

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Tomasza Jandziaka

po rozpoznaniu w dniach 27 stycznia, 22 lutego i 25 marca 2022 r.

sprawy

K. S. (1) oskarżonego z art. 291 § 1 kk

A. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 299 § 1 kk w związku z art. 299 § 5 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

P. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 299 § 5 kk w związku z art. 299 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk

K. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 299 § 5 kk w związku z art. 299 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

K. P. (2) oskarżoną z art. 258 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 299 § 5 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

K. B. (1) oskarżoną z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 299 § 5 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

G. M. oskarżonego z art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk

R. K. (1) oskarżonego z art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk

M. K. (1) oskarżonego z art. 291 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 12 kk

Z. G. oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z

art. 65 § 1 kk i art. 299 § 1 kk w związku z art. 299 § 5 kk w związku z art. 12 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

M. M. (1) oskarżonego z art. 299 § 1 kk w związku z art. 299 § 5 kk w związku z art. 299 § 6 kk i art. 18 § 3 kk w związku z art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez Z. G., M. K. (1), M. M. (1), G. M., K. P. (1), A. P. (1), R. K. (1), prokuratora co do P. P. (1), K. P. (1), Z. G., K. P. (2), K. B. (1), A. P. (1), R. K. (1), G. M., M. K. (1) i K. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 3 marca 2020 r. sygn. akt III K 59/19

I. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z pkt XIX części dyspozytywnej uniewinniające K. S. (1) od popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. opisanego w pkt XIX części wstępnej i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec A. P. (1) w ten sposób, że wymierzoną mu w pkt VII części rozstrzygającej karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy zaś wymierzoną w pkt VIII części rozstrzygającej karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy, w podstawie skazania za ten czyn normę art. 12 k.k. uzupełnia o § 1 tego przepisu, stwierdzając jednocześnie, że utraciła moc kara łączna wymierzona w pkt XX d) części rozstrzygającej;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec:

- 1. P. P. (1) w pkt II części rozstrzygającej,**
- 2. K. P. (1) w pkt IV części rozstrzygającej,**
- 3. Z. G. w pkt V części rozstrzygającej,**
- 4. K. P. (2) w pkt XII części rozstrzygającej,**
- 5. K. B. (1) w pkt XIV części rozstrzygającej,**
- 6. R. K. (1) w pkt XVI części rozstrzygającej,**
- 7. G. M. w pkt XVII części rozstrzygającej**

– w ten sposób, że uzupełnia kwalifikację prawną przypisanych im czynów o przepis art. 299 § 1 i 5 k.k. zaś normę art. 12 k.k. uzupełnia o § 1 tego przepisu oraz o normę art. 4 § 1 k.k., eliminując z podstawy prawnej wymierzonych im kar pozbawienia wolności przepis art. 286 § 1 k.k.;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec Z. G. w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego w pkt V części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o współsprawczej formie zachowania tego oskarżonego przy popełnieniu tego czynu i przyjmuje, że dopuścił się go w formie pomocnictwa poprzez ułatwienie sprawcom jego popełnienia i dostarczenie im narzędzi w postaci sfałszowanych przez niego dokumentów oraz kwalifikuje czyn ten z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. zaś za podstawę wymiaru kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych za to zachowanie

przyjmuje przepisy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k.;

V. zmienia zaskarżony wyrok wobec:

- 1. M. M. (1) w pkt IX części rozstrzygającej,**
- 2. R. K. (1) w pkt XVI części rozstrzygającej,**
- 3. G. M. w pkt XVII części rozstrzygającej,**
- 4. M. K. (1) w pkt XVIII części rozstrzygającej**

– w ten sposób, że w podstawie skazania normę art. 12 k.k. uzupełnia o § 1 tego przepisu, a nadto z podstawy prawnej wymierzonych R. K. (2) i G. M. kar pozbawienia wolności eliminuje przepis art. 291 § 1 k.k.;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek równowartości korzyści majątkowej wobec:

- 1. Z. G. w wysokości 9.000 (dziewięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt V części rozstrzygającej,**
- 2. A. P. (1) w wysokości 23.000 (dwadzieścia trzy tysiące) złotych w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt VIII części rozstrzygającej,**
- 3. R. K. (1) w wysokości 8.800 (osiem tysięcy osiemset) złotych w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt XVI części rozstrzygającej,**
- 4. G. M. w wysokości 400 (czteryście) złotych w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt XVII części rozstrzygającej,**
- 5. M. K. (1) w wysokości 200 (dwieście) złotych w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt XVIII części rozstrzygającej;**

VII. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec:

- 1. P. P. (1),**
- 2. K. P. (1),**
- 3. Z. G.,**
- 4. A. P. (1),**
- 5. M. M. (1),**
- 6. K. P. (2),**
- 7. K. B. (1),**
- 8. R. K. (1),**
- 9. G. M.**
- 10. M. K. (1),**

– *utrzymuje w mocy;*

VIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone w pkt II niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza A. P. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. zwalnia:

1. **P. P. (1),**

2. **K. P. (2),**

3. **K. B. (1)**

z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa;

X. zasądza w częściach równych na rzecz Skarbu Państwa od:

1. **K. P. (1),**

2. **Z. G.,**

3. **A. P. (1),**

4. **M. M. (1),**

5. **R. K. (1),**

6. **G. M.**

7. **M. K. (1)**

wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza im opłaty:

1. **K. P. (1) 12.400 złotych,**

2. **Z. G. 9.400 złotych,**

3. **A. P. (1) 6.300 złotych,**

4. **M. M. (1) 9.400 złotych,**

5. **R. K. (1) 3.300 złotych,**

6. **G. M. 2.180 złotych,**

7. **M. K. (1) 2.300 złotych.**

--	--	--

UZASADNIENIE

Z uwagi na charakter sprawy, dla jasności i czytelności wyводу oraz w celu przedstawienia w sposób pełny rozumowania i stanowiska Sądu odwoławczego w zakresie podjętych rozstrzygnięć, a także dla zapewnienia warunków

rzetelnego procesu Sąd Apelacyjny we Wrocławiu odstąpił od wymogu sporządzenia uzasadnienia w sprawie II AKa 316/20 zgodnie ze wskazaniem art. 99a § 1 k.p.k., bowiem uznał, że forma wymagana tym przepisem nie dawała stron, Sądowi I instancji oraz ewentualnie Sądowi Najwyższemu, w przypadku wystąpienia z kasacją lub skargą, możliwości poznania powodów, dla których zapadło rozstrzygnięcie. Przy czym Sąd Apelacyjny zgadza się w pełni z argumentacją wspierającą takie stanowisko wyrażoną w orzeczeniach; Sądu Najwyższego – wyrok z 11.08.2020 roku, I KA 1/20, OSNKW 2020, nr 9-10, poz. 41, Sądu Apelacyjnego w Gdańsku – wyrok z 17.06.2020 roku, II AKa 64/20, LEX nr 3055805 i Sądu Apelacyjnego w Poznaniu – wyrok z 12.11.2020 roku, II AKa 217/18, LEX nr 3104650.

Prokuratora (...) we W. oskarżyła **P. P. (1)** o to, że;

I. w okresie od dnia 29 maja 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r., na terenie województwa (...), (...), (...) i innych działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie z K. P. (1) kierował zorganizowaną grupą z udziałem A. P. (1), J. D. (1), J. D. (2), K. P. (3), K. B. (2), K. W. mającą na celu popełnianie oszustw dotyczących mienia wielkiej wartości oraz prania brudnych pieniędzy, polegających na wypożyczaniu na podstawie podrobionych dokumentów samochodów w celu ich demontażu oraz posiadaniu, ukrywaniu i sprzedaży pozyskanych w wyniku oszustwa części samochodowych,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od marca 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r. we W., W., K., L. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w kierowanej wspólnie z K. P. (1) zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), J. D. (2), K. B. (1), K. P. (3), K. W., A. P. (1) współdziałając także z osobami nie wchodzącymi w skład grupy a to ze Z. G., P. M., K. P. (4), oraz nieustalonym mężczyzną, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz dla członków zorganizowanej grupy przestępczej a także dla innych osób nie wchodzących w skład zorganizowanej grupy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, polecając członkom grupy przestępczej, w ramach ustalonego podziału ról i zadań, wyszukiwanie oferowanych do wynajmu atrakcyjnych z punktu widzenia ceny i łatwości zbytu pojazdów, uzgadnianie warunków najmu oraz by używając sfalszowanych dowodów osobistych oraz praw jazdy wystawionych na dane osobowe odpowiednio P. A., M. B., K. D., T. D. (1), T. C., W. H., J. K. (1), D. N., A. P. (2), A. S. (1) zawierali umowy najmu wytypowanych uprzednio pojazdów, po czym wyludzone w ten sposób pojazdy, przekazywali mu w posiadanie w celu ich ukrywania, demontażu poprzez wydzielenie z nich użytecznych i zbywalnych części samochodowych, sprzedaży innym osobom w całości lub w częściach w celu ich dalszej odsprzedaży oraz podjęcia innych działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia i ich wykrycia, doprowadził i usiłował doprowadzić wypożyczalnie samochodów do niekorzystnego rozporządzenia oferowanymi do wynajmu pojazdami stanowiącymi mienie wielkiej wartości nie mniejszej niż 3.107.000 zł, a nadto w okresie od kwietnia do maja 2017 r. we W. przejął w posiadanie w celu ukrywania, demontażu poprzez wydzielenie z nich użytecznych i zbywalnych części samochodowych, sprzedaży innym osobom w całości lub w częściach w celu ich dalszej odsprzedaży oraz podjęcia innych działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia i ich wykrycia, inne pojazdy o łącznej wartości 370.000 zł pochodzące z oszustw dokonanych przez osoby nie wchodzące w skład zorganizowanej i kierowanej przez niego grupy przestępczej, osiągając w ten sposób łącznie korzyść majątkową nie mniejszą niż 3.477.000 zł i tak:

1. działając wspólnie i porozumieniu z K. P. (4), P. M., J. D. (1) i Z. G. doprowadził K. K. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod marką „(...)” w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 35.000 zł w ten sposób, że zgodnie z zawartym z K. P. (4) porozumieniem, w celu użycia ich jako autentyczne dla potrzeb zawarcia z wypożyczalnią pozornej umowy najmu uprzednio wytypowanego pojazdu oraz jego wyludzenia, dostarczył mu sfalszowane przez Z. G. dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. S. z umieszczonym w nich wizerunkiem P. M., który w dniu 13 marca 2017 r. w Ł. we współdziałaniu z J. D. (1), posługując się tymi dokumentami wprowadził przedstawicieli w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego pojazdu i zawarł pozorną umowę najmu, po czym zgodnie z ustalonym podziałem ról i zadań wyludzony samochód przekazał J. D. (1) celem jego przetransportowania i wydania K. P. (4), który na podstawie dostarczonych mu następnie

przez P. P. (1) dokumentów stwierdzających rzekomo niemieckie pochodzenie wyłudzonego pojazdu w postaci tzw. briefów przekazał samochód P. M., który wprowadzając w błąd M. G. co do legalności jego pochodzenia dokonał z nim zamiany samochodów uzyskując w jej wyniku samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...), przekazany następnie K. P. (4) który samochód ten sprzedał D. W. za kwotę 14.500 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę K. K. (1)

2. w kwietniu 2017 r we W., przyjął od K. P. (1) pochodzący z dokonanego w dniu 22 marca 2017 r. we W. oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. samochód marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 180.000 zł po czym samochód ten korzystając z pośrednictwa i pomocy P. Ż. zbył T. D. (2) za kwotę 19.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w L. i (...) Funduszu (...) z/s we W.

3. w maju 2017 r we W., przyjął od K. P. (1) pochodzący z dokonanego w dniu 18 kwietnia 2017 r. w L. oszustwa na szkodę (...) S.A. samochód marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 190.000 zł po czym samochód ten zbył M. M. (1) i G. C. za kwotę 19.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) S.A. z/s w (...) Sp. z o.o. z/s w W.

4. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i Z. G. doprowadził przedstawiciele wypożyczalni samochodów (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 81.000 zł w ten sposób, że polecił K. P. (1) ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 30 maja 2017 r. we W., współdziałając z K. P. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań, prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie K. P. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w czasie gdy K. P. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko A. S. (1) oraz potwierdzającym nieprawdę sporządzonym przez siebie pełnomocnictwem do odbioru pojazdu, wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony we wskazane miejsce przejął w posiadanie i po uzyskaniu od M. M. (1) dokumentów legalizujących niemieckie pochodzenia pojazdu w postaci tzw. briefu przekazał samochód K. P. (4), który to następnie przy pomocy P. M. dokonał jego wymiany na samochód marki A. (...), sprzedany następnie przez K. P. (4) nieustalonej osobie za kwotę ok. 32 000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we W. i (...) Sp. z o.o z/s w W.

5. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i Z. G. doprowadził przedstawiciele wypożyczalni samochodów (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób, że polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 05 czerwca 2017 r. w L., współdziałając z K. P. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie K. P. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w czasie gdy K. P. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko A. S. (1), oraz potwierdzającym nieprawdę sporządzonym przez siebie pełnomocnictwem do odbioru pojazdu, wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony we wskazane miejsce, przejął w posiadanie a następnie sprzedał samochód nieustalonemu mężczyźnie o imieniu M. za kwotę nie mniejszą niż 16 000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca

umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w W. i M. – (...) Sp. z o.o. z/s w W.

6. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), Z. G. i nieustalonym mężczyzną doprowadził przedstawicieli (...) sp. z o.o. prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 200.000 zł w ten sposób, że polecił K. P. (1) ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 16 czerwca 2017 r. w L., współdziałając z K. P. (1) oraz nieustalonym mężczyzną, zgodnie z ustalonym podziałem zadań, prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu, podczas gdy nieustalony mężczyzna posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko P. A. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym uzyskany przez niego pojazd przewiezony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w W.

7. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o., prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...), do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 1 lipca 2017 r. we W., współdziałając z K. P. (1) i J. D. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko A. P. (2), wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewiezony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie a następnie zbył G. C. i W. W. za kwotę 18.000 zł, w celu jego dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie jego przestępnego pochodzenia miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w W.

8. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 189.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 15 lipca 2017 r. w K. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko T. D. (1) wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewiezony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane a następnie zbyte nieustalonym dotychczas mężczyźnie o ps. (...) za kwotę ok. 18.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z/s w (...) Sp. z o.o. z/s w W.

9. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. filia w K., prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 112.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 24 lipca 2017 r. w K. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko T. C. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w W.

10. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 26 lipca 2017 r. w K., współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko T. C. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i zbyte P. D. za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w W.

11. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), K. B. (1) i Z. G. doprowadził W. B. właściciela B. O. w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 180.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 4 sierpnia 2017 r. w K. we współdziałaniu z K. B. (1) i J. D. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań dodatkowo prowadzenie obserwacji miejsca odbioru pojazdu mającej na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), po wcześniejszym uzgodnieniu warunków najmu pojazdu przez K. P. (1), zgodnie z podziałem zadań posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko J. K. (1) wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, który to następnie samochód miał przejąć w posiadanie w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, do czego jednak nie doszło z uwagi na wcześniejsze odzyskanie samochodu przez Policję, czym działał na szkodę (...) W. B.,

12. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (4), J. D. (1), P. M. i Z. G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził przedstawicieli spółki (...) Sp. z o.o. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki N. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 60.000 zł w ten sposób, że zgodnie z zawartym z K. P. (4) porozumieniem, w celu użycia ich jako autentyczne dla potrzeb zawarcia z wypożyczalnią pozornej umowy najmu uprzednio wytypowanego pojazdu

oraz jego wyłudzenia, dostarczył mu sfalszowane przez Z. G. dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B. z umieszczonym w nich wizerunkiem J. D. (1), który w dniu 28 lipca 2017 r. w Ł. zawierając umowę najmu, posługując się tymi dokumentami wprowadził przedstawicieli w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego pojazdu, po czym zgodnie z ustalonym podziałem ról i zadań wyłudzony samochód przekazał P. M. celem jego przetransportowania i wydania K. P. (4), czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w Ł. i (...) sp. z o.o. z/s w W.

13. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), J. D. (2) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 40.000 zł w ten sposób w ten sposób iż polecił K. P. (1) wyszukanie w Internecie wypożyczalni oferującej do wynajmu interesujący go samochód, a J. D. (1) i J. D. (2) sfinalizowanie umowy najmu pojazdu, w wyniku czego w dniu 5 września 2017 r. we W., zgodnie z ustalonym podziałem zadań J. D. (2) prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko D. N. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu, po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez J. D. (2) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonanym przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. P. (1) za kwotę nie mniejszą niż 7.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. we W. i (...) E. B. we (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.

14. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 7 września 2017r. we W. współdziałając z J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań, w tym dodatkowo prowadzenie obserwacji miejsca odbioru pojazdu mającej na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko D. N. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonanym przez A. P. (1) zostały przetransportowane i zbyte P. D. za kwotę ok. 16.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę(...), B. (...) w (...) S.A z/s w W.

15. działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1), J. D. (2), K. P. (3) i Z. G. usiłował doprowadzić P. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 200.000 zł w ten sposób, iż w dniu 14 września 2017 r. we W. polecił J. D. (1) wypożyczyć wytypowany wcześniej pojazd i współdziałając z J. D. (1), J. D. (2), i K. P. (3) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko D. N., wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, finalizował uzgodniony wcześniej najem, zamierzonego celu w postaci zawarcia umowy najmu oraz odbioru wypożyczonego pojazdu jednak nie osiągnął z uwagi na odmowę jego wydania przez właściciela czym działał na szkodę P. C.

16. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), wyszukanie odpowiedniego pojazdu, ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu a po dokonaniu przez niego w dniu 17 września 2017 r. we W. wyłudzenia pojazdu gdzie posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu, uzyskany przez niego pojazd, przewieziony we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w K.

17. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) E nr VIN (...) o wartości 180.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), wyszukanie odpowiedniego pojazdu, ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu a po dokonaniu przez niego w dniu 21 września 2017 r. w O. wyłudzenia pojazdu, gdzie posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D., wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł on umowę najmu uzyskany przez niego pojazd, przewieziony we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w W.

18. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów M. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000,00 zł w ten sposób, iż polecił K. P. (1), wyszukanie odpowiedniego pojazdu, ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w celu zawarcia pozornej umowy przekazał mu sfalszowane przez Z. G. dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko K. D., których K. P. (1) używając jako autentycznych, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, w dniu 27 września 2017 r., we W., zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym uzyskany w ten sposób pojazd miał oddać do dyspozycji P. P. (1), w celu jego dalszego zbycia, jednak wobec obawy ujawnienia faktu popełnienia przez niego przestępstwa, wywołanej kontrolą drogową przeprowadzoną wobec niego przez umundurowanych funkcjonariuszy Policji w czasie gdy poruszał się wynajętym pojazdem i możliwej identyfikacji jako sprawcy przestępstwa, pojazd ten porzucił informując o tym fakcie wynajmującego, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we (...) sp. z o.o. z/s w W.

19. działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1), J. D. (2), K. W. i Z. G., doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...)” w B. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 90.000 zł w ten sposób, iż polecił J. D. (1), wyszukanie odpowiedniego pojazdu, ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 30 września 2017 r. w B. zgodnie z ustalonym podziałem zadań J. D. (2) i K. W. we współdziałaniu z J. D. (1) prowadzenie obserwacji miejsca odbioru pojazdu mającej na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko W. H. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu

wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez J. D. (2) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i zbyte P. D. za kwotę ok. 10.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę „(...)” i (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.

20. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), K. P. (3), K. B. (1) i Z. G. doprowadził W. Ś. (1) i P. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 85.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), wyszukanie odpowiedniego pojazdu, ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu a w dniu 7 października 2017 r. w W. współdziałając z K. P. (1), K. P. (3) i K. B. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań, zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie K. P. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy K. P. (1), posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu przewieziony we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. P. (1) za kwotę 8.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę W. Ś. (2)

21. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 110.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), wyszukanie odpowiedniego pojazdu, ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu a po dokonaniu przez niego w dniu 13 października 2017 r. we W. wyłudzenia pojazdu gdzie posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D. wprowadzając w ten sposób przedstawiciela wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł on umowę najmu, uzyskany przez niego pojazd, przewieziony we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. P. (1), znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/ s w (...) S.A. w P.

22. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów M. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 23 października 2017 r. w W. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane przez J. D. (2) i przekazane do ukrycia S. W. a następnie zbyte G. C. za kwotę ok. 27.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku

tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we W.i (...) sp. z o.o. z/s w W.

23. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 06 listopada 2017 r. we W. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które następnie były ukrywane przez innych członków grupy poprzez ich przetransportowanie w nieustalone miejsce i zbywane nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. i (...) Sp. z o.o. z/s w W.

24. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), K. P. (3), K. B. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 7 listopada 2017 r. w W. współdziałając z J. D. (1), K. P. (1), K. P. (3) i K. B. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zbył M. P. (1) za kwotę 16.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...), (...), (...) Sp. z o.o. i (...) S.A,

25. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. o nr rej. (...) o wartości 100.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, po czym w dniu 23 listopada 2017 r. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewieziony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, do którego jednak nie doszło z powodu porzucenia pojazdu po kolizji drogowej, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział we W.

26. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego

uprzednio samochodu, a w dniu 27 listopada 2017 r. w S. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewiezony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały w części nieodpłatnie przekazane M. P. (1), znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz (...) z/s w W.

27. działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 60.000 zł w ten sposób iż polecił K. P. (1), ustalenie z wypożyczalnią warunków i terminu najmu oraz miejsca odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 30 listopada 2017 r. we W. współdziałając z J. D. (1) i K. P. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa w czasie gdy J. D. (1), posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu po czym uzyskany przez niego pojazd, przewiezony następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce przejął w posiadanie w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, do czego jednak nie doszło z uwagi na wcześniejsze odzyskanie samochodu przez Policję, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 9 lipca 2013r. do dnia 26 września 2014r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w S. w Austrii z dnia 19.02.2014r., sygn. akt GZ 39 Hv 120/13k-167 za podobne przestępstwo umyślne polegające na kradzieży w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. P. (1) zarzucono, że;

III. w okresie od dnia 29 maja 2017r. do dnia 3 stycznia 2018 r. na terenie województwa (...), (...), (...) innych działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie z P. P. (1) kierował zorganizowaną grupą z udziałem A. P. (1), J. D. (1), J. D. (2), K. P. (3), K. B. (2), K. W. mającą na celu popełnianie oszustw dotyczących mienia wielkiej wartości oraz prania brudnych pieniędzy, polegających na wypożyczaniu na podstawie podrobionych dokumentów samochodów w celu ich demontażu oraz posiadaniu, ukrywaniu i sprzedaży pozyskanych w wyniku oszustwa części samochodowych,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

IV. w okresie od marca 2017r. do dnia 3 stycznia 2018 r. we W., W., K., L., i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w kierowanej wspólnie z P. P. (1) zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1), J. D. (2), K. B. (1) i K. P. (3), współdziałając także z osobami nie wchodzącymi w skład grupy a to ze Z. G., M. Z., K. L. oraz nieustalonym mężczyzną, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz dla członków zorganizowanej grupy przestępczej a także innych osób nie wchodzących w skład zorganizowanej grupy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, w ramach ustalonego podziału ról i zadań, wyszukiwał oferowane do wynajmu atrakcyjne z punktu widzenia wartości i łatwości zbytu pojazdy, uzgadniał z przedstawicielami

firm ubezpieczeniowych oraz wypożyczalnią warunki najmu pojazdów oraz używając podrobionych dowodów osobistych oraz praw jazdy na wystawionych na dane osobowe odpowiednio A. S. (1) i K. D., zawierał umowy najmu wytypowanych uprzednio pojazdów, a także wyłudzone w ten sposób pojazdy przewoził, ukrywał i bezpośrednio lub za pośrednictwem innych współdziałających z nim osób przekazywał w posiadanie P. P. (1) w celu ich ukrywania, demontażu poprzez wydzielenie z nich użytecznych i zbywalnych części samochodowych, sprzedaży innym osobom w całości lub w częściach w celu ich dalszej odsprzedaży oraz podjęcia innych działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia i ich wykrycia, czym doprowadził i usiłował doprowadzić wypożyczalnię samochodów do niekorzystnego rozporządzenia oferowanymi do wynajmu pojazdami stanowiącymi mienie wielkiej wartości nie mniejszej niż 3.437.000 zł i tak:

1. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów E. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 180.000 zł w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania, uzgodnił z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu a następnie pojazd wynajęty w dniu 22.03.2017 r. we W. przez M. Z. przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1) pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego zbycia, który następnie korzystając z pośrednictwa i pomocy P. Ż. zbył samochód T. D. (2) za kwotę 19.000 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w L. i (...) i z/s we W.,

2. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 190.000 zł w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wynikającego z umowy najmu i zwrotu wynajętego pojazdu, posługując się fałszywymi danymi personalnymi A. P. (2) wprowadził w błąd pracownika firmy (...) S.A.” co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 11.04.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna, po czym samochód ten przejęty przez M. Z. w dniu 18.04.2017r. w L. od przedstawiciela wypożyczalni, na podstawie potwierdzającego nieprawdę sporządzonego przez siebie pełnomocnictwa do odbioru pojazdu przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1) który następnie sprzedał samochód M. M. (1) i G. C. za kwotę 19 000 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) S.A z/s w W.i (...) Sp. z o.o.,

3. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 81.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi P. A. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 29.05.2017r. zgłoszoną do (...) S.A i zarejestrowaną pod numerem PL (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalili w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 30 maja 2017 r., we W. współdziałając z P. P. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko A. S. (1) oraz potwierdzającym nieprawdę sporządzonym przez siebie pełnomocnictwem do odbioru pojazdu, wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd

co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym uzyskany w ten sposób pojazd przewiózł i przekazał P. P. (1), który po uzyskaniu od M. M. (1) dokumentów legalizujących niemieckie pochodzenia pojazdu w postaci tzw. briefu przekazał samochód K. P. (4), który to następnie przy pomocy P. M., dokonał jego wymiany na samochód m-ki A. (...), sprzedany następnie przez K. P. (4) nieustalonej osobie za kwotę ok. 32.000 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...). z o.o, (...) Sp. z o.o. i (...) S.A.,

4. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) i Z. G. doprowadził przedstawiciele wypożyczalni samochodów (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi A. S. (1) wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 03.06.2017 r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 05 czerwca 2017 r., w L. współdziałając z P. P. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko A. S. (1) oraz potwierdzającym nieprawdę sporządzonym przez siebie pełnomocnictwem do odbioru pojazdu, wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym uzyskany w ten sposób pojazd przewiózł i przekazał P. P. (1), który następnie sprzedał samochód nieustalonemu mężczyźnie o imieniu M. za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o., (...) Sp. z o.o.,

5. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) Z. G. i nieustaloną mężczyzną doprowadził przedstawiciele (...) sp. z o.o. prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 200.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi P. A. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 14.06.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 16 czerwca 2017 r., w L. współdziałając z P. P. (1), oraz nieustaloną mężczyzną zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu, podczas gdy nieustalony dotychczas mężczyzna posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko P. A. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez tego mężczyznę pojazd przewiózł i przekazał P. P. (1), w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez P. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.i (...) S.A.,

6. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawiciele spółki (...) sp. z o.o. we W., prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...), do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B.

(...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł w ten sposób że, posługując się fałszywymi danymi personalnymi A. P. (2) wprowadził w błąd pracownika firmy (...) sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 29.06.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 1 lipca 2017 r., we W., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko A. P. (2), wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, który samochód ten zbył G. C. i W. W. za kwotę 18.000 zł w celu jego dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie jego przestępnego pochodzenia miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. i (...) S. A.,

7. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 189.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi T. D. (1) wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 13.07.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 15 lipca 2017 r., w K., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko T. D. (1), wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane a następnie zbyte nieustalonym dotychczas mężczyźnie o ps. (...) za kwotę ok. 18.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z/s w K. Oddział w K., (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

8. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. filia w K., prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...), do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 112.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi T. C. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21.07.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...) (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona

szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 24 lipca 2017 r., w K., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko T. C. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. w W.,

9. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi T. C. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 24.07.2017r. zgłoszoną do Towarzystwa (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna, po czym w dniu 26 lipca 2017 r., w K., współdziałając w popełnieniu czynu z P. P. (1) i J. D. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko T. C. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i zbyte P. D. za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. Oddział w (...) S.A. z/s w W.,

10. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1), K. B. (1) i Z. G. doprowadził W. B. właściciela B. O. S. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 180 000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi J. K. (1) wprowadził w błąd pracownika firmy (...) co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 31.07.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 4 sierpnia 2017 r., w K., współdziałając z J. D. (1) i K. B. (1), zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko J.

K. (1) wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu czym działał na szkodę (...) W. B.,

11. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1), J. D. (2) i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 40.000 zł w ten sposób, że na polecenie P. P. (1), mając na uwadze określone przez niego kryteria w postaci marki, modelu i innych parametrów, wyszukał w ofertach internetowych zamieszczanych przez wypożyczalnię odpowiedni samochód, a informacje o ofercie wynajmu przekazał P. P. (1), na polecenie którego, w dniu 5 września 2017 r., we W., J. D. (1) współdziałając z J. D. (3), używając jako autentycznych sfalszowanych przez Z. G. dokumentów w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko D. N. wprowadzając w błąd przedstawicieli wypożyczalni co do tożsamości osoby wypożyczającej i zamiaru zwrotu wypożyczanego pojazdu zawarł umowę najmu, odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym przekazał uzyskany w ten sposób pojazd J. D. (2) aby ten przewiózł i oddał go do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. P. (2) za kwotę nie mniejszą niż 7.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. we W. i (...) E. B. we (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,

12. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 7 września 2017r., we W., współdziałając z J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko D. N. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i zbyte P. D. za kwotę ok. 16.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę „(...)”, B. (...) w W.i (...) S.A w W.,

13. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 17 września 2017 r., we W., posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D., wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym uzyskany w ten sposób pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego

z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w K.,

14. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) (...) nr VIN (...) o wartości 180.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi K. D. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21.09.2017r. zgłoszoną do Towarzystwa (...) i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna, po czym w dniu 21 września 2017 r., w O., posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D., wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym uzyskany w ten sposób pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

15. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów M. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 27 września 2017 r., we W., posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D. wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym uzyskany w ten sposób pojazd miał oddać do dyspozycji P. P. (1), w celu jego dalszego zbycia, jednak wobec obawy ujawnienia faktu popełnienia przez niego przestępstwa, wywołanej kontrolą drogową przeprowadzoną wobec niego przez umundurowanych funkcjonariuszy Policji w czasie gdy poruszał się wynajętym pojazdem i możliwej identyfikacji jako sprawcy przestępstwa, pojazd ten porzucił informując o tym fakcie wynajmującego, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we (...) sp. z o.o. z/s w W.,

16. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), K. P. (3), K. B. (1) i Z. G. doprowadził W. Ś. (1) i P. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 85.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z W. Ś. (1) warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 7 października 2017 r., w W., współdziałając z P. P. (1), K. P. (3) i K. B. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań, posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D., wprowadzając w ten sposób P. S. (1) w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym uzyskany w ten sposób pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), oddał do dyspozycji P. P. (1) pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego zbycia, który następnie zbył samochód M. P. (2) za kwotę 8.000 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, czym działał na szkodę W. Ś. (2),

17. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), i Z. G. doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 110.000 zł w ten

sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi K. D. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 13.10.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 13 października 2017 r., we W., posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko K. D., wprowadzając w ten sposób przedstawiciela wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu zawarł umowę najmu oraz odebrał wypożyczony pojazd i pokwitował jego odbiór, po czym uzyskany w ten sposób pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte a następnie zbyte M. P. (1), znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. w P.,

18. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów M. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 23 października 2017 r., w W., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały przetransportowane przez J. D. (2) i przekazane do ukrycia S. W. a następnie zbyte G. C. za kwotę ok. 27.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we (...) sp. z o.o. z/s w W.,

19. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi M. B. wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 3.11.2017r. zgłoszoną do (...) S.A. i zarejestrowaną pod numerem Pl (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna po czym w dniu 6 listopada 2017 r., we W., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfalszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni

w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które następnie były ukrywane przez innych członków grupy poprzez ich przetransportowanie w nieustalone miejsce i zbywane nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. i (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

20. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1), K. P. (3), K. B. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów F. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 7 listopada 2017 r., w W., współdziałając z P. P. (1), J. D. (1), K. P. (3) i K. B. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały M. P. (2) za kwotę 16.000 zł, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...), (...), (...) Sp. z o.o. i (...) S.A,

21. w dniu 21 listopada 2017 r. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 120.000 zł w ten sposób, że wprowadził w błąd pracownika wypożyczalni co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21 listopada 2017 r., zgłoszoną do (...) i zarejestrowaną pod numerem (...), ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna, po czym tego samego dnia we W. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.,

22. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. o nr rej. (...) o wartości 100.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 23 listopada 2017 r., we W., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych do którego

jednak nie doszło z powodu porzucenia pojazdu po kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem P. P. (1), czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział we W.,

23. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawiciele spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 27 listopada 2017 r., w S., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonany przez A. P. (1) zostały w części nieodpłatnie przekazane M. P. (2), znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz (...) z/s w W.,

24. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i Z. G. doprowadził przedstawiciele spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 60.000 zł w ten sposób, że ustalił telefonicznie z przedstawicielami wypożyczalni warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wytypowanego uprzednio samochodu, a w dniu 30 listopada 2017 r., we W., współdziałając z P. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z ustalonym podziałem zadań prowadził obserwację miejsca odbioru pojazdu mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1), o ewentualnym pojawieniu się Policji lub wystąpieniu innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, podczas gdy J. D. (1) posługując się jako autentycznymi sfałszowanymi przez Z. G. dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy na nazwisko M. B. wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, po czym przekazany mu przez J. D. (1) pojazd przewiózł i oddał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, do którego jednak nie doszło z powodu odnalezienia samochodu przez Policję w miejscu jego czasowego ukrycia, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

25. działając wspólnie i w porozumieniu z K. L. doprowadził przedstawiciele wypożyczalni samochodów (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) o wartości 105.000 zł w ten sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi A. S. (2) wprowadził w błąd pracownika wypożyczalni co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 12.12.2017r. zgłoszoną do (...) S.A i zarejestrowaną pod numerem PL (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna, po czym w celu użycia jako autentyczne sporządził i podpisał jako A. S. (2) potwierdzające nieprawdę pełnomocnictwo do odbioru pojazdu na podstawie którego, zgodnie z ustalonym podziałem zadań w dniu 12 grudnia 2017 r., we W. K. L., wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawiciele wypożyczalni w błąd co do zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.,

26. działając wspólnie i w porozumieniu z K. L. doprowadził przedstawiciele wypożyczalni samochodów (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. o nr rej. (...) nr (...) o wartości 120.000 zł w ten

sposób, że posługując się fałszywymi danymi personalnymi A. S. (2) wprowadził w błąd pracownika wypożyczalni co do przysługującego mu prawa do odszkodowania z tytułu polisy OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 12.12.2017r. zgłoszoną do (...) S.A i zarejestrowaną pod numerem PL (...), a następnie po zleceniu przez ubezpieczyciela wydania samochodu zastępczego, ustalił w rozmowie telefonicznej z wypożyczalnią warunki i termin najmu oraz miejsce odbioru wybranego przez siebie pojazdu, dokonując zapłaty w formie cesji na rzecz wypożyczalni wierzytelności tj. wyżej opisanego prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, wiedząc, że powyższe prawo mu nie przysługiwało albowiem zgłoszona szkoda komunikacyjna była fikcyjna, po czym w celu użycia jako autentyczne sporządził i podpisał jako A. S. (2) potwierdzające nieprawdę pełnomocnictwo do odbioru pojazdu na podstawie którego, zgodnie z ustalonym podziałem zadań w dniu 14 grudnia 2017 r., we W. K. L., wypożyczył wyżej wymieniony samochód zawierając umowę najmu, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Z. G. oskarżono o to, że:

V. w okresie od marca 2017r. do dnia 4 grudnia 2017r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1), P. M., J. D. (1) oraz nieustalonym mężczyzną, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz dla P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1), czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodowych oraz osoby prywatne do niekorzystnego rozporządzenia łącznie 24 samochodami oraz usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia 1 samochodem, stanowiącymi łącznie mienie wielkiej wartości nie mniejszej niż 3.107.000 zł w ten sposób, że zgodnie z uzgodnionym z P. P. (1) podziałem ról, przerabiając autentyczne prawa jazdy i dowody osobiste, poprzez naklejenie w tych dokumentach folii z nadrukowanymi fotografiami wtórnymi, szatą graficzną i personalizacją, albo podrabiając takie dokumenty poprzez wytworzenie od podstaw ich imitacji, odpłatnie wytworzył nieautentyczne dokumenty w postaci dowodów osobistych i praw jazdy P. A., M. B., T. C., K. D., T. D. (1), W. H., J. K. (1), D. N., A. P. (2), A. S. (1) i M. S. po czym dokumenty te, przekazał P. P. (1) w celu ich użycia jako autentyczne dla potrzeb zawarcia z wypożyczalniami samochodowymi na terenie kraju pozornych umów najmu wytypowanych uprzednio samochodów w celu ich wyłudzenia, a nadto pomógł P. P. (1) w przeniesieniu posiadania i własności wyłudzonego w dniu 5 czerwca 2017 r. we W. na szkodę (...) Sp. z o.o. samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób, że wyszukał i wskazał P. P. (1) jako nabywcę samochodu nieustalonego mężczyznę o imieniu „M.” który kupił wyłudzony samochód za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie jego przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu przez co:

1. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), P. M. i J. D. (1), doprowadził K. K. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod marką „(...) samochodów” w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 35.000 zł w ten sposób, że sfalszował dowód osobisty i prawo jazdy na nazwisko M. S., umieszczając w nich wizerunek P. M., a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je P. M., który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 13 marca 2017 r. w Ł., współdziałając z J. D. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał K. P. (4), czym działał na szkodę K. K. (1),

2. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 81.000 zł w ten sposób, że sfalszował dowód osobisty i prawo jazdy na nazwisko A. S. (1), umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 30 maja 2017 r. we W., współdziałając z P. P. (1) wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego

samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

3. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób, że sfalszował dowód osobisty i prawo jazdy na nazwisko A. S. (1), umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 05 czerwca 2017 r. we W., współdziałając z P. P. (1) wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.,

4. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i nieustalonym mężczyzną doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. prowadzącej wypożyczalnię pojazdów pod marką (...) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 200.000 zł w ten sposób, że sfalszował dowód osobisty i prawo jazdy na nazwisko P. A., umieszczając w nich wizerunek nieustalonego mężczyzny, a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je temu mężczyźnie, który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 16 czerwca 2017 r. w L., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1) wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. i (...),

5. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł w ten sposób, że na zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko A. P. (2), umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 1 lipca 2017 r. we W., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. we W.,

6. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 189.000 zł w ten sposób, że na zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko T. D. (1), umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 15 lipca 2017 r. w K., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z/s w K. Oddział w K., (...) Sp. z o.o. z/s w W. i (...) w S.,

7. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 112.000 zł w ten sposób, że na zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko T. C., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 24 lipca 2017 r. w K., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o.o. w W.,

8. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł w ten sposób, że na zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfałszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko T. C., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 26 lipca 2017 r. w K., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w Ł.,

9. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), J. D. (1) i P. M. doprowadził przedstawicieli spółki (...) Sp. z o.o. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki N. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 60.000 zł w ten sposób, że na zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfałszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 28 lipca 2017 r. w Ł., współdziałając z P. M., wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał K. P. (4), czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w Ł., (...) Sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w W.,

10. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził W. B. właściciela B. O. w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 180.000 zł w ten sposób, że w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfałszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko J. K. (1), umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 4 sierpnia 2017 r. w K., współdziałając z K. P. (1) i K. B. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, do czego jednak nie doszło z uwagi na wcześniejsze odzyskanie samochodu przez Policję, czym działał na szkodę (...) W. B.,

11. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 40.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfałszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko D. N., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 5 września 2017 r. we W., współdziałając z J. D. (2), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. we W. i (...) E. B. we (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,

12. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli firmy (...) w L. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfałszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko D. N., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 7 września 2017 r. we W., współdziałając z K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę „(...)”, B. (...) w (...) S.A w W.,

13. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i J. D. (1) usiłował doprowadzić P. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 200.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko D. N., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 14 września 2017 we W., współdziałając z P. P. (1), K. P. (3) i J. D. (2), wprowadzając w błąd P. C. co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, poprzez zawarcie pozornej umowy najmu, zamierzał wyłudzić należący do niego pojazd jednak zamierzonego celu w postaci zawarcia umowy najmu oraz odbioru wypożyczonego pojazdu nie osiągnął z uwagi na odmowę jego wydania, czym działał na szkodę P. C.,

14. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko K. D., umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 17 września 2017 r. we W., wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,

15. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) (...) nr VIN (...) o wartości 180.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko K. D., umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 26 września 2017 r. w O., wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.,

16. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów M. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko K. D., umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 27 września 2017 r. we W., wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, po czym uzyskany w ten sposób pojazd miał oddać do dyspozycji P. P. (1), w celu jego dalszego zbycia, jednak wobec obawy ujawnienia faktu popełnienia przez niego przestępstwa, wywołanej kontrolą drogową przeprowadzoną wobec niego przez umundurowanych funkcjonariuszy Policji w czasie gdy poruszał się wynajętym pojazdem i możliwej identyfikacji jako sprawcy przestępstwa, pojazd ten porzucił informując o tym fakcie wynajmującego, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we (...) sp. z o.o.,

17. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli firmy „(...)” w B. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 90.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko W. H., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 30 września 2017 r. w B., współdziałając z J. D. (2) i K. W., wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego

samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) i (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,

18. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził W. Ś. (1) i P. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 85.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko K. D., umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 7 października 2017 r. w W., współdziałając z P. P. (1), K. P. (3) i K. B. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę W. Ś. (2),

19. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i K. P. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 110.000 zł w ten sposób, że sfalszował dowód osobisty i prawo jazdy na nazwisko K. D., umieszczając w nich wizerunek K. P. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je K. P. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 13 października 2017 r. we W., wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,

20. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów M. C. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 23 października 2017 r. w W. współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. we W. i (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

21. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 6 listopada 2017 r. we W., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. i (...) Sp. z o.o. z/s w W.,

22. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 7 listopada 2017 r. w W., współdziałając z P. P. (1), K. P. (1), K. P. (3) i K. B. (1) wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany

samochód przekazał P. P. (1) P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części czym działał na szkodę (...), (...), (...) Sp. z o.o. i (...) S.A,

23. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli wypożyczalni samochodów (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki K. o nr rej. (...) o wartości 100.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 23 listopada 2017 r. we W., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, do czego jednak nie doszło z uwagi na wcześniejsze odzyskanie samochodu przez Policję, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział we W.,

24. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi, w dniu 27 listopada 2017 r. w S., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1), wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz (...) z/s w W.,

25. działając wspólnie i porozumieniu z P. P. (1), K. P. (1) i J. D. (1) doprowadził przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 60.000 zł w ten sposób, że wykonując zlecenie P. P. (1), w celu użycia jako autentyczne dla potrzeb wyłudzenia samochodu, sfalszował dokumenty w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. B., umieszczając w nich wizerunek J. D. (1), a następnie będąc świadomym przeznaczenia i sposobu ich wykorzystania, za pośrednictwem P. P. (1) przekazał je J. D. (1), który posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi w dniu 30 listopada 2017 r. we W., współdziałając z P. P. (1) i K. P. (1) wprowadził przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, zawarł pozorną umowę najmu, a uzyskany samochód przekazał P. P. (1) w celu jego demontażu i sprzedaży części, do czego jednak nie doszło z uwagi na wcześniejsze odzyskanie samochodu przez Policję, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 12 k.k.

VI. w okresie od marca 2017 r. do grudnia 2017r., we W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 35 gram, uzyskanej odpłatnie od P. P. (1) za cenę 200 zł za 1g,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 783 z 2017 r., t.j.) w zw. z art. 12 k.k.

A. P. (1) zarzucono, że:

VII. w okresie od czerwca 2018 r. do dnia 4 grudnia 2018 r., we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w kierowanej przez P. P. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie z udziałem J. D. (1), J. D. (2), K. P. (3), K. B. (1) i K. W. mającej na celu popełnianie oszustw dotyczących mienia wielkiej wartości oraz pranie brudnych pieniędzy,

polegających na wypożyczaniu na podstawie podrobionych dokumentów samochodów w celu ich demontażu oraz posiadaniu, ukrywaniu i sprzedaży pozyskanych w wyniku oszustwa części samochodowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VIII. w okresie od czerwca 2017r. do dnia 4 grudnia 2017r., we W. woj. (...), działając w kierowanej przez P. P. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), współdziałając również z osobami nie wchodzącymi w skład grupy a to: M. K. (2), R. K. (1) i G. M. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz dla członków zorganizowanej grupy przestępczej w zakresie mienia o łącznej wielkiej wartości nie mniejszej niż 1.791.000 zł, na polecenie P. P. (1) przyjął do swojego warsztatu samochodowego, posiadał i ukrywał, w tym również poprzez usunięcie zamontowanych w pojazdach lokalizatorów (...), samochody różnych marek, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem oszustwa, po czym pojazdy te demontował poprzez wydzielenie z nich użytecznych i zbywalnych części samochodowych, pozbawiając ich jednocześnie cech umożliwiających identyfikację poprzez usunięcie z nich m.in. tablic rejestracyjnych, a następnie pakował pozyskane w ten sposób części i podzespoły do podstawionych uprzednio samochodów dostawczych, w celu ich dalszego transportowania przez innych członków grupy w nieustalone miejsca i zbycia innym osobom, ukrywając w ten sposób pochodzące z oszustwa samochody oraz pozyskane z nich komponenty, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzących z oszustwa samochodów oraz części samochodowych, czym działał na szkodę wypożyczalni samochodowych i firm leasingowych będących właścicielami powyższych samochodów, a mianowicie :

1 w czerwcu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 16 czerwca 2017 r. w L., na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. i (...) w S., samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 200.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. M. (1), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

2 w lipcu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 15 lipca 2017 r. w K., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w K.i (...) Sp. z o.o. z/s w W. i (...) w S., samochód marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 189.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na nieustalonego mężczyznę o ps. (...), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 18.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

3 w lipcu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 24 lipca 2017 r. w K., na szkodę (...) sp. z o.o. w W., samochód marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 112.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. M. (1), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

4 w lipcu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 26 lipca 2017 r. w K., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w Ł., samochód marki K. nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na P. D., który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 12.000, zł a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

5 we wrześniu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 5 września 2017 r. we W., na szkodę (...) sp. z o.o. we W., (...) E. B. we (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W., samochód marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 40.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu G. M. dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania

i własności na M. P. (2), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 7.000, zł a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

6 we wrześniu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 7 września 2017 r. we W., na szkodę „(...) B. (...) w (...) S.A w W., samochód marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z G. M. dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na P. D., który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

7 we wrześniu 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 17 września 2017 r. we W., na szkodę (...) Sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z/s w K., samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, a następnie wspólnie i w porozumieniu z G. M. przekazał pozyskane w ten sposób części samochodowe do dalszego transportu pakując je do podstawionego w tym celu samochodu dostawczego, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. M. (1), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

8 na przełomie wrzesień - październik 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 21 września 2017 r. w O., na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., samochód marki J. (...) o nr rej. (...) E nr VIN (...) o wartości 180.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. M. (1), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

9 w październiku 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 7 października 2017 r. w W., na szkodę W. Ś. (2), samochód marki F. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 85.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. P. (2), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 8.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

10 w październiku 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 13 października 2017 r. we W., na szkodę (...) sp. z o.o. we W. i (...) w P., samochód marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 110.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. P. (2), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 12.000, zł a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

11 w październiku 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 23 października 2017 r. w W., na szkodę (...) Sp. z o.o. we (...) sp. z o.o. z/s w W., samochód marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na S. W. a następnie G. C., który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 27.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

12 w listopadzie 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 7 listopada 2017 r. w W., na szkodę (...), (...), (...) Sp. z o.o. i (...) S.A, samochód marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, które przekazał do dalszego transportu, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. P. (2), który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

13 w listopadzie 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 30 września 2017 r. w B., na szkodę „(...)” w (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W., samochód marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, a następnie

wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) przekazał pozyskane w ten sposób części samochodowe do dalszego transportu pakując je do podstawionego w tym celu samochodu dostawczego, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na P. D., który nabył pozyskane w ten sposób części za kwotę nie mniejszą niż 10.000 zł, a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

14 w listopadzie 2017 r. przyjął od P. P. (1) pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 27 listopada 2017 r. w S., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz (...) z/s w W., samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) dokonał jego demontażu na części i podzespoły, a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) przekazał pozyskane w ten sposób części samochodowe do dalszego transportu pakując je do podstawionego w tym celu samochodu dostawczego, pomagając w ten sposób do przenoszenia ich posiadania i własności na M. P. (2), który nieodpłatnie przejął część pozyskanych w ten sposób części a następnie zbywał je nieustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. M. (1) oskarżono o to, że:

IX. w okresie od czerwca 2017r. do października 2017 r w J. oraz innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), współdziałając z P. P. (1), G. C. oraz innymi nieustalonymi dotychczas osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, osiągając znaczną korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 238.000 zł, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, przyjął od P. P. (1) części i podzespoły samochodowe uzyskane w wyniku celowego demontażu pochodzących z oszustw samochodów marek V. (...),V. (...), J. (...) oraz w całości jeden samochód marki B. (...), które w nieustalonych miejscach ukrywał, a następnie pomagał w przeniesieniu ich własności i posiadania na inne osoby, a także dostarczył P. P. (1) podrobione dokumenty legalizujące pochodzenie pochodzącego z oszustwa samochodu marki R. (...), czym pomógł w przeniesieniu jego własności oraz posiadania na inne osoby, udaremniając lub znacznie utrudniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia i wykrycia uzyskanych w wyniku przestępstw samochodów oraz pochodzących z nich części i podzespołów, i tak:

- w okresie od maja 2017r. do czerwca 2017 r., działając wspólnie i w porozumieniu z G. C. nabył od P. P. (1) za kwotę 18.000 zł pochodzący z dokonanego w dniu 18 kwietnia 2017 r. w L. oszustwa na szkodę (...) S.A. samochód marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 190.000 zł, po czym samochód ten zbył nieustalanej osobie, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu,
- w czerwcu 2017 r. pomógł P. P. (1), K. P. (4) J. D. (1) i P. M. w przeniesieniu na inne osoby własności oraz posiadania pochodzącego z dokonanego w dniu 30 maja 2017 r we W. oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. samochodu marki R. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 81.000 zł w ten sposób, że w celu użycia jako autentycznego dostarczył P. P. (1) podrobiony niemiecki dokument tzw. brief stwierdzający rzekome prawo własności tego samochodu, na podstawie którego to dokumentu K. P. (4), J. D. (1) i P. M. poprzez zawarcie z innymi osobami kolejnych umów zamiany i sprzedaży pojazdów zbyli ten samochód nieustalanej osobie, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu,
- w okresie od czerwca 2017r. do lipca 2017 r. nabył od P. P. (1) za kwotę 12.000 zł, zdemontowany na części i podzespoły przez A. P. (1), pochodzący z dokonanego w dniu 16 czerwca 2017 r. w L. oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 200.000 zł, po czym części te przechowywał i ukrywał, a następnie zbył nieustalanej osobie lub nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu,

- w okresie od lipca 2017r. do sierpnia 2017 r. nabył od P. P. (1) za kwotę 12.000 zł zdemontowany na części i podzespoły przez A. P. (1), pochodzący z dokonanego w dniu 24 lipca 2017 r., w K., oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o. samochód marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 112.000 zł, po czym części te przechowywał i ukrywał a następnie zbył nieustalanej osobie lub nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu,
- w okresie od września 2017r. do października 2017 r. nabył od P. P. (1) za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, zdemontowany na części i podzespoły przez A. P. (1), pochodzący z dokonanego w dniu 17 września 2017 r., we W., oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w K. samochód marki V. (...) nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł, po czym części te przechowywał i ukrywał, a następnie zbył nieustalanej osobie lub nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu,
- w okresie od września do października 2017 r. nabył od P. P. (1) za kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, zdemontowany na części i podzespoły przez A. P. (1), pochodzący z dokonanego w dniu 21 września 2017 r., w O., oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o. samochód marki J. (...) o nr rej. (...) (...) nr VIN (...) o wartości 180.000 zł, po czym części te przechowywał i ukrywał, a następnie zbył nieustalanej osobie lub nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 13 marca 2014r. do dnia 13 marca 2015r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w S. w Austrii z dnia 01.08. (...), sygn. akt GZ 64 Hv 72/14k-245 oraz wyrokiem Wyższego Sądu Okręgowego w Linz z dnia 13.11.2014r. sygn. akt AZ 7 Bs 173/14m za podobne przestępstwo umyślne polegające na kradzieży z włamaniem trzech samochodów na terenie Austrii,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

K. P. (2) zarzucono, że:

X. w okresie od dnia 14 września 2017r. do dnia 7 listopada 2017r., na terenie województwa (...), (...), (...), (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brała udział w kierowanej przez P. P. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie z udziałem A. P. (1), J. D. (1), J. D. (2), K. B. (1) i K. W. mającej na celu popełnianie oszustw dotyczących mienia wielkiej wartości oraz pranie brudnych pieniędzy, polegających na wypożyczaniu na podstawie podrobionych dokumentów samochodów w celu ich demontażu oraz posiadaniu, ukrywaniu i sprzedaży pozyskanych w wyniku oszustwa części samochodowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XI. w okresie od dnia 14 września 2017r. do dnia 7 listopada 2017r. we W. i W. działając w kierowanej przez P. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla członków zorganizowanej grupy przestępczej w zakresie mienia o łącznej znacznej wartości 430.000,00 zł:

- usiłowała doprowadzić przedstawicieli wypożyczalni samochodowej we W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o wartości 300 000,00 zł, w ten sposób, iż w dniu 14 września 2017r. wspólnie z P. P. (1) prowadziła obserwację okolic salonu samochodowego we W. mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) na wypadek pojawienia się Policji lub wystąpienia innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w sytuacji gdy J. D. (1) w tym czasie zgodnie z ustalonym podziałem zadań usiłował wypożyczyć wytypowany uprzednio przez członków grupy samochód marki B. (...) na podstawie podrobionego dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionych na

nazwisko M. B., w celu jego demontażu przez innych członków grupy przestępczej i sprzedaży pozyskanych części, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do zamiaru jego zwrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowę wydania samochodu,

- doprowadziła przedstawicieli wypożyczalni samochodowej w W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o wartości 130 000,00 zł w ten sposób, że w dniu 7 listopada 2017r. wspólnie z P. P. (1) prowadziła obserwację okolic salonu samochodowego w W. mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) na wypadek pojawienia się Policji lub wystąpienia innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w sytuacji gdy J. D. (1) w tym czasie zgodnie z ustalonym podziałem zadań używając podrobionego dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionych na dane osobowe M. B. zawarł z wypożyczalnią samochodową umowę najmu wytypowanego uprzednio przez członków grupy samochodu marki B. (...), wprowadzając w błąd osoby wynajmujące co do zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, który to samochód K. P. (1) na polecenie P. P. (1) odebrał od J. D. (1) i przekazał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które następnie były ukrywane przez innych członków grupy poprzez ich przetransportowanie w nieustalone miejsce i zbywane nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzących z oszustwa samochodów oraz części samochodowych, czym działała na szkodę nieustalonych wypożyczalni samochodowych,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. B. (1) oskarżono o to, że:

XII. w okresie od dnia 4 sierpnia 2017r. do dnia 7 listopada 2017r., na terenie województwa (...), (...), (...), (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brała udział w kierowanej przez P. P. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie z udziałem A. P. (1), J. D. (1), J. D. (2) K. P. (3) z domu P., K. W. mającej na celu popełnianie oszustw dotyczących mienia wielkiej wartości oraz pranie brudnych pieniędzy, polegających na wypożyczaniu na podstawie podrobionych dokumentów samochodów w celu ich demontażu oraz posiadaniu, ukrywaniu i sprzedaży pozyskanych w wyniku oszustwa części samochodowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIII. w okresie od dnia 4 sierpnia 2017r. do dnia 7 listopada 2017r. we W., K. i W. działając w kierowanej przez P. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla członków zorganizowanej grupy przestępczej stanowiącej mienie o łącznej znacznej wartości 395.000,00 zł:

- doprowadziła przedstawicieli wypożyczalni samochodowej W. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 180.000,00 zł w ten sposób, iż w dniu 4 sierpnia 2017r. na polecenie P. P. (1) wspólnie z K. P. (1) wyszukiwała w sieci Internet ogłoszenia oferujące wypożyczenie samochodu i w ten sposób wytypowała do przestępstwa samochód marki B. (...), który K. P. (1) zgodnie z porozumieniem zamówił telefonicznie, po czym zgodnie z podziałem zadań zapewniła transport na miejsce oraz z miejsca przestępstwa, a następnie wspólnie K. P. (1) prowadziła obserwację okolic salonu samochodowego mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) na wypadek pojawienia się Policji lub wystąpienia innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w sytuacji gdy J. D. (1) w tym czasie zgodnie z ustalonym podziałem zadań wypożyczył wytypowany samochód marki B. (...) na podstawie podrobionego dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionych na nazwisko M. B., w celu jego demontażu przez innych członków grupy przestępczej i sprzedaży pozyskanych części, wprowadzając w ten sposób przedstawicieli wypożyczalni w błąd co do zamiaru jego zwrotu, czym działała na szkodę W. B.,

- doprowadziła nieustaloną osobę świadczącą usługi z zakresu najmu samochodu w W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki F. (...) o wartości 85.000,00 zł w ten sposób, że w dniu 7 października 2017r. na polecenie P. P. (1) wspólnie z K. P. (1) wyszukiwała w sieci Internet ogłoszenia oferujące wypożyczenie samochodu i w ten sposób wytypowała do przestępstwa samochód marki F. (...) koloru czerwonego, który K. P. (1) zgodnie z porozumieniem zamówił telefonicznie używając fałszywej tożsamości, a następnie wypożyczył używając podrobionego dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionych na dane osobowe K. D., płacąc wynajmującemu około 4.000,00 zł przekazanych mu na ten cel przez P. P. (1), wprowadzając w błąd osobę wynajmującą co do zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, który to samochód wspólnie z K. P. (1) przekazała do dyspozycji P. P. (1), ukrywając go w garażu przy ul. (...) we W., pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które następnie były ukrywane przez innych członków grupy poprzez ich przetransportowanie w nieustalone miejsce i zbywane nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działała na szkodę nieustalonego właściciela samochodu marki F. (...),

- doprowadziła przedstawicieli wypożyczalni samochodowej w W. do niekorzystnego rozporządzenia samochodem marki B. (...) o wartości 130 000,00 zł w ten sposób, że w dniu 7 listopada 2017r. na polecenie P. P. (1) wspólnie z K. P. (1) wyszukiwała w sieci Internet ogłoszenia oferujące wypożyczenie samochodu i w ten sposób wytypowała do przestępstwa samochód marki B. (...), który K. P. (1) zgodnie z porozumieniem zamówił telefonicznie, po czym wspólnie z P. P. (1), K. P. (1), K. P. (5) prowadziła obserwację okolic salonu samochodowego w W. mającą na celu ostrzeżenie J. D. (1) na wypadek pojawienia się Policji lub wystąpienia innych okoliczności utrudniających popełnienie przestępstwa, w sytuacji gdy J. D. (1) w tym czasie zgodnie z ustalonym podziałem zadań używając podrobionego dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionych na dane osobowe M. B. zawarł z wypożyczalnią samochodową umowę najmu wytypowanego samochodu marki B. (...), wprowadzając w błąd osoby wynajmujące co do zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu, który to samochód przekazał do dyspozycji P. P. (1), pomagając w ten sposób w przenoszeniu na P. P. (1) posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu, w celu jego dalszego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które następnie były ukrywane przez innych członków grupy poprzez ich przetransportowanie w nieustalone miejsce i zbywane nieustalonym osobom, znacznie utrudniając oraz udaremniając w wyniku tych czynności stwierdzenie miejsca umieszczenia oraz wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu oraz części samochodowych, czym działała na szkodę nieustalanej wypożyczalni samochodowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIV. w dniu 7 listopada 2017r. posiadała środek odurzający w postaci ziela konopi w ilości nie mniejszej niż 0,25 g, udzielony jej przez J. D. (1) w postaci tzw. skręta,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 783 z 2017r., t.j.)

R. K. (1) zarzucono, że:

XV. w okresie od czerwca 2017r. do dnia 4 grudnia 2017r., we W. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) i G. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł w ukryciu uzyskanych w wyniku czynów zabronionych 12 samochodów osobowych stanowiących łącznie mienie wielkiej wartości i nie mniejszej niż 1.601.000 zł , w ten sposób, że będąc zatrudnionym w warsztacie samochodowym A. P. (1), pomagał mu w demontowaniu pozostawionych w warsztacie, pochodzących z dokonanych oszustw samochodów wydzielając z nich użyteczne i zbywalne części samochodowe, pozbawiając ich jednocześnie cech umożliwiających identyfikację poprzez usunięcie z nich m.in. tablic rejestracyjnych, a następnie pakował pozyskane w ten sposób części i podzespoły do podstawionych uprzednio samochodów dostawczych, w celu

ich dalszego transportowania do miejsc ukrycia lub zbycia, czym działał na szkodę wypożyczalni samochodowych i firm leasingowych będących właścicielami powyższych samochodów, a w mianowicie:

1. w czerwcu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 200.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 16 czerwca 2017 r. w L., na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. i (...) w S.,
2. w lipcu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki B. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 189.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 15 lipca 2017 r. w K., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w (...) Sp. z o.o. z/s w W. i (...) w S.,
3. w lipcu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 112.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego dnia 24 lipca 2017 r. w K., na szkodę (...) sp. z o.o. w W.,
4. w lipcu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki K. nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 70.000 zł pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 26 lipca 2017 r. w K., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w (...) S.A. z/s w Ł.,
5. we wrześniu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 17 września 2017r. we W., na szkodę (...) Sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w K.,
6. na przełomie wrzesień - październik 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki J. (...) o nr rej. (...) (...) nr VIN (...) o wartości 180.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 21 września 2017 r. w O., na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,
7. w październiku 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki F. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 85.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 7 października 2017 r. w W., na szkodę W. Ś. (2),
8. w październiku 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 110.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 13 października 2017 r. we W., na szkodę (...) sp. z o.o. we (...) S.A. w P.,
9. w październiku 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 250.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 23 października 2017 r. w W., na szkodę (...) Sp. z o.o. we (...) sp. z o.o.,
10. w listopadzie 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 130.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 7 listopada 2017 r. w W., na szkodę (...), (...), (...) Sp. z o.o. i (...) S.A,
11. w listopadzie 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 30 września 2017 r. w B., na szkodę (...) w (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,
12. w listopadzie 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 27 listopada 2017 r. w S., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz(...) z/s w W.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

G. M. postawiono zarzut, że:

XVI. we wrześniu 2017 r. we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł w ukryciu uzyskanych w wyniku czynów zabronionych 3 samochodów osobowych stanowiących łącznie mienie znacznej wartości nie mniejszej niż 285.000 zł, w ten sposób, że będąc zatrudnionym w warsztacie samochodowym A. P. (1), pomagał mu w demontowaniu pozostawionych w warsztacie, pochodzących z dokonanych oszustw samochodów, wydzielając z nich użyteczne i zbywalne części samochodowe, pozbawiając ich jednocześnie cech umożliwiających identyfikację poprzez usunięcie z nich m.in. tablic rejestracyjnych, a następnie pakował pozyskane w ten sposób części i podzespoły do podstawionych uprzednio samochodów dostawczych, w celu ich dalszego transportowania do miejsc ukrycia lub zbycia, czym działał na szkodę wypożyczalni samochodowych i firm leasingowych będących właścicielami powyższych samochodów, a mianowicie:

1. we wrześniu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki B. (...) i o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 150.000 zł, pochodzący z oszustwa, dokonanego w dniu 7 września 2017 r. we W., na szkodę (...), B. (...) w (...) S.A w W.,

2. we wrześniu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) pomógł w ukryciu zdemontowanego na części samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...) o wartości 95.000 zł pochodzącego z oszustwa dokonanego w dniu 17 września 2017 r. we W., na szkodę (...) Sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w K., w ten sposób, że zdemontowany na części samochód zapakował na podstawiony w tym celu samochód dostawczy,

3. we wrześniu 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) zdemontował na części i podzespoły samochód marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 40.000 zł, pochodzący z oszustwa dokonanego w dniu 5 września 2017 r. we W., na szkodę (...) sp. z o.o. we W., (...) we (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,

tj. o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. K. (1) oskarżono o to, że:

XVII. w listopadzie 2017 r. we W. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł w ukryciu uzyskanych w wyniku czynów zabronionych 2 samochodów osobowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 180.000 zł, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1), na terenie należącego do niego warsztatu samochodowego, w godzinach nocnych, pomagał mu w pakowaniu do podstawionych uprzednio samochodów dostawczych, użytecznych i zbywalnych części samochodowych pozyskanych w wyniku celowego demontażu samochodów, dla potrzeb ich dalszego transportowania do miejsc ukrycia lub zbycia, czym działał na szkodę wypożyczalni samochodowych i firm leasingowych będących właścicielami powyższych samochodów, a mianowicie:

1. w listopadzie 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) pomógł w ukryciu zdemontowanego na części samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł, pochodzącego z oszustwa dokonanego w dniu 30 września 2017 r. w B., na szkodę „(...)” w (...) GMBH Sp. z o.o. Oddział w W.,

2. w listopadzie 2017 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) pomógł w ukryciu zdemontowanego na części samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 90.000 zł, pochodzącego z oszustwa dokonanego w dniu 27 listopada 2017 r. w S., na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz(...) z/s w W.,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 15.05.2014 r. do dnia 20.01.2015 r. w systemie dozoru elektronicznego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 29.10.2010 r sygn. akt II K 1077/10 za czyn z art. 288 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k.

K. S. (1) postawiono zarzut, że:

XVIII. w dniu 3 grudnia 2017r., we W., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla kogo innego, przyjął, a następnie pomagał P. P. (1) w ukryciu pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o nr VIN (...), rok produkcji 2015 o wartości nie mniejszej niż 50.000,00 zł, wypożyczonego na podstawie sfałszowanych dokumentów z wypożyczalni samochodów o nazwie (...) w ten sposób, że pobrał z terenu warsztatu samochodowego przy ul. (...) samochód dostawczy m-ki M. z częściami pochodzącymi z rozbiórki wypożyczonego samochodu V. (...), w tym z tylną klapą bagażnika z oznaczeniem wypożyczalni samochodów vivacar.pl, które następnie przetransportował na ul. (...),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Wyrokiem z 3 marca 2020 roku w sprawie III K 59/19 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł, że;

I. uznaje oskarżonego ***P. P. (1)*** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258§3 k.k. i za to na podstawie art. 258§3 k.k. w zw. z art. 60§3 k.k. i art. 60§6 pkt. 3 k.k. wymierza mu karę ***11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności***;

II. uznaje oskarżonego ***P. P. (1)*** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. oraz art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. art. 11§2 k.k., art. 12 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. art. 11§3 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k. oraz art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 60§3 k.k. i art. 60§6 pkt. 3 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary ***11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych***;

III. uznaje oskarżonego ***K. P. (1)*** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258§3 k.k. i za to na podstawie art. 258§3 k.k. wymierza mu karę ***3 (trzech) lat pozbawienia wolności***;

IV. uznaje oskarżonego ***K. P. (1)*** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. art. 11§2 k.k., art. 12 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary ***4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych***;

V. uznaje oskarżonego ***Z. G.*** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. oraz art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. art. 11§2 k.k., art. 12 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary ***4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych***;

VI. uznaje oskarżonego ***Z. G.*** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę ***6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności***;

VII. uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258§1 k.k. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

VIII. uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 299§1 k.k. i art. 299§5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych**;

IX. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 299§1 k.k. i art. 299§5 k.k. i w zw. z art. 299§6 k.k. oraz art. 18§3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. i art. 11§3 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary **3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych**;

X. uznaje oskarżonego **P. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 299§1 k.k. i art. 299§5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych**;

XI. uznaje oskarżoną **K. P. (2)** za winną popełnienia czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258§1 k.k. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierza jej karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XII. uznaje oskarżoną **K. P. (2)** za winną popełnienia czynu opisanego w pkt XII części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. oraz art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 12 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 60§2 pkt 2 k.k. i art. 60§6 pkt 3 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza jej kary **11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych**;

XIII. uznaje oskarżoną **K. B. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258§1 k.k. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierza jej karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XIV. uznaje oskarżoną **K. B. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 12 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 60§2 pkt 2 k.k. i art. 60§6 pkt 3 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza jej kary **11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych**;

XV. uznaje oskarżoną **K. B. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza jej karę **1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności**;

XVI. uznaje oskarżonego **R. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art.

291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;**

XVII. uznaje oskarżonego **G. M.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary **1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;**

XVIII. uznaje oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. wymierza mu kary **1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;**

XIX. uniewinnia oskarżonego **K. S. (1)** od popełnienia czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku;

XX. na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności:

a) w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu **P. P. (1)** karę łączną **1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,**

b) w pkt III i IV części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu **K. P. (1)** karę łączną **4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,**

c) w pkt V i VI części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu **Z. G.** karę łączną **4 (czterech) lat pozbawienia wolności,**

d) w pkt VII i VIII części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu **A. P. (1)** karę łączną **2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,**

e) w pkt XI i XII części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonej **K. P. (2)** karę łączną **1 (jednego) roku pozbawienia wolności,**

f) w pkt XIII, XIV i XV części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonej **K. B. (1)** karę łączną **1 (jednego) roku pozbawienia wolności,**

XXI. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszają oskarżonym: **K. P. (2), K. B. (1) i G. M.** na okresy prób lat 3;

XXII. na podstawie art. 73§2 k.k. oddaje oskarżonych **K. P. (2), K. B. (1) i G. M.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

XXIII. na podstawie art. 72§1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonych **K. P. (2), K. B. (1) i G. M.** do podjęcia starań w okresie próby o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

XXIV. na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1), Z. G., A. P. (1), P. D. i G. M.** solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...), ul. (...), (...)-(...) L. kwotę 150 000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 14, IV pkt 12, V pkt 12, VIII pkt 6, X, XVII pkt 1 części wstępnej wyroku;

XXV. na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1), Z. G., A. P. (1) i R. K. (1)** solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. K. B. (3) ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 250 000 (dwieście pięćdziesiąt

tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 22, IV pkt 18, V pkt 20, VIII pkt 11, XVI pkt 9 części wstępnej wyroku;

XXVI. na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1), Z. G., A. P. (1), R. K. (1) i M. K. (1)** solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) J., kwotę 90 000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 26, IV pkt 23, V pkt 24, VIII pkt 14, XVI pkt 12, XVIII pkt 2 części wstępnej wyroku;

XXVII. na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1) i Z. G.** solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) Ł., kwotę 60 000 (sześćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 12 i V pkt 9 części wstępnej wyroku;

XXVIII. a) na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1) i Z. G.** solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 130 000 (sto trzydzieści tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 5, IV pkt 4, V pkt 3 części wstępnej wyroku;

b) na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1), Z. G., A. P. (1), P. D. i R. K. (1)** solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 70 000 (siedemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 10, IV pkt 9, V pkt 8, VIII pkt 4, X i XVI pkt 4 części wstępnej wyroku;

c) na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1) i Z. G.** solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 70 000 (siedemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 3, IV pkt 19, V pkt 21 części wstępnej wyroku;

XXIX. na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1) i M. M. (1)** solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W., ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 190 000 (sto dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem naprawienia szkody za czyny opisane w pkt II pkt 3, IV pkt 2, IX pkt 1 części wstępnej wyroku;

XXX. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca dowód rzeczowy w postaci samochodu osobowego R. (...) o nr VIN: (...) zabezpieczony w trakcie postępowania sądowego i złożony w depozycie policji w KPP P. (parking M.) pokrzywdzonemu (...) SA ul. (...), (...)-(...) W.;

XXXI. na podstawie art. 231§1 k.p.k. pozostawia w aktach sprawy dowody rzeczowe dołączone do akt, a wymienione w wykazie dowodów rzeczowych Drz karta 5752-5754 akt, poz. 1-39;

XXXII. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności i kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymań i tymczasowych aresztowań:

- **P. P. (1)** od dnia 13 października 2019r. do dnia 19 grudnia 2019r.

- **K. P. (1)** od dnia 3 stycznia 2018r. godz. 09.10 do dnia 18 czerwca 2019r. godz. 14.05,

- **Z. G.** od dnia 21 czerwca 2018r. godz. 13.50 do dnia 17 czerwca 2019r. godz. 16.00,

- **A. P. (1)** od dnia 04 grudnia 2017r. godz. 18.00 do dnia 02 lutego 2018r. godz. 15.05,

- **P. D.** dzień 14 listopada 2018r. od godz. 06.05 do godz. 10.05,

- **R. K. (1)** dzień 01 lutego 2018r. od godz. 09.45 do godz. 14.50,

- **M. K. (2)** dzień 01 lutego 2018r. od godz. 14.20 do godz. 16.10,

a na poczet orzeczonych kar grzywnien

- oskarżonej **K. P. (2)** od dnia 03 stycznia 2018r. godz. 06.00 do dnia 04 stycznia 2018r. godz. 14.00,

- oskarżonej **K. B. (1)** dzień 11 stycznia 2018r. od godz. 10.10 do godz. 14.00,

- oskarżonemu **G. M.** dzień 01 lutego 2018r.
od godz. 9.45 do godz. 10.00;

XXXIII. zasądza od oskarżonych **P. P. (1), K. P. (1), Z. G., A. P. (1), M. M. (1), P. D., K. P. (2), K. B. (1), R. K. (1), G. M. i M. K. (1)** koszty postępowania na nich przypadające, w tym wymierza im opłaty:

- **P. P. (1)** w kwocie 12 300 zł,

- **K. P. (1)** w kwocie 12 400 zł,

- **Z. G.** w kwocie 9 400 zł,

- **A. P. (1)** w kwocie 6 400 zł,

- **M. M. (1)** w kwocie 9 400 zł,

- **P. D.** w kwocie 7 800 zł,

- **K. P. (2)** w kwocie 6 180 zł,

- **K. B. (1)** w kwocie 6 180 zł,

- **R. K. (1)** w kwocie 3 300 zł,

- **G. M.** w kwocie 2 180 zł,

- **M. K. (2)** w kwocie 2 300 zł;

natomiast koszty postępowania przypadające na oskarżonego **K. S. (1)** zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten nie został zaakceptowany przez **prokuratora Prokuratury (...) we W.**, który zaskarżył go w części dotyczącej:

1. **P. P. (1)**,

2. **K. P. (1)**,

3. **Z. G.**,

4. **K. P. (2)**,

5. **K. B. (1)**,

6. **A. P. (1)**,

7. **R. K. (1)**,

8. **G. M.**,

9. **M. K. (1)** i

10. **K. S. (1)**.

Skarżący zarzucił:

A.P. P. (1) zachowania polegające na:

1. przekazaniu w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (4), P. M., J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki P. (...) nr rej. (...) J. D. (1) celem jego przetransportowania i wydania K. P. (4), który na podstawie dostarczonych mu następnie przez P. P. (1) dokumentów stwierdzających rzekomo niemieckie pochodzenie wyłudzonego pojazdu w postaci tzw. briefów przekazał samochód do legalności jego pochodzenia dokonał z nim zamiany samochodów uzyskując w jego wyniku samochód marki V. (...) o nr rej. (...), przekazany następnie K. P. (4) który samochód ten sprzedał D. W. na kwotę 14.500 zł.

2. przyjęciu od K. P. (1) pochodzącego z dokonanego w dniu 22 marca 2017 r. we W. oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. samochód marki M. (...) o nr rej. (...) wartości 180.000 zł, a następnie jego zbyciu T. D. (2) za kwotę 19.000 zł za pośrednictwem i przy pomocy P. Ż..

3. przyjęciu w maju 2017 r. we W. od K. P. (1) pochodzącego z dokonanego w dniu 18 kwietnia 2017 r. w L. oszustwa na szkodę (...) S.A. samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) wartości nie mniejszej niż 190.000 zł, a następnie jego zbyciu M. M. (1) i G. czerniakowi za kwotę 19.000 zł.

4. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), jego przewiezieniu we wskazane przez P. P. (1) miejsce, uzyskaniu od M. M. (1) dokumentów legalizujących niemieckie pochodzenia pojazdu w postaci tzw. brefu, przekazania samochodu K. P. (4), który to następnie przy pomocy P. M. dokonał jego wymiary na samochód m-ki A. (...), sprzedany następnie przez K. P. (4) nieustalonej osobie za kwotę ok. 32.000 zł.

5. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 140.000 zł, a następnie jego zbyciu nieustalonemu mężczyźnie o imieniu arek za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł.

6. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i nieustalonym mężczyzną zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, a następnie dokonaniu na polecenie P. P. (1) demontażu w/w samochodu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, które po ostatecznym demontażu pojazdu dokonanym przez A. P. (1) zostały przetransportowane i ukryte, a następnie zbyte M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł.

7. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 150.000 zł, jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, a następnie jego zbyciu G. C. i W. W. za kwotę 18.000 zł, w celu jego dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom.

8. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), jego przewiezieniu następnie przez K. P. (1) we wskazane miejsce, dokonaniu na polecenie P. P. (1) demontażu w/w samochodu, przetransportowaniu na polecenie P. P. (1) zdemontowanych części oraz ich zbyciu nieustalonemu dotychczas mężczyźnie o ps. (...) za kwotę ok. 18.000 zł.

9. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 112.000 zł, jego przewiezienie przez K. P. (1) we wskazane miejsce, demontażu na polecenie P. P. (1) poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu, ukryciu, a następnie zbyciu M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł.

10. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki K. o nr rej. (...), jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, demontażu na polecenie P. P. (1) przetransportowaniu i zbyciu P. D. za kwotę ok. 12.000 zł.

11. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (4), J. D. (1), P. M., zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) o wartości 60.000 zł, a następnie jego przekazanie P. M. celem jego przetransportowania i wydania K. P. (4).

12. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), J. D. (2) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 40.000 zł, jego demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu i ukryciu, a następnie zbyciu M. P. (1) za kwotę nie mniejsza niż 7.000 zł.

13. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), o wartości 150.000 zł, jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowanie i zbyciu P. D. za kwotę ok. 16.000 zł.

14. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), o wartości 95.000 zł, jego przewiezieniu we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu i ukryciu, a następnie zbyciu M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł.

15. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki J. (...) o nr rej. (...) E, o wartości 180.000 zł, jego przewiezieniu we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu i ukryciu, a następnie zbyciu M. M. (1) za kwotę mniejszą niż 12.000 zł.

16. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1), J. D. (2), K. W. zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), o wartości 90.000 zł, jego przewiezieniu przez J. D. (2) we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu i zbyciu P. D. za kwotę ok. 10.000 zł.

17. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), K. P. (3), K. B. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), o wartości 85.000 zł, jego przewiezieniu we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu i ukryciu, a następnie zbyciu M. P. (1) za kwotę 8.000 zł.

18. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), o wartości 110.000 zł, jego przewiezieniu we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu i ukryciu, a następnie zbyciu M. P. (1).

19. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), o wartości 250.000 zł, jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu przez J. D. (2) i przekazaniu do ukrycia S. W., a następnie zbyciu G. C. za kwotę ok. 27.000 zł.

20. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), jego przewiezieniu przez K. P.

(1) we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, ich przetransportowaniu w nieustalone miejsce i zbyciu nieustalonym osobom.

21. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), K. P. (3), K. B. (1) zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), o wartości 130.000 zł, jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, a następnie ich zbyciu M. P. (1) za kwotę 16.000 zł.

22. przyjęciu w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), J. D. (1), zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), o wartości 90.000 zł, jego przewiezieniu przez K. P. (1) we wskazane miejsce, demontażu poprzez wydzielenie z niego użytecznych i zbywalnych części samochodowych, a następnie ich darowaniu M. P. (1).

B.K. P. (1) zachowania polegające na:

1. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 180.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego dalszej sprzedaży, który następnie korzystając z pośrednictwa i pomocy P. Ż. zbył w/w samochód T. D. (2) za kwotę 19.000 zł.

2. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 190.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego dalszej sprzedaży, który następnie zbył w/w samochód M. M. (1) i G. C. za kwotę 19.000 zł.

3. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) o wartości 81.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego dalszego zbycia, który następnie po uzyskaniu od M. M. (1) dokumentów legalizujących niemieckie pochodzenia pojazdu w postaci tzw. briefu przekazał samochód K. P. (4), który to następnie przy pomocy P. M., dokonał jego wymiany na samochód m-ki A. (...), sprzedany następnie przez K. P. (4) nieustalonej osobie za kwotę ok. 32.000 zł.

4. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 130.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego dalszego zbycia, który następnie sprzedał nieustalonomu mężczyźnie o imieniu M. za kwotę 16.000 zł.

5. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 200.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który w częściach został sprzedany M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł.

6. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 150.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego dalszego zbycia, który następnie został sprzedany G. C. i W. W. za kwotę 18.000 zł w celu jego dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom.

7. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 189.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany nieustalonomu mężczyźnie o ps. (...) za kwotę ok. 18.000 zł.

8. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 112.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł.

9. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki K. o nr rej. (...) o wartości 70.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany P. D. za kwotę ok. 12.000 zł.

10. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 40.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. P. (2) za kwotę nie mniejszą niż 7.000 zł.

11. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 150.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany P. D. za kwotę ok. 16.000 zł.

12. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 95.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. M. (1) za kwotę ok. 12.000 zł.

13. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki J. (...) o nr rej. (...) o wartości 180.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. M. (1) za kwotę nie mniejsza niż 12.000 zł.

14. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 85.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. P. (2) za kwotę 8.000 zł.

15. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 110.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. P. (2).

16. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 250.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został przetransportowany przez J. D. (2) i przekazany do ukrycia S. W., a następnie zbytu G. C. za kwotę ok. 27.000 zł.

17. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 70.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który w częściach przetransportowany i ukryty w nieustalonym miejsc, a następnie zbytu nieustalonym osobom.

18. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 130.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został sprzedany M. P. (2) za kwotę 16.000 zł.

19. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki K. o nr rej. (...) o wartości 100.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, do którego jednak nie doszło z powodu porzucenia pojazdu po kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem P. P. (1).

20. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 90.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, który następnie w częściach został darowany M. P. (2).

21. udzieleniu P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania pochodzącego z oszustwa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 60.000 zł, poprzez jego przywiezienie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w celu jego demontażu na części oraz zbycia, do którego jednak nie doszło z powodu odnalezienia samochodu przez Policję w miejscu jego czasowego ukrycia.

C. Z. G. zachowanie polegające na udzieleni P. P. (1) pomocy do przeniesienia posiadania i własności wyłudzonego w dniu 5 czerwca 2017 r. we W. na szkodę (...) SP. z o.o. samochodu M. M. (2) C 180 o nr rej. (...) o wartości 130.000 zł poprzez wyszukanie i wskazanie P. P. (1) jako nabywcy samochodu nieustalonego mężczyzną imieniem (...), który kupił pochodzący z oszustwa samochód za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł, udaremniając w wyniku tych czynności wykrycie pochodzącego z oszustwa samochodu.

D. K. P. (2) zachowanie polegające na akceptacji, zgodnie z ustalonym uprzednio podziałem ról i zadań, wspólnego dla wszystkich członków grupy przestępczej zamiaru wyłudzenia, a następnie przetransportowania, ukrywania, przeniesienia posiadania, demontażu i sprzedaży zdemontowanego na części, pochodzącego z oszustwa samochodu marki B. (...) o wartości 130.000 zł w celu uzyskania w ten sposób dla członków grupy przestępczej środków pieniężnych.

E. K. B. (1) zachowania polegające na akceptacji, zgodnie z ustalonym uprzednio podziałem ról i zadań, wspólnego dla wszystkich członków grupy przestępczej zamiaru wyłudzenia, a następnie przetransportowania, ukrywania, przeniesienia posiadania, demontażu i sprzedaży zdemontowanego na części, pochodzących z oszustw samochodów marki B. o nr rej. (...) o wartości 180.000 zł; F. (...) o wartości 85.000 zł oraz B. (...) o wartości 130.000 zł w celu uzyskania w ten sposób dla członków grupy przestępczej środków pieniężnych;

wyczerpywały znamiona przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy popełnionego w porozumieniu z innymi osobami i z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości wyrażający się w zagrożeniu karą pozbawienia wolności do lat 10, wbrew wyrażonej przez Sąd I instancji ocenie prawnej, nie są czynami współukaranymi następczymi względem przestępstwa bazowego oszustwa.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na wyprowadzeniu niesłusznych wniosków, iż szczegółowo opisane w zarzucie I, pozostawione przez Sąd I instancji w opisie czynów przypisanych oskarżonemu P. P. (1), K. P. (1), Z. G., K. P. (3), K. B. (1) zachowania polegające na:

- przyjęciu przez P. P. (1) w posiadanie w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, zgodnie z przyjętym podziałem ról i zadań, pochodzących z oszustwa samochodów różnych marek, ich przetransportowaniu na jego polecenie we wskazane miejsca, ukrywaniu, dokonaniu na polecenie P. P. (1) ich demontażu oraz zbycia w całości lub w częściach;

- udzieleniu P. P. (1) przez K. P. (1) w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej, pomocy do przeniesienia pochodzących z oszustwa samochodów różnych marek poprzez ich przetransportowanie i oddanie do dyspozycji P. P. (1) w umówionych ustronnych miejscach z dala od monitoringu miejskiego w celu ich demontażu na części oraz zbycia;

- udzieleniu P. P. (1) przez Z. G. pomocy do przeniesienia posiadania i własności wyłudzonego w dniu 5 czerwca 2017 r. we W. na szkodę (...) Sp. z o.o. samochodu marki M. (...), o nr rej. (...) o wartości 130.000 zł poprzez wyszukanie i wskazanie P. P. (1) jako nabywcy samochodu nieustalonego mężczyzną o imieniu (...), który kupił pochodzący z oszustwa samochód za kwotę nie mniejszą niż 16.000 zł;

- akceptacji przez K. P. (2) i K. B. (1), zgodnie z ustalonym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej podziałem ról i zadań, wspólnego dla wszystkich członków grupy przestępczej zamiaru wyłudzenia, a następnie przetransportowania, ukrywania, przeniesienia posiadania, demontażu i sprzedaży zdemontowanych na części, pochodzących z oszustw samochodów;

nie były podejmowane w celu udaremnienia oraz znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia przywłaszczonych w wyniku oszustwa samochodów, a także w celu utrudnienia lub udaremnienia ustalenia miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, podczas gdy w rzeczywistości nadrzędnym, docelowym zamiarem powołanych wyżej członków grupy przestępczej było doprowadzenie do spieniężenia wyłudzonych

samochodów, dla zrealizowania którego konieczne było podejmowanie powyższych działań, wobec czego zamiar oszustwa nie był głównym celem grupy.

III. obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez podanie przy wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku na stronie 68 uzasadnienia wewnętrznie sprzecznych ocen karno-prawych, a to że czyn z art. 299 1 k.k. nie jest czynem współukaranym następczym, albowiem stanowi odstępstwo od zasady nie penalizacji zachowania polegającego na korzystaniu z owoców własnego przestępstwa, a następnie wyrażenie poglądu przeciwnego, iż „dysponowanie przedmiotem przestępstwa oszustwa Sąd potraktował jako czyn współukarany (...)”, a nadto nie wyjaśnieniu w uzasadnieniu powodów, dla których Sąd zastosował wobec oskarżonych K. P. (2) i K. B. (1) instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary.

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, iż w stosunku do oskarżonych K. P. (2) i K. B. (1) zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przypisane im odpowiednio w pkt XII i XIV części dyspozytywnej wyroku przestępstwa byłaby niewspółmiernie surowa z uwagi na ich postawę, a zwłaszcza czynione starania oskarżonych o naprawienie szkody lub jej zapobieżenie, które pozwały na zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżone na rozprawie bez uzasadnionego powodu nie podtrzymały złożonych w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień, w których przyznawały się do zarzucanych im czynów, nie wyraziły skruchy, ani przeprosin, nie czyniły jakichkolwiek starań w kierunku naprawienia szkody lub jej zapobieżenia, przez co nie zachodziły wobec nich przesłanki pozwalające na możliwość skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności.

V. orzeczoną wobec oskarżonych K. P. (3) i K. B. (1) – rażącą niewspółmierność kar łącznych roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 3 lat, podczas gdy zachowanie oskarżonych w trakcie popełnienia przestępstwa, jak i po jego popełnieniu wskazujące na typowy, średni stopień społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów, brak skruchy, woli przeprosin, choćby częściowego naprawienia szkody lub jej zapobieżenia, nie przemawia za orzeczeniem najniższego możliwego wymiaru kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary.

VI. obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 69 § 1 k.k. polegającą na zastosowaniu względem oskarżonej K. P. (2) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary roku pozbawienia wolności na okres próby 3 lat, podczas gdy fakt uprzedniego skazania K. P. (2) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 15.06.2015 r., sygn.. akt: V K 370/15 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat w czasie popełnienia zarzucanych jej obecnie przestępstw, nie pozwalał na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

VII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na wyprowadzeniu niesłusznych wniosków przy ocenie przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary, a to że brak uprzedniej karalności K. P. (2) wskazuje na pozytywną prognozę kryminologiczną w stosunku do oskarżonej, podczas gdy uprzednia karalność oskarżonej K. P. (2) skazanej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 15.06.2015 r., sygn.. akt: V K 370/15 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby 3 lat, nie pozwala na wyprowadzenie takiego wniosku.

VIII. obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 45 § 1 k.k. poprzez odstąpienie od obligatoryjnego orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowej nie podlegającej zwrotowi pokrzywdzonemu w postaci nie pochodzącego ani z oszustwa, ani też ze spieniężenia przywłaszczonych samochodów dodatkowego wynagrodzenia, jakie oskarżeni Z. G., A. P. (1), R. K. (1), G. M. i M. K. (1), otrzymali od głównych sprawców w zamian za świadczone na ich rzecz usługi.

IX. obrazę przepisów postępowania, a to art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 177 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na:

1.nie wyjaśnieniu z urzędu przez przewodniczącego składu orzekającego wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a to czy K. S. (1) będąc nieświadomym przestępczego pochodzenia przewożonych części samochodowym mógł i powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, iż pochodzą one z przestępstwa, a zwłaszcza: czy świadomość przewożenia przez K. S. (1) bez wyraźnego oraz dostatecznie przekonywującego powodu na prośbę P. S. (2) w interesie P. P. (1) furgonetki nie będącej własnością P. P. (1) wypełnionej częściami samochodowymi niewiadomego pochodzenia, spod nie będącego własnością P. S. (2) i P. P. (1) warsztatu samochodowego, w porze późno wieczornej, poza godzinami pracy warsztatu, pod nieobecność innych osób, a zwłaszcza bez udziału obsługi warsztatu, w tym właściciela warsztatu, bez przekazania K. S. (1) jakichkolwiek informacji oraz dokumentów potwierdzających źródło pochodzenia zawartości furgonetki oraz uzasadniających racjonalne powodu ich docelowego przewozu do nieustalonego miejsca przeznaczenia w atypowych godzinach poza warsztat samochodowy, bez przekonywującego, zgodnego ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego uzasadnienia jako takiej potrzeby ich przetransportowania w tym momencie spod warsztatu furgonetki pod dom K. S. (1), której z nieustalonych powodów nie mógł podjąć się osobiście P. P. (1), przy świadomym odstąpieniu przez K. S. (1) od zadania P. P. (1) podstawowych pytań dotyczących realizowanego przez niego transportu, przy pełnej świadomości K. S. (1) kryminalnej przeszłości P. P. (1) i jego wieloletniego zaangażowania w działalność przestępczą przeciwko mieniu, która u przeciętnego człowieka wywołałyby uzasadnione wątpliwości co do legalnego pochodzenia zawartości furgonetki, nie wyczerpywała znamion nieumyślnego paserstwa.

2. zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji zatrzymujących K. S. (1) na okoliczność okazywania K. S. (1) przewożonych przez niego części samochodowych z naklejkami z wypożyczalni oraz na okoliczność treści notatki urzędowej z 3.11.2017 roku.

3. zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadka P. S. (2) na okoliczność powodów, dla których wspólnie z P. P. (1) zwrócił się do K. S. (1) o pomoc w przewozie części samochodowych oraz powodów przetransportowania furgonetki pod dom K. S. (1), a także przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem zarzutu K. S. (1).

4. zaniechaniu wyjaśnienia sprzeczności w wyjaśnieniach samego K. S. (1), a także przesłuchania oskarżonego K. S. (1) na okoliczność treści notatki urzędowej z dnia 3.11.2017 r., gdzie odmiennie zostały przedstawione okoliczności transportu furgonetki, a także zaniechaniu wyjaśnienia sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami P. P. (1) oraz K. S. (1) w zakresie znajomości K. S. (1) z P. P. (1).

5. zaniechaniu ustalenia, czy zatrzymanie przez patrol Policji prowadzonej przez K. S. (1) furgonetki miało miejsce na drodze w kierunku jego domu.

6. zaniechaniu ustalenia, czy prowadzona przez K. S. (1) furgonetka była oszklona w stopniu pozwalającym na stwierdzenie jej zawartości.

7. pominięciu przy ocenie materiału dowodowego okoliczności faktycznej, iż wieloletnia, zainicjowana jeszcze w szkole podstawowej bardzo dobra znajomość K. S. (1) z P. P. (1), a przez to jego pełna świadomość faktu, iż P. P. (1) praktycznie w całym swoim dorosłym życiu utrzymywał się z działalności przestępczej, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, z perspektywy normatywu przeciętnie rozstropnego człowieka, w połączeniu z pozostałymi okolicznościami towarzyszącymi przewożeniu części samochodowych, wzmagała brak zaufania co do legalności działalności podejmowanej przy uczestnictwie P. P. (1), przez co implikowała u K. S. (1) w większym zakresie niż przeciętnym powinność upewnienia się, że podejmowane przez niego działania są legalne, co najmniej poprzez zadanie K. S. (1) oraz P. P. (1) podstawowych pytań co do prowadzonej przez niego działalności w związku z którą podejmuje się na jego prośbę transportu furgonetki.

8. uznaniu wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego za wiarygodne wyjaśnień P. P. (1) i K. S. (1) w zakresie okoliczności dotyczących zarzucanego K. S. (1) czynu, mimo że wieloletnia przyjaźń obu oskarżonych oraz brak ciągłości logiki w prezentowanym przebiegu zdarzeń z udziałem K. S. (1), w tym także w zakresie

niedostatecznie wyjaśnionych przez Sąd I instancji motywów jego działania oraz docelowego zakresu jego pomocy, prowadzą do wniosku o istniejącym po stronie P. P. (1) zamiarze marginalizacji roli K. S. (1);

co miało istotne znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności karnej K. S. (1) na podstawie art. 292 § 1 k.k., podczas gdy ocena karno-prawna Sądu I instancji konstatując brak po stronie K. S. (1) świadomości popełnienia zarzucanego mu czynu, ograniczyła się wyłącznie do oceny odpowiedzialności K. S. (1) w zakresie paserstwa umyślnego, przez co wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie uniewinniające jako przedwczesne przy ocenie znamion strony podmiotowej nie odpowiadało dyrektywie powinności opierania się na prawdziwych i kompletnych ustaleniach faktycznych.

X. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na wyprowadzeniu niesłusznego wniosku, iż oskarżony K. S. (1) na podstawie towarzyszących okoliczności nie powinien i nie mógł przypuszczać, że przewożone przez niego w busie części samochodowe zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, podczas gdy prawidłowa ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku przeciwnego, a to z uwagi na przewartościowanie wiarygodności wewnętrznie sprzecznych, w wielu miejscach nieracjonalnych i wykrętnych wyjaśnień K. S. (1).

Podnosząc te zarzuty apelujący wniósł o:

1. uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym: P. P. (1), K. P. (1), Z. G., K. P. (2), K. B. (1) o przepisy art. 299 § 1 i 5 k.k., w sposób przyjęty w akcie oskarżenia.

2. orzeczenie w stosunku do oskarżonych : Z. G., A. P. (1), R. K. (1), G. M. i M. K. (1) na podstawie art. 45 § 1 k.k. wnioskowanego przez prokuratora na rozprawie przepadku równowartości osiągniętych przez nich korzyści majątkowych w postaci wypłaconego im przez głównych sprawców przestępstw wynagrodzenia nie podchodzącego ze sprzedaży uzyskanych w wyniku oszustwa samochodów oraz ich części.

3. wymierzenie K. P. (2) za zarzucany jej czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., wnioskowanej przez prokuratora bezwzględnej kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz bezwzględnej kary łącznej roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

4. wymierzenie K. B. (1) za zarzucany jej czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wnioskowanej przez prokuratora bezwzględnej kary roku i 6 miesięcy pozbawienia oraz bezwzględnej kary łącznej roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

5. uchylenie wyroku uniewinniającego względem K. S. (1) i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nie pogodził się z wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu **R. K. (1), którego obrońca adwokat V. L.** zaskarżyła go w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymiarze kary oraz w części dotyczącej orzeczenia o kosztach i zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzucanych mu czynów, że miał pełną świadomość, iż samochody pochodzą z przestępstwa, co wpłynęło na wymiar orzeczonej kary i uniemożliwiło zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku polegający na stanowczym stwierdzeniu, że oskarżony brał udział w demontażu wszystkich 12 samochodów objętych zarzutami aktu oskarżenia, mimo iż dowody zebrane w toku postępowania, w szczególności wyjaśnienia A. P. (1) i wyjaśnienia G. M. jednoznacznie przeczą takim ustaleniom: żaden z oskarżonych nie był w stanie precyzyjnie i ostatecznie wskazać jakich aut demontażu dokonywał, ani w jakim okresie.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego postawę i mających wpływ na treść wyroku polegający na niewłaściwej ocenie okoliczności podmiotowych co doprowadziło w konsekwencji do rażącej niewspółmierności kary (zwłaszcza też przy ocenie wewnętrznej sprawiedliwości wyroku), orzeczona względem oskarżonego R. K. (1) kara pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dokonał oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, też w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów polegającą na wymierzeniu mu kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako rażąco surowa, bowiem społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jego niekaralność oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zwieszeniem jej wykonania, która w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.

Stawiając te zarzuty wniosła o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary do wymiaru jednego roku pozbawienia wolności i orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby 5 lat, przy poddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Zakwestionował rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego także **oskarżony A. P. (1) i jego obrońca adwokat Ł. B. (1)** zaskarżył go w części tj. w zakresie pkt VII, VIII, XX ppkt d, XXIV, XXV, XXVI, XXVIII ppk b, XXXIII i zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., wyrażającą się w:

- pominięciu, tak przy ocenie faktycznej, jak i prawnej czynów przypisanych oskarżonemu A. P. (1) – treści zeznań świadków oraz wyjaśnień współoskarżonych;

- błędnym przyjęciu, iż oskarżony A. P. (1) miał świadomość przestępnego pochodzenia pojazdów przekazanych do demontażu;

- niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej przy tym – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu lub bagatelizowaniu okoliczności dla niego korzystnych i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy, co skutkowało niezasadnym odmówieniem wiarygodności dowodom dla niego korzystnym oraz bezpodstawnym obdarzeniem wiarygodnością dowodów na to niezaskarżujących;

- błędnym przyjęciu, że oskarżony działał z motywacji uzyskania korzyści majątkowych i uzyskiwał korzyści w postaci zapłaty za każdy pojazd od 2.000 zł – 3.000 zł;

- błędnym przyjęciu świadomości oskarżonego A. P. (1) działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;

- bezkrytycznym przyjęciu przez Sąd wartości pojazdów stanowiących przedmiot przestępstwa stosownie do oświadczenia pokrzywdzonych, z naruszeniem zasad wynikających ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

2. przepisu art. 170 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez odniesienie się przez Sąd Okręgowy do wartości pojazdów stanowiących przedmiot zarzucanych czynów, pomimo faktu, iż Sąd nie jest władny do wydawania opinii, do których wymagane jest posiadanie specjalistycznej wiedzy (w tym zakresie biegłego rzeczoznawcy) i bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych składanych w toku postępowania.

3. przepisu art. 5 k.p.k. polegającego na rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania na niekorzyść oskarżonego, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo, w szczególności w zakresie przypisania oskarżonemu A. P. (1) ilości samochodów, które zostały przy jego pomocy defragmentowane.

4. przepisu art. 424 k.p.k. polegającego na sporządzeniu obszernego uzasadnienia, utrudniającego oskarżonemu podjęcie obrony w ramach obowiązującego na podstawie przepisów. K.p.k. terminu do wywiedzenia apelacji.

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

5. przepisu art. 258 § 1 k.k. polegającą na niewłaściwej wykładni skutkującej przyjęciem, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy, albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, podczas gdy brak było świadomości oskarżonego istnienia grupy, co nie wypełniło znamion tego czynu zabronionego, w szczególności wobec braku wypełnienia znamion świadomości działania.

6. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu przez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji okoliczności łagodzących w szczególności wszystkich dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k., co doprowadziło do wydania orzeczenia kary rażąco surowej pozbawienia wolności.

Podnosząc te zarzuty wniósł o:

- uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego A. P. (1);

ewentualnie:

- zmianę wyroku Sądu I instancji w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego A. P. (1) kary i orzeczenie za pierwszy zarzucany czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za drugi zarzucany czyn rok pozbawienia wolności i kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczenie Sądu Okręgowego w całości uznał za błędne także **K. P. (1) i jego obrońca advokat D. M.** zarzucił w swej apelacji:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a nadto nie oparcia podstawy rozstrzygnięcia o całokształt okoliczności ujawnionych w toku sprawy, a w tym przede wszystkim na wybiórczym potraktowaniu wyjaśnień K. P. (1), a także współoskarżonych A. P. (1), J. D. (1) i w rezultacie błędnym uznaniem, że pomiędzy K. P. (1), a pozostałymi współoskarżonymi osobami zachodziła wola przestępczego współdziałania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz aby można im było przypisać w tym zakresie umyślność, podczas gdy kompleksowa, wyczerpująca i konsekwentna ocena całego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, oparta na wyjaśnieniach wszystkich współoskarżonych wskazuje na to, że K. P. (1) nie kierował zorganizowaną grupą przestępczą wraz z oskarżonym P. P. (1).

2. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., mających wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na wybiórczym potraktowaniu:

- wyjaśnień oskarżonego A. P. (1), który wskazał, że początkowo nie miał on w ogóle świadomości, że rozkręcane przez niego samochody pochodzą z przestępstwa, a całym przedsięwzięciem kierował P. P. (1) i jedynie z nim oraz z jego dziewczyną K. P. (2) miał stały kontakt, a oskarżonego K. P. (1), jak zeznał oskarżony A. P. (1) na karcie 4271 i ns., „nie traktował” jako osoby nad nim nadrzędnej czy też określającą jego „zadania”, ponieważ widział go jedynie kilka razy i w składanych wyjaśnieniach określał go jako „ten K.”;

- wyjaśnień oskarżonego J. D. (1), który w swoich wyjaśnieniach wyrażał się o K. P. (1) nie jako o osobie decyzyjnej oraz stojącej na czele hierarchii w rzekomej grupie przestępczej, a jako o członku „grupy”, którego rolą było wyszukiwanie samochodów w internecie i kontakt telefoniczny z wypożyczalnią;

- wyjaśnień oskarżonej K. P. (2) (poprzednio P.), która jako dziewczyna (w późniejszym okresie żona) współoskarżonego P. P. (1) miała dokładną wiedzę o roli K. P. (1) w przestępczym procederze i która m.in. zeznała, że to „P. zlecał K. załatwienie samochodu. Czasem wskazywał dokładną markę, a czasami K. sam dzwonił i podawał

jakie auta są dostępne. Wtedy P. wybierał ten, który go interesował”, co deprecjonuje stanowisko Sądu o nadrzędnej i kierowniczej roli oskarżonego K. P. (1) w rzekomej grupie przestępczej;

- wyjaśnień oskarżonego K. P. (1), który konsekwentnie wskazywał, że nie poczuwa się do udziału w grupie przestępczej oraz który wskazywał, że nie miał świadomości, a także nie odczuwał przynależności do grupy przestępczej, a swoją świadomością obejmował jedynie to, że „było kilku odbiorców na te części czy oni mieli świadomość, że części pochodzą z przestępstwa ciężko mi powiedzieć. P. dokonywał wszystkich płatności i zajmował się tym mechanizmem. A ja zajmowałem się wyłudzeniem samochodów i organizacją powrotów tymi samochodami. Samochody wynajdowałem ja. Wchodziłem na strony internetowe i wyszukiwałem wypożyczalnie”.

3. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, poprzez brak przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacji na okoliczność ustalenia wartości przywłaszczonych pojazdów i w rezultacie określenie wyrządzonej szkody z naruszeniem obowiązujących przepisów prawa procesowego, co wiązało się z określeniem jej w kwotach znacznie wyższych, niż były w rzeczywistości.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że:

- w niniejszej sprawie m.in. oskarżeni K. P. (1), P. P. (1) i A. P. (1) tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą, w której każdy z uczestników grupy posiadał świadomość działania w jej strukturze organizacyjnej, podczas gdy żaden ze współoskarżonych nie posiadał świadomości przynależności do tej grupy;

- grupą przestępczą kierowali P. P. (1) i K. P. (1), a także, że to oni stali najwyżej w hierarchii grupy i wspólnie określali role poszczególnych osób wchodzących w skład grupy oraz decydowali o podziale korzyści z przestępczego procederu, podczas gdy rolą oskarżonego K. P. (1) było jedynie wynajdywanie wypożyczalni samochodowych lub osób prywatnych oferujących najem samochodów następnie odebranie – wypożyczenie samochodu i przekazanie samochodów P. P. (1), który de facto jak ustalił Sąd pobierał główny zysk ze sprzedaży części samochodowych, a K. P. (1) przypadała jedynie niewielka część zysku ze sprzedaży zdemontowanych części;

- oskarżony K. P. (1) brał udział w wyłudzeniu pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), opierając się przy tym na wyjaśnieniach P. P. (1) oraz wyjaśnieniach J. D. (1), podczas gdy z protokołu konfrontacji J. D. (1) i K. P. (1) z dnia 17 lipca 2018 roku wynika, że świadek ten zeznał, że K. P. (1) nie miał nic wspólnego z samochodem S. (...).

5. rażącą niewspółmierność kary w zakresie orzeczenia jednostkowej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 150 złotych za czyn opisany w punkcie IV części wstępnej wyroku, a tym samym naruszenie zasad oraz dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k., a w szczególności nieuwzględnienie wszelkich okoliczności przemawiających za orzeczeniem niższej kary jednostkowej pozbawienia wolności, oraz niższej kary grzywny w zmniejszonym wymiarze, w tym nie uwzględnienia właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania się po popełnieniu przestępstwa, faktu dolegliwości kary dla oskarżonego, zasad prewencji ogólnej i szczególnej.

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego K. P. (1) za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku;

- wyeliminowanie z opisu czynu w pkt IV pkt 11 części wstępnej wyroku i wymierzenie kar znacznie łagodniejszych niż te, wymierzone przez Sąd I instancji za czyny opisane w pkt IV części wstępnej wyroku.

W całości uznał za nietrafne rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego **advokat K. P. (6), obrońca G. M. i zarzucił:**

1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu wyceny wartości pojazdów, na okoliczność ustalenia realnej wartości szkody w dniu jej powstania, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., oraz co do wysokości szkody stanowiącej podstawę dla wymierzenia obowiązku naprawienia szkody.

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 170 § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.k., poprzez ich zastosowanie i oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu wyceny wartości pojazdów, na okoliczność ustalenia realnej wartości szkody w dniu jej powstania, pomimo iż przesłanki określone ww. przepisie nie występowały, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., oraz co do wysokości szkody stanowiącej podstawę dla wymierzenia obowiązku naprawienia szkody.

3. obrazę przepisów postępowania, a to art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do zakładów ubezpieczeń w celu ustalenia, czy pokryły one szkody wynikające z przestępstw poddawanych prawnocarnej ocenie w toku przedmiotowego postępowania, a w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie dyspozycji art. 46 § 1 k.k.

4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego G. M., tj. uznanie, iż oskarżony – w chwili popełnienia czynu – miał świadomość, iż samochody oraz uzyskane z nich części nie pochodzą z legalnego źródła, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w konsekwencji przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu.

5. rażąco niewspółmierność kary w wymiarze roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100.00 zł, polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji sposobu zachowania sprawcy, jego właściwości oraz warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowania po jego popełnieniu, podczas gdy wskazane powyżej okoliczności, zachowania oraz właściwości uzasadniają zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary w myśl art. 60 § 2 pkt 2 k.k., względnie wymierzenie oskarżonemu wyłącznie kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres roku.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; alternatywnie o zmianę wyroku i wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju lub w niższym wymiarze oraz uchylenie pkt XXIV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim Sąd nałożył na oskarżonego G. M. obowiązek naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł, w imieniu **oskarżonego M. M. (1) adwokat B. G.**, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary i zarzucił:

Rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności za czyny z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy kara ta jawi się jako zbyt surowa i nieuwzględniająca w sposób dostateczny zmiany postawy oskarżonego od momentu popełnienia czynów zabronionych, faktu, iż oskarżony w przestępczym procederze pełnił jedynie poboczną funkcję, faktu złożenia przez niego obszernych wyjaśnień, w których wskazał inne osoby biorące udział w procederze, opisując jednocześnie rolę i udział każdej z nich, a nadto również faktu ustalenia z prokuratorem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, jako skutku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej, do którego za inicjatywną Sądu nie doszło, co przekonuje o tym, by zasadnym było wymierzenie wobec oskarżonego kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Postawiwszy te zarzuty wniósł o: zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności.

W całości zakwestionowała treść rozstrzygnięcia **adwokat H. K. obrońca oskarżonego Z. G. i zarzuciła:**

I. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, nieobiektywną i fragmentaryczną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w:

- niezasadnym daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. P. (5) w zakresie, w jakim wskazał on, że informował Z. G. o przeznaczeniu podrabianych dokumentów, jak również przekazywał mu kokainę w ilości nie mniejszej niż 35 gramów, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, nie znajdują oparcia w innych dowodach i motywowane były chęcią osiągnięcia procesowych korzyści;

- niezasadnym wyciągnięciu z wyjaśnień oskarżonego Z. G. wniosku, że był on świadom przeznaczenia podrabianych dokumentów, podczas gdy z wyjaśnień jego wynika wprawdzie, że w ogólnym zarysie było mu wiadome, że będą one przeznaczone do popełnienia przestępstw, jednak nie miał żadnej skonkretyzowanej wiedzy co do tego, popełnieniu jakich przestępstw mają służyć te dokumenty;

- niezasadnej odmowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego Z. G. w zakresie, w jakim zaprzeczył on posiadaniu rzekomo przekazanej przez oskarżonego P. kokainy, podczas gdy są one wiarygodne, a twierdzenia P. P. (1) – nieweryfikowalne;

co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem w konsekwencji doprowadziło do popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych i niezasadnego uznania, że oskarżony miał świadomość, że podrabiane przez niego dokumenty posłużą do oszustw, których przedmiotem będą pojazdy samochodowe znacznej wartości lub odszkodowania za ich utratę, a w konsekwencji zrealizował znamiona, a zwłaszcza znamię strony podmiotowej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., jak również, że oskarżony kiedykolwiek posiadał 35 gramów kokainy, a zatem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

II. obrazę prawa materialnego w zakresie objętym kwalifikacją prawną czynu, a to:

a) art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., poprzez ich błędną wykładnię polegającą na niedostrzeżeniu, że zamiar oszukańczy musi mieć charakter skonkretyzowany i odnosić się do zindywidualizowanego działania na szkodę danej osoby i nie sposób zaaprobować konstrukcji niejako zgeneralizowanego zamiaru odnoszącego się do bliżej nieokreślonych działań mających zostać podjętych przez inne osoby w przyszłości wobec nieznanymi pokrzywdzonych i w odniesieniu do mienia nieznannej wartości;

b) art. 286 § 1 k.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie mimo nieustalenia realizacji znamienia strony podmiotowej – zamiaru kierunkowego – przez oskarżonego;

c) art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że osoba nierealizująca własnoręcznie żadnego znamienia czynu zabronionego i nieuczestnicząca w podziale korzyści z przestępstwa, a jedynie dostarczająca środka użytecznego do jego popełnienia, może zostać uznana za jego współsprawcę, podczas gdy w sytuacji takiej możliwe jest co najwyżej rozważanie jej odpowiedzialności za pomocnictwo (art. 18 § 3 k.k.).

Podnosząc powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. stwierdzenie, że traci względem oskarżonego moc zawarte w punkcie XX podpunkcie c) części dyspozytywnej wyroku orzeczenie o karze łącznej.

2. wyeliminowanie z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wskazanego w punkcie V części dyspozytywnej wyroku znamion przestępstw z art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz stosowne obniżenie wymierzonej za ten czyn kary.

3. uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku.
4. uchylenie względem oskarżonego orzeczeń o środkach kompensacyjnych zawartych w punktach XXIV-XXVIII części dyspozytywnej wyroku.
5. stosowne obniżenie wymierzonej oskarżonemu w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku opłaty.

Nie zaakceptował wyroku Sądu Okręgowego także **M. K. (1) i jego obrońca adwokat Ł. B. (2) zaskarżył go w całości zarzucając:**

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., wyrażającą się w:

a) pominięciu, tak przy ocenie faktycznej, jak i prawnej czynów przypisanych oskarżonemu M. K. (1) – treści zeznań świadków oraz wyjaśnień współoskarżonych;

b) niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej przy tym – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu lub bagatelizowaniu okoliczności dla niego korzystnych i to bez należytego uzasadniania takiego stanu rzeczy, co skutkowało niezasadnym odmówieniem wiarygodności dowodom dla niego korzystnych oraz bezpodstawnym obdarzeniem wiarygodnością dowodów na to niezaskarżonych;

c) bezkrytycznym przyjęciu przez Sąd wartości pojazdów stanowiących przedmiot przestępstwa stosownie do oświadczenia pokrzywdzonych, z naruszeniem zasad wynikających ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

2. art. 170 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez odniesienie się przez Sąd Okręgowy do wartości pojazdów stanowiących przedmiot zarzucanych czynów, pomimo faktu, iż Sąd nie jest władny do wydawania opinii, do których wymagane jest posiadanie specjalistycznej wiedzy (w tym zakresie biegłego rzeczoznawcy) i bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych składanych w toku postępowania.

3. art. 5 k.p.k. polegającego na rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania na niekorzyść oskarżonego, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo.

4. art. 424 k.p.k. polegającego na sporządzeniu obszernego uzasadnienia utrudniającego oskarżonemu podjęcie obrony w ramach obowiązującego na podstawie przepisów k.p.k. terminu do wywiedzenia apelacji.

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

5. art. 291 § 1 k.k. polegająca na niewłaściwej wykładni skutkującej przyjęciem, że oskarżony działał w celu pomocy w ukryciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion tego czynu zabronionego, w szczególności wobec braku wypełnienia znamion świadomości działania.

6. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu przez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji okoliczności łagodzących w szczególności wszystkich dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k., co doprowadziło do wydania orzeczenia kary rażąco surowej pozbawienia wolności.

W oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego M. K. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Mając na uwadze przebieg rozprawy apelacyjnej 25 marca 2022 roku i złożone wówczas wyjaśnienia przez A. P. (1), Sądowi odwoławczemu nie pozostawało nic innego niż przyznać rację prokuratorowi kwestionującemu rozstrzygnięcie w zakresie odnoszącym się do uniewinnienia K. S. (1).

Tak definiując stanowisko Sądu Apelacyjnego przez pryzmat zarzutu IX. i X. nie można zgodzić się ze wszystkimi argumentami podnoszonymi w tej części apelacji oskarżyciela publicznego. Sformułowane w pkt 1 – 3 zastrzeżenia co do procedowania w sprawie K. S. (1) zostały uznane za próbę pomniejszenia braku aktywności po stronie prokuratora w toku rozprawy i przrzucenie skutków własnej bierności na Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Jest bowiem rzeczą wymowną w tej sprawie, że ani w toku śledztwa, ani też w czasie rozprawy oskarżyciel nie podjął żadnej aktywności aby wystąpić z wnioskiem o przesłuchanie funkcjonariuszy policji mających związek z zatrzymaniem oskarżonego w samochodzie. Nie wystąpił o przesłuchanie D. D., B. P., P. K. i I. T., choć ich dane zawarte były w notatkach urzędowych (w tym także i tej z 3 listopada 2017 roku, k. 260 – 263, t. III) związanych z podejmowanymi przez tych funkcjonariuszy działaniami dotyczącymi zatrzymania K. S. (1) w samochodzie, w którym stwierdzono pochodzące z przestępstwa rzeczy. Nie domagał się oskarżyciel także przesłuchania P. S. (2) na okoliczności, które wymienia w pkt IX.3. podobnie zresztą, jak nie wskazywał na sprzeczności w wyjaśnieniach samego oskarżonego domagając się ich wytłumaczenia.

Proces sądowy w polskiej procedurze nie jest procesem inkwizycyjnym, lecz w podstawowym zakresie winien realizować zasadę postępowania kontradyktoryjnego. Niepodejmowanie przez oskarżyciela żadnej aktywności w odniesieniu do tego postawionego przeciw K. S. (1) przez prokuratora zarzutu, co więcej nie zadanie żadnego pytania w toku rozprawy nie tylko temu oskarżonemu, ale także P. P. (1) i podnoszenie w apelacji naruszenie przez przewodniczącego rozprawy art. 366 § 1 k.p.k. jest swego rodzaju nielojalnością przedstawiciela oskarżenia. To nie postępowanie apelacyjne, na skutek dopiero w apelacji wyrażonych zastrzeżeń, winno wyjaśniać, poprzez prowadzenie postępowania dowodowego, okoliczności, które zdaniem oskarżyciela tego wymagają, jeśli w toku procesu pierwszoinstancyjnego po stronie oskarżyciela panowała bierność na to, co w jego toku się dzieje. Takie postępowanie rodzić bowiem może przekonanie, że to Sąd zmierza do wykazania winy oskarżonemu, choć obowiązek taki spoczywa na oskarżeniu. Skoro oskarżyciel postawił określony zarzut K. S. (1) jego powinnością było wykazanie tego zarzutu przed Sądem w sposób uregulowany normami procedury karnej. Jeśli zatem sam w toku procesu nie domagał się przeprowadzenia jakichkolwiek czynności odnoszących się do postawionego zarzutu, to Sąd I instancji miał prawo przyjmować, że prokurator na dowodach, które przedstawił opiera swoje oskarżenie i pozostawia je do oceny tego Sądowi. Jeśli zatem uznał tenże Sąd, iż nie dają one podstaw do przypisania oskarżonemu winy to jedynym możliwym rozstrzygnięciem było uniewinnienie oskarżonego.

Przy czym co ważne, Sąd ten przedstawił swój tok rozumowania i wskazał, na których dowodach się oparł dając im wiarę (wyjaśnienia K. S. (1) i P. P. (1)).

Apelujący podnosi poza wskazanymi wyżej okolicznościami, które winny być przez Sąd wyjaśnione, choć sam zachował się biernie w toku rozprawy także i tę mającą dowodzić naruszenie formalnoprawnych reguł postępowania, że zaniechano ustalenia czy furgonetka była oszklona w stopniu pozwalającym na stwierdzenie jej zawartości. Wypada w tym miejscu zauważyć, że ten akurat zarzut dowodzi braku znajomości akt i zgromadzonych dowodów przez autora apelacji. Wszak w aktach sprawy znajduje się płyta CD z zapisem fotografii wykonanych w toku oględzin M. (...), którym poruszał się oskarżony. Te fotografie pokazują jak auto to wyglądało i jednoznacznie z nich wynika, że część ładunkowa samochodu była zabudowana i z zewnątrz nie było widać, co się w tej części znajduje (zob. k. (...), t. II, zdjęcie (...) (...), zwłaszcza zdjęcie (...)).

Mimo krytycznych uwag, co do tej części zarzutów apelacji oskarżyciela publicznego nie można odmówić prokuratorowi racji w tej części jego skargi, w której podnosi brak rozważań Sądu I instancji o możliwości przypisania oskarżonemu nieumyślnego paserstwa w miejsce zarzuconego paserstwa umyślnego. Podnoszone przez oskarżyciela okoliczności wymienione w pkt 7. zarzutu IX oraz ich argumentacja zamieszczona w motywacyjnej części skargi powodują, że Sąd Apelacyjny miał poważne wątpliwości, co trafności zakwestionowanego rozstrzygnięcia. Byłoby to oczywiście niewystarczające do wyrażenia jednoznacznego i pewnego stanowiska, że K. S. (1) jest sprawcą i ponosi winę za zarzucony mu czyn, popełniony co najmniej z winy nieumyślnej. Jednak zasadnicze i przesądzające okazało

się odebranie, w toku rozprawy apelacyjnej wyjaśnień, od A. P. (1). Jego wyjaśnienia, w których jednoznacznie i stanowczo stwierdzał, że K. S. (1) nie tylko powinien i mógł przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że w samochodzie znajdują się rzeczy pochodzące z przestępstwa, ale że wręcz taką wiedzę tenże oskarżony miał nie pozostawić żadnych wątpliwości, co do tego, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji musi zostać uchylone. Sąd Apelacyjny wysłuchał wyjaśnień oskarżonego i uznał, że w tej części, w której opisuje on rolę K. S. (1) oraz wskazuje, na jego wiedzę dotyczącą tego co czyni, dla kogo i dlaczego, zasługują na wiarę. Nie jest zbyt częstym, że Sąd odwoławczy ma możliwość kontaktu bezpośredniego ze świadkami czy oskarżonym, a tym bardziej możliwość wysłuchania ich istotnych dla rozstrzygnięcia relacji. Tak jednak stało się w tej sprawie. Jeśli zatem Sąd odwoławczy weryfikował na rozprawie wyjaśnienia A. P. (3), mając bezpośredni kontakt z tym oskarżonym oraz z oskarżonymi K. S. (1) i P. P. (1), co pozwalało Sądowi Apelacyjnemu nie tylko słyszeć jego wypowiedzi, ale także ocenić sposób, w jaki wyjaśniał i jak reagował na konfrontację z obecnymi na sali sądowej oskarżonymi, to wiedza sądu płynąca z zasady bezpośredniości, szczególnie przy przeprowadzaniu dowodów osobowych, jest znacząca dla oceny wiarygodności przeprowadzanego dowodu. Ocena taka jest bowiem zawsze wypadkową zarówno oceny treści wypowiedzi danej osoby, jak i oceny samej osoby – jej poziomu umysłowego, cech charakteru, stanu emocjonalnego podczas przesłuchania itp. Kontrola apelacyjna obejmuje zatem także in concreto sferę przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania. W odniesieniu do wyjaśnień A. P. (1) Sąd Apelacyjny wyraża jednoznaczne i stanowcze przekonanie o prawdziwości jego relacji dotyczącej okoliczności faktycznych związanych z zarzuconym K. S. (1) czynem. Nie doszukano się żadnych powodów (ani racjonalnych ani emocjonalnych), dla których oskarżony A. P. (1) miałby złożyć wyjaśnienia obciążające K. S. (1). Jego wypowiedzi, w których wyjaśnił powody, dlaczego tak długo zwlekał z przedstawieniem okoliczności dotyczących badanej kwestii są zrozumiałe i zasługują w pełni na wiarę i musiały doprowadzić do uchylenia wyroku Sąd Okręgowy w tej części, która dotyczyła K. S. (1).

Prowadząc postępowanie pierwszoinstancyjne ponownie Sąd I instancji winien w pierwszej kolejności wysłuchać oskarżonego, skonfrontować jego wypowiedzi ze śledztwa z tymi, które złożył na rozprawie, ale także winien wysłuchać szczegółowo A. P. (1) na okoliczności istotne dla stawianego K. S. (1) zarzutu, w tym także konieczne jest uwzględnienie wypowiedzi A. P. (1) w toku rozprawy apelacyjnej z 25 marca 2022 roku. Uwzględni także Sąd także protokół oględzin zatrzymanego samochodu M. (...) (k. 274, t. II i następne) w tym także zamieszczone na płycie CD zdjęcia z tej czynności. Jeśli uzna za konieczne wysłuchanie jako świadka B. P. podejmie ku temu właściwe czynności (należy przy tym mieć na uwadze, że wysłuchani zostali pozostali funkcjonariusze policji, co do których domagał się tego oskarżyciel). Będzie miał ten Sąd także na uwadze, iż prokurator w apelacji podnosił zarzut niewysłuchania na określone okoliczności P. S. (2) i jeśli oskarżyciel przy tym postulacie będzie obstawał to Sąd wezwie i wysłucha (jeśli ten zdecyduje się zeznawać) brata K. S. (1). W oparciu o przeprowadzone dowody przy uwzględnieniu zwłaszcza wyjaśnień A. P. (1) wyda wyrok, który jeśli zajdzie taka potrzeba uzasadni znów mając na uwadze te okoliczności, które podnosi w apelacji prokurator w ppkt 4, 7 pkt IX.

Przy czym dla Sądu Apelacyjnego nie ma wątpliwości, co do tego, że przypisanie oskarżonemu, co najmniej czynu nieumyślnego paserstwa wydaje się przesądzone, a co za tym idzie także zarzut X apelacji nie był chybiony.

Mając na uwadze, że sprawa o występki z art. 291 § 1 k.k. nie należy do właściwości sądu okręgowego, lecz przynależy do właściwości rzeczowej sądu rejonowego (art. 24 § 1 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 k.p.k.) została ona przekazana do rozpoznania Sądowi rzeczowo właściwemu, którym miejscowo jest Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu.

II. **A.** Sąd Apelacyjny uznał za nietrafne zarzuty IV. i V. apelacji prokuratora odnoszące się do rozstrzygnięcia o nadzwyczajnym złagodzeniu wymierzonych K. P. (2) i K. B. (1) kar za współudział w przestępstwach oszustwa przypisanych w pkt XII i XIV części dyspozytywnej.

Skarżący stwierdza, że nieprawidłowe jest oparcie ustalenia o nadzwyczajnym złagodzeniu wymierzonych tym oskarżonym kar pozbawienia wolności o normę art. 60 § 2 pkt 2 k.k., bowiem oskarżone na rozprawie bez uzasadnionego powodu nie podtrzymały wyjaśnień, w których przyznawały się do popełnienia zarzuconych im czynów, nie wyraziły skruchy ani nie czyniły starań naprawienia szkody lub jej zapobieżeniu. Zdaniem skarżącego

nie zachodziły wobec nich przesłanki pozwalające na możliwość skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy rozstrzygając we wskazanych wyżej punktach o wymiarze kar pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych w motywacyjnej części swego orzeczenia nie wyjaśnił powodów, dla których tak właśnie postąpił. W żadnym miejscu swego uzasadnienia nie wyjawiał argumentów, które skłoniły go do zastosowania nadzwyczajnej instytucji, która uregulowana jest art. 60 k.k. Utrudnia to oczywiście Sądowi odwoławczemu ocenę ustaleń tego Sądu o przesłankach uzasadniających takie rozstrzygnięcie, a prokuratorowi jego kwestionowanie.

Wypada jednak zauważyć, że norma prawna regulująca tę instytucję, odwołuje się do szczególnie uzasadnionego wypadku. Wymienione w tym przepisie szczególne okoliczności mają swój normatywny wyraz w art. 60 § 2 pkt 1 – 3 k.k. Jest jednak rzeczą charakterystyczną, iż katalog tych okoliczności nie jest zamknięty, co wprost wynika z zapisu, iż przesłankami takim w szczególności są te wymienione w tym przepisie. Co więcej, uprawnione jest stanowisko, że także okoliczności zależne od postawy sprawcy, to nie tylko czynienie przez niego starań o naprawie szkody lub jej zapobieżenie. Ustawodawca wszak stwierdził w pkt 2), § 2 art. 60 k.k., że Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności:

2)ze względu na postawę sprawcy, właśc gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie (podkreślenie Sądu Apelacyjnego)

Jeśli więc Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że kary pozbawienia wolności, które należy wymierzyć oskarżonym za ich współudział w popełnionym przestępstwie byłyby niewspółmiernie surowe, to bez konieczności poszukiwania podstaw w wymienionych w art. 60 § 2 pkt 1 – 3 k.k. mógł tak uczynić. Miał jednak obowiązek wobec wniosku prokuratora dotyczącego tego rozstrzygnięcia powody takie wskazać i dogłębnie uzasadnić swoje stanowisko.

Sąd ten odwołał się do konkretnej podstawy materialnej swego orzeczenia wymienionej w art. 60 § 2 pkt 2) k.k. nie wskazując jednak, że to postawa oskarżonych skłoniła go do tego rozstrzygnięcia. Tę przesłankę podważa oskarżyciel i przywołuje na poparcie swego zarzutu zachowanie oskarżonych w toku rozprawy. Należy jednak pamiętać, że K. P. (2), ale i K. B. (1) w toku postępowania śledczego przyznały się do zarzuconych im czynów. Wbrew twierdzeniu skarżącego K. P. (2), która istotnie w toku rozprawy 28 maja 2019 roku stwierdziła, że „(...)przyznaje się że byłam w miejscach w których nie powinnam być ale nie przyznaję się że miałam z tego jakąś korzyść majątkową.”, w swych kolejnych wypowiedziach w toku procesu, po odczytaniu złożonych przez nią wyjaśnień w toku śledztwa, potwierdziła ich treść.

Nieco inaczej zachowała się oskarżona K. B. (1), ona bowiem potwierdziła przekazywanie K. P. (1) telefonu, ale nie wiedziała w jakim celu on go używał. Podała, „Ja się przyznałam do wszystkiego bo nigdy wcześniej nie miałam do czynienia z policją i byłam przestraszona”.

Rzecz jednak w tym, że Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia w tej sprawie oparł się na m.in. na wyjaśnieniach K. P. (2), a tylko częściowo wykorzystał do ustalenia przebiegu zdarzeń wyjaśnienia K. B. (1). Przypisując współoskarżonym sprawstwo zarzuconych im czynów wykorzystał tę część wyjaśnień oskarżonej, w których opisała ona przebieg zdarzeń z jej i innych udziałem przyznając okoliczności istotne dla oceny prawnokarnej ich zachowań.

Tym samym uprawniona jest ocena, że właśnie postawa obu oskarżonych przyczyniła się do czynienia ustaleń w tej sprawie. Poza tym, realizowanie przez oskarżoną jej prawa do obrony nie może pociągać negatywnych konsekwencji w zakresie orzeczenia o karze, bo oznaczałoby to niedopuszczalne represjonowanie za korzystanie z tego prawa.

Jeśli przy tym weźmie się pod uwagę, że K. P. (2) przypisano współudział w dwóch przestępczych zachowaniach, w których pokrzywdzone zostały firmy wypożyczające samochody, zaś K. B. (1) udział w trzech takich postąpieniach to ta okoliczność musi być uwzględniona w toku orzekania o karach dla oskarżonych. Należy także pamiętać o ich roli podczas tych zdarzeń. W porównaniu z innymi sprawcami, którym przypisano oszukanie parędziesiąt takich firm oraz

aktywne działania w toku tych zachowań, rola kobiet ograniczała się do „stania na czatach” (ostrzegania o zagrożeniach ze strony policji) czy użyczenia telefonu lub wyszukania ogłoszeń oferujących wypożyczenie samochodu.

Podkreślenia wymaga także i ta okoliczność, że orzekając kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy określił ich poziom w najwyższym możliwym wymiarze 11 miesięcy. Jest ona zbliżona do dolnej granicy kary możliwej do orzeczenia przez sankcję art. 294 § 1 k.k.

Jeśli przy tym uwzględni się fakt, że oskarżonym poza karą pozbawienia wolności wymierzono za te zachowania kary grzywny, to jasnym się staje, że oceniane łącznie sankcje ocenione zostały przez Sąd odwoławczy, jako kary surowe nie zaś represje trudne do akceptacji z powodu ich rażącej łagodności.

Należy także pamiętać, że postulat oskarżyciela domagającego się kar pozbawienia wolności za te zachowania na poziomie 1 roku i 6 miesięcy (nie kwestionuje tenże pozostałych orzeczonych kar za inne czyny) nie może być uznany za dowodzący, iż błędnie, bo niesprawiedliwie łagodnie kary te określił Sąd I instancji. Kary za te czyny być może są łagodne, ale nie na poziomie, który nie pozwala na ich akceptację.

Wymiar kary zależy od własnego uznania Sądu i musi się mieścić w granicach przewidzianych przez ustawę (art. 53 § 1 k.k. in principio). Wysokość orzekanej kary należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie Sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia. Jednak nie tylko analiza materiału dowodowego, ale i treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przede wszystkim jednak uzasadnienia apelacji nie prowadzą do wniosku, że doszło do wypełnienia przesłanek względnej podstawy odwoławczej z art. 438 pkt. 4 k.p.k. Kary, jakie zostały orzeczone wobec oskarżonych nie mogą być ocenione, jako rażąco łagodne.

Zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa ..., lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42). Tutejszy Sąd Apelacyjny również przyjmuje domniemanie słuszności wyroków I instancji, to jest odmawia im swej aprobaty jedynie w razie stwierdzenia, że są (mogą być) niesprawiedliwe. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 września 2000 roku II AKa 154/00, KZS 2000/10/37). Okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie o sankcjach wymierzonych oskarżonym, choć ubogo wymienione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, lecz połączone z argumentacją przytoczoną przez Sąd Apelacyjny, przekonująco zdaniem Sądu Apelacyjnego – wykazały powody, dla których kary określono na poziomie, jaki wyrażono w zaskarżonym orzeczeniu.

Należy przy tym podkreślić, że jeśli Sąd I instancji mający kontakt bezpośredni z oskarżonymi uznaje, że kary za przypisane im zachowania winny mieć określony w wyroku wymiar to tylko wtedy konieczne było dokonanie zmiany tychże rozstrzygnięć gdyby podważono którekolwiek z ustaleń istotnych dla oceny tego orzeczenia. Nie czyni tego apelacja prokuratora i dlatego także i ten zarzut oceniono, jako chybiony.

B. Jako nietrafny oceniono zarzut apelującego prokuratora oznaczony, jako VI. Wbrew wywodom apelacji nie naruszył normy art. 69 § 1 k.k., która od 1 lipca 2015 roku ma brzmienie;

Art. 69. § 1. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. (podkreślenie Sądu Apelacyjnego).

Ma rację skarżący motywujący swój zarzut, że w chwili popełnienia zarzucanych oskarżonej przestępstw była ona skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście we Wrocławiu w sprawie V K 370/15, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3. Co więcej wymierzono jej wówczas także karę grzywny oraz orzeczono środek karny na podstawie art. 42 § 2 k.k. (k. 4059, t. XXI). Karę grzywny skazana wykonała 19 sierpnia 2015 roku zaś środek karny wykonano 23 czerwca 2016 roku (k. 4057, t. XXI).

Tym samym w chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, czyli 3 marca 2020 roku skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa. Wszak graniczny termin zatarcia skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wyznacza się zgodnie z regułami art. 76 § 1 k.k. Skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Pamiętając o treści kolejnej jednostki redakcyjnej tego przepisu, a to § 2 (Jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania. Zatarcie skazania nie może nastąpić również przed wykonaniem środka zabezpieczającego.) Należy stwierdzić, że **zatarcie skazania**, do którego odwołuje się apelujący **nastąpiło 23 grudnia 2019 roku** (3 lata od wykonania środka karnego to 23 czerwca 2019 roku oraz dalsze 6 miesięcy, to właśnie 23 grudnia 2019 roku).

Zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze dotyczącej tej kwestii ugruntowany jest pogląd, że przesłanka z art. 69 § 1 k.k., dotycząca tego, że "sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności" jest spełniona również w sytuacji, gdy wcześniejsze skazanie na karę pozbawienia wolności uległo zatarciu w momencie orzekania przez sąd. Sąd może więc - gdy inne przesłanki z art. 69 k.k. zostały spełnione - warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności wobec takiego sprawcy, gdyż uzyskał on status osoby niekaranej. (postanowienie SN z 10.04.2019 r., IV KK 606/18, LEX nr 2647196; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 20 listopada 2012 roku, II AKa 130/12; zob. także G. Łabuda [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, red. J. Giezek, Warszawa 2021, art. 69, a także A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2021, teza 5 do art. 69).

Podkreślić trzeba także, że prokurator w swym środku zaskarżenia rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec K. P. (2) kwestionuje głównie przez pryzmat uprzedniej karalności oskarżonej zarzut VII.). Jak wykazano wyżej jest to w stopniu oczywistym argument chybiony. To pociąga za sobą określone konsekwencje. Wobec braku argumentacji oskarżyciela innej niż wymieniona wyżej, podważającej rozstrzygnięcie o zastosowanym środku probacyjnym wobec oskarżonej, na której oparto zarzut co do kwestionowanego orzeczenia, Sąd Apelacyjny, zgodnie z regułą art. 433 § 1 k.p.k., poruszając się w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zwolniony jest z powinności badania czy inne okoliczności dotyczące K. P. (2) sprzeciwiały się temu konkretnemu orzeczeniu.

C. Apelacji prokuratora w zakresie zarzutu VIII. nie można – przynajmniej częściowo – odmówić słuszności. Norma art. 45 § 1 k.k. jest jednoznaczna w swej treści i zawiera imperatyw określonego w niej postąpienia przez orzekający Sąd w przypadku spełnienia jej dyrektyw. Jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.(podkreślenie Sądu Apelacyjnego).

Obowiązek orzeczenia w oparciu o art. 45 § 1 k.k. przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa lub jej równowartości powoduje, że odstąpienie od wydania rozstrzygnięcia o tym środku karnym dopuszczalne jest tylko w przypadku opisanym w zdaniu drugim tego przepisu. Bez znaczenia jest sytuacja sprawcy i okoliczność czy ma on uzyskaną z przestępstwa korzyść czy też korzyści tej już nie ma. W tej ostatniej sytuacji na sądzie spoczywa obowiązek orzeczenia przepadku równowartości tej korzyści majątkowej. Regułą jest bowiem, że nikt nie może odnieść korzyści z popełnionego przestępstwa, na co wskazują m.in. uregulowania Konwencji Rady Europy sporządzonej w W. 16 maja 2005 r. o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz finansowaniu terroryzmu oraz jej art. 1 lit. a i b, art. 3 ust. 1 i art. 5 (Dz. U. z 2008 r. Nr 165, poz. 1028), lecz także cele tego aktu prawnego wskazane wprost w preambule Konwencji, ale również dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 127 z 29.04.2014, s. 39).

Należy jednak zwrócić uwagę, że Sąd I instancji kwestię tę rozważał i dał temu wyraz w części 6 formularza uzasadnienia. Charakterystycznym jest w tej sprawie, w kontekście omawianego tu zarzutu, że w żaden sposób nie odniósł się do tej argumentacji prokurator, nie dostrzegając jej lub też ją ignorując. Wskazał przecież tenże Sąd,

że „(...)znając osoby pokrzywdzone nie było zasadnym orzekanie przepadku. W razie takiej możliwości Sąd winien bowiem orzec w pierwszej kolejności obowiązek kompensacyjny, który wyprzedza orzeczenie przepadku”.

Takie stanowisko znajduje swoje wsparcie w orzecznictwie najwyższej instancji sądowej gdzie stwierdzono, że przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu lub jej równowartości nie może być orzeczony, jeżeli zachodzi wypadek, w którym podlega ona zwrotowi w całości pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi (art. 45 § 1 k.k.). Zobowiązanie do zapłaty określonej kwoty pieniężnej tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody (art. 46 k.k.) można uznać za relewantny na gruncie art. 45 § 1 in fine k.k. zwrot pokrzywdzonemu korzyści majątkowej podlegającej przepadkowi, jak to zostało ujęte w literaturze przedmiotu (J. Raglewski [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, QUOTATION.EDITOR W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2016, art. 45, teza 21).

Bez znaczenia jest moment, w którym sprawca przestępstwa osiągnął korzyść majątkową, czy było to w czasie jego popełnienia, przed dopuszczeniem się przestępczego zachowania czy też miało miejsce po jego dokonaniu. Istotne jest, że w pierwszej kolejności na sądzie karnym spoczywa obowiązek orzeczenia naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, za które skazano jego sprawcę. Samo powstanie szkody w mieniu pokrzywdzonego powoduje, że jej naprawienie winno być dla sądu karnego priorytetem w dążeniu do przywrócenia stanu sprzed przestępstwa, a jeśli to nie jest możliwe nałożenie na sprawców obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody. Przy czym pamiętać należy, że zgodnie z art. 422 k.c.: Za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił albo był jej pomocny, jak również ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiej szkody. Jeśli zatem norma art. 46 § 1 k.k. wskazuje, że obowiązek naprawienia szkody realizuje się stosując przepisy prawa cywilnego, to jasnym się staje, że w oparciu o przywołany wyżej art. 422 k.c. powinnośc zrekompensowania wyrządzonej szkody spoczywa nie tylko na sprawcach, ale także podżegaczach, pomocnikach i tych osobach, które świadomie skorzystały z wyrządzonej drugiej szkody, czyli paserach.

Skoro więc Sąd Okręgowy realizując w pierwszej kolejności obowiązek zrekompensowania pokrzywdzonym wyrządzonej im przestępstwem szkody obciążył Z. G., A. P. (1), M. M. (1), R. K. (1), G. M. i M. K. (1) solidarną powinnością naprawienia szkody tym samym nałożony obowiązek uznać należy za tożsamy ze zwrotem pokrzywdzonym uzyskanych przez oskarżonych korzyści. Wyklucza to możliwość nałożenia środka karnego przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez sprawców przypisanych im przestępstw.

Apelujący wskazuje, że oskarżeni otrzymywali korzyść majątkową pochodzącą z różnych źródeł, nie we wszystkich wypadkach stanowiły ją środki pieniężne pochodzące ze sprzedaży samochodów lub ich części. „Co niezmiernie istotne, członkowie grypy przestępczej, jak P. P. (1), K. P. (1), Z. G., A. P. (1) zajmowali się również obrotem znaczną ilością środków odurzających (...)” (cytat z apelacji s. 25).

W tych okolicznościach wypada po pierwsze zauważyć, że tylko Z. G. postawiono zarzut związany ze środkami odurzającymi, lecz zarzucono mu ich posiadanie, a nie wprowadzanie do obrotu i osiągnięcie z tego tytułu określone jednoznacznie przez oskarżyciela korzyści majątkowe. Żaden inny oskarżony z grupy, co do których wskazuje obrazę art. 45 § 1 k.k. prokurator, nie jest skazany za czyn z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Po drugie, w swej motywacyjnej części zarzutu VIII. wskazując na P. P. (1) i K. P. (1) skarżący zdaje się pomijać fakt, że przecież zarzut VIII. do tych oskarżonych się nie odnosi. Nie są oni wymienieni jako osoby, co do których naruszono art. 45 § 1 k.k. zatem ich sytuacja zarówno faktyczna jak i prawna nie może być argumentem za koniecznością orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej wobec pozostałych oskarżonych wyszczególnionych w tym zarzucie. Po trzecie, nie ma znaczenia moment uzyskania korzyści majątkowej, istotnej jest, że uzyskano ją z popełnienia przestępstwa. Skutkiem takiego stanu jest niemożność orzeczenia jej przepadku, jeśli tylko podlega ona zwrotowi pokrzywdzonemu, a tak właśnie zdecydował Sąd Okręgowy.

Rzecz jednak w tym, że Sąd ten orzekając o obowiązku naprawienia wyrządzonej przez oskarżonych szkody wskazał określone podmioty, wobec których oskarżeni winni tę powinność zrealizować. Nie były to jednak wszystkie pokrzywdzone działaniami firmy i osoby.

I tak, co do Z. G. wypada zwrócić uwagę, że oskarżono go i przypisano udział w pokrzywdzeniu 22 podmiotów zaś Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od niego solidarnie z innymi oskarżonym tytułem naprawienia szkody określone kwoty, co do 7 pokrzywdzonych. Odnośnie A. P. (1) oskarżonego o pokrzywdzenie 14 podmiotów Sąd zasądził od tego oskarżonego na rzecz 4 pokrzywdzonym wskazane w wyroku kwoty. R. K. (1) przypisano pokrzywdzenie 12 podmiotów, jednak zasądzono od niego solidarnie z innymi wymienione w orzeczeniu kwoty na rzecz 3 pokrzywdzonych. Wobec G. M. zasądzono solidarnie z innymi zapłatę na rzecz jednego pokrzywdzonego, ale skazano go za przestępczy udział w 3 zachowaniach i pokrzywdzenie 3 podmiotów. M. K. (2) przypisano udział w 2 zachowaniach, lecz zasądzono od niego solidarnie zapłatę na rzecz jednego z pokrzywdzonych.

W tych okolicznościach jest jasnym, że co do pozostałych zachowań tych oskarżonych winien być zrealizowany obowiązek orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych w związku z nieobjętymi orzeczeniami o zasądzeniu określonych kwot, jako odszkodowania za wyrządzoną szkodę. Jak bowiem stwierdzono już wyżej sprawca przestępstwa nie powinien i nie może odnieść z jego popełnienia korzyści w jakiegokolwiek postaci.

Należało zatem zastanowić się czy podstawą rozstrzygnięcia o obowiązku orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej będzie przepis art. 45 § 1 k.k. czy norma art. 299 § 7 k.k. Wobec jednak tego, że ten ostatni przepis łączy powinność orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej (bo in concreto w tej sprawie tylko o tym można mówić) z uzyskaniem korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy uznano, że nie wykazano tego dowodowo jakie korzyści sprawcy uzyskali z prania brudnych pieniędzy, a zatem nie jest możliwe oparcie się o tę normę. Natomiast nie może być wątpliwości, że z oszustw na szkodę pokrzywdzonych firm korzyści takie osiągnęli. Podstawą prawną może być i powinna być w tej konkretnej sytuacji norma art. 45 § 1 k.k.

Z tego względu mając na uwadze zasadność zasądzenia na rzecz pokrzywdzonych od oskarżonych zapłaty wyrządzonej przez nich szkody w odniesieniu do pozostałych nieobjętych takimi orzeczeniami zachowań przestępczych, które stanowiły o osiągnięciu przez oskarżonych określonych korzyści majątkowych konieczne stało się nałożenie na nich takiego środka karnego. Sąd Apelacyjny nie akceptuje stanowiska wyrażonego w zdaniu uzasadnienia Sądu meriti, że Pozostali pokrzywdzeni mogą nadal dochodzić swych roszczeń w toku postępowania cywilnego (gdyby zaś Sąd znał wysokość istniejącej w chwili orzekania szkody winien orzec w trybie art. 46 k.k., a nie art. 44 lub 45 k.k.). Właśnie dlatego, że Sąd Okręgowy tych danych był pozbawiony, natomiast dysponował wiedzą o osiągniętych przez oskarżonych korzyściach zobowiązany był, kategorycznym brzmieniem przepisu art. 45 § 1 k.k., do orzeczenia przepadku równowartości korzyści uzyskanej przez oskarżonych.

Z tego powodu Sąd Apelacyjny uwzględniając w części zarzut apelującego oskarżyciela publicznego orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych wymienionych w zarzucie apelacji prokuratora.

I tak, co do Z. G., należy mieć na względzie, że z wyjaśnień P. P. (1) wynika, iż ten oskarżony za dostarczenie podrobionych dokumentów otrzymywał zapłatę w wysokości 900 złotych (dowód osobisty 500 złotych, prawo jazdy 400 złotych – k. 3286, t. XVII). Skoro tak, to eliminując te zachowania, co do których Sąd Okręgowy orzekł, w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k., o zapłacie na rzecz pokrzywdzonych określonych kwot należało stwierdzić, że konieczne jest orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z zachowań opisanych w pkt V. 1, 2, 4 – 7, 10, 11, 14, 17. Oskarżony z 10 zachowań otrzymał kwotę 9.000 złotych jako korzyść majątkową. Należy zauważyć, że w postąpieniach opisanych w części wstępnej wyroku w pkt V. 13 (sfalszowanie dokumentów na nazwisko D. N.) oraz w pkt 15, 16, 18, 19 (sfalszowanie dokumentów na nazwisko K. D.) i w pkt 22, 23 i 25 (sfalszowanie dokumentów na nazwisko M. B.) sprawcy bezpośredni wielokrotnie posługiwali się sfalszowanymi dokumentami, lecz były to dokumenty raz sfalszowane, a zatem oskarżony otrzymał za nie tylko jedno wynagrodzenie. To spowodowało, że orzeczono przepadek równowartości uzyskanej korzyści z popełnionego tylko raz przestępstwa fałszowania dokumentów na nazwisko tej jednej osoby.

Co do A. P. (1), miano na uwadze wyjaśnienia P. P. (1). Podał on na k. 3298, t. XVII, że ten otrzymywał za rozbierane samochody 3.000 złotych jeśli były to SUV – y oraz 2.500 złotych za samochody osobowe. Jednak wyjaśniając wcześniej stwierdził (k. 3247, t. XVII), że za samochody mniejsze (S. (...)) otrzymywał kwotę 2.000 złotych. Mając to na

względnie i rozstrzygając wątpliwość w tym zakresie na korzyść oskarżonego A. P. (1), po eliminacji tych nałożonych na oskarżonego zapłat pokrzywdzonym w oparciu o normę art. 46 § 1 k.k., wyliczono uzyskaną korzyść na kwotę 23.000 złotych (zachowania 2, 3, 5, 7 – 9, 12 po 2.000 złotych oraz 1, 10, 13 po 3.000 złotych) i w takiej wysokości orzeczono o przepadku jej równowartości.

Odnosnie R. K. (1) należało uwzględnić wypowiedzi nie tylko P. P. (1), ale przede wszystkim A. P. (1) osoby bezpośrednio współpracującej z tym oskarżonym, który wszak podał (k. 4332, t. XXI), że z R. K. (1) dzielił się po połowie otrzymanymi za rozbiórkę samochodu pieniędzmi. Tym samym pomijając te działania oskarżonego, co do których nałożono określone zobowiązania w trybie art. 46 § 1 k.k. należało orzec przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z jego zachowań opisanych w pkt XVI. ppkt 1 – 3, 5 – 8, 10, 11. Wysokość osiągniętej przez tego oskarżonego korzyści to 8.800 złotych. Należy bowiem pamiętać, że za zachowanie opisane w pkt 5, „wynagrodzenie” w wysokości 200 złotych za udzieloną pomoc otrzymał G. M..

Ten oskarżony otrzymywał za uczestnictwo i pomoc w działaniach A. P. (1) i R. K. (1) po 200 złotych od samochodu. Skoro za zachowanie z czynu XVII pkt. 1 zobowiązany został do naprawienia szkody to pozostały dwa dalsze postąpienia w wyniku, których otrzymał on korzyść majątkową podlegającą przepadkowi. Z tego powodu orzeczono przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 400 złotych.

W podobnej sytuacji był M. K. (1), któremu zarzucono dwa przestępcze zachowania i co do jednego zasądono obowiązek naprawienia szkody. Jeśli ten oskarżony otrzymywał po 200 złotych za wsparcie przy demontażu samochodów to za przestępcze zachowanie co do jednego z nich, co do którego nie nałożono środka kompensacyjnego w trybie art. 46 § 1 k.k. należało pozbawić oskarżonego osiągniętej korzyści i dlatego orzeczono przepadek jej równowartości w wysokości 200 złotych.

C. Rozważając o zarzucie obrazy prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 299 § 1 i 5 k.k., sformułowanym w apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny uznał jego zasadność.

Na wstępie należy podkreślić niekonsekwencję Sądu Okręgowego w jego argumentacji odnoszącej się do tej materii. Jak trafnie zauważa skarżący, z jednej strony Sąd meriti przyjmuje, że zbędna jest w przypisanym oskarżonym czynnie kwalifikacja prawna wyrażona normą art. 299 § 1 i 5 k.p.k., z drugiej jednak ogranicza się, rozstrzygając o kwalifikacji przypisanych oskarżonym czynów, do skwalifikowania czynów oskarżonych na nowo (modyfikując kwalifikację ich zachowań). Jednak w opisie czynów oskarżonych pozostawione zostały te czynności sprawcze ich zachowań, które odpowiadają tej właśnie wyeliminowanej normie prawa materialnego.

Natomiast nie dostrzega się sprzeczności w argumentacji tego Sądu, na którą powołuje się apelujący w zarzucie III. Podnosi tenże, że Sąd Okręgowy stwierdza raz, że czyn z art. 299 § 1 k.k. nie jest czynem współukaranym następczym, albowiem stanowi odstępstwo od zasady nie penalizacji zachowania polegającego na korzystaniu z owoców własnego przestępstwa aby następnie wyrazić pogląd przeciwny, (...)że dysponowanie przedmiotem przestępstwa oszustwa Sąd potraktował jako czyn współukaranym(...).

Wszak Sąd a quo akceptując przywołane stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, choć nie wskazał tego w swym uzasadnieniu, jak trafnie podkreślił apelujący, wyraźnie i jednoznacznie stwierdził, że **nie dostrzegł celu** działania sprawców zmierzających do udaremnienia lub znacznego utrudnienia ustalenia przestępczego pochodzenia przedmiotów pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa. Tylko wtedy, gdy możliwe jest ustalenie takiego celu działania sprawców konieczne jest uznanie, że czyn taki nie jest czynem współukaranym następczym, a wymaga jako odstępstwo od zasady pochłaniania czynu następczego jako czynu współukaranego, reakcji prawnokarnej.

Mimo takiej konstatacji, co do zarzutu tu omawianego, nie sposób odmówić słuszności skarżącemu o odbiegającej od prawidłowej oceny zachowań oskarżonych, co do których w tej części apeluje prokurator.

Celem głównym oskarżonych było uzyskanie korzyści majątkowej. W tym celu poprzez oszustwa wyłudzili oni z wypożyczalni samochody, ale aby osiągnąć korzyść musieli doprowadzić do ich zniknięcia (usunięcie nadajników GPS, rozebranie na części i ich spieniężenie, sprzedaż samochodów). Ich zachowanie skierowane było w głównej mierze przeciwko działalności gospodarczej podmiotów wypożyczających samochody. To te podmioty gospodarcze były pokrzywdzone takimi zachowaniami, a sprawcy wyłudzenia samochodów czynili wszystko, aby udaremnić ustalenie ich przestępczego pochodzenia. Takiemu celowi służyło choćby demontowanie aut i następnie sprzedaż ich części. Jeśli tak, to w tych konkretnych warunkach bezpośredni sprawcy wyłudzenia samochodów, realizując swój plan i przekazując samochody do demontażu wykonywali dalsze czynności z wykorzystaniem innych współsprawców prowadzące finalnie do sytuacji, że samochody były rozbierane, a części z nich sprzedawane (zob. czyn II P. P. (1) i zachowania opisane w pkt 6, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 19 – 24, 26; czyn IV K. P. (1) zachowania opisane w pkt 5, 7 – 9, 11 – 14, 17 – 20, 22 – 24; czyn VIII A. P. (1) zachowania opisane w pkt 1 – 14, czyn IX M. M. (1) zachowania tiret pierwsze do szóstego; czyn XII K. P. (2), czyn XIV K. B. (1)) bądź sprzedawany był samochód, który „znikał” (zob. czyn V Z. G. zachowanie opisane w pkt 3).

Jeśli zatem celem działania sprawców przestępstw źródłowych było uzyskanie korzyści majątkowej, lecz mogli to osiągnąć tylko pozorując legalność transakcji sprzedaży samochodów lub poprzez ich demontaż na poszczególne części, aby następnie wprowadzić je do legalnego obrotu, co stanowi kwintesencję występku z art. 299 § 1 k.k., a przez to uniemożliwić czy znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia to także i za takie zachowanie winni podnieść odpowiedzialność. Mając na uwadze krytyczne czy częściowo krytyczne wypowiedzi przedstawicieli doktryny odnoszące się do kwestii interpretacji przedmiotu czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. (J. Giezek, Prawo karne - przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa "prania brudnych pieniędzy" (art. 299 § 1 k.k.). Glosa do uchwały SN z dnia 18 grudnia 2013 r., KZP 19/13, OSP 2014, nr 7-8, s. 78; A. Skowron, Glosa do uchwały SN z dnia 18 grudnia 2013 r., I KZP 19/13, LEX/el. 2014) Sąd Apelacyjny uznaje się za związany uchwałą Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2013 roku w sprawie I KZP 19/13 mającą moc zasady prawnej. Niezależnie od faktu, że zasada ta wiąże składy Sądu Najwyższego, nie ma zaś przełożenia na obowiązek jej respektowania przez sądy powszechne. Szeroka argumentacja wsparta autorytetem Sądu Najwyższego utwierdza w przekonaniu o konieczności akceptacji wyrażonego przez ten Sąd stanowiska. Zgodnie z tezami wyrażonymi w tej uchwale:

1. Przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie "środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości" pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego.
2. Sprawcą przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. może być również sprawca czynu zabronionego, z którego popełnieniem związana jest korzyść stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej.

Jeśli przy tym, na kanwie badanej sprawy, zauważyć, że cel sprawców był od początku zdefiniowany, co już wyżej podkreślono, i nie było to tylko wyłudzenie samochodów, lecz uzyskanie za nie oczekiwanych pieniędzy, zaś środkiem do jego osiągnięcia była sprzedaż samochodów oraz sprzedaż uzyskanych w wyniku ich rozbiórki części, co wykluczało możliwość ustalenia ich pochodzenia to jasnym jest, że jednym impulsem woli objęte były poszczególne etapy przestępczego zachowania od wyłudzenia samochodów z wykorzystaniem fałszywych dokumentów poprzez ich rozbiórkę i następnie sprzedaż aut lub ich części oraz uzyskanie w wieńczącym ten proceder uzyskaniu założonych kwot pieniężnych. Wszystkie te zachowania ząbebiały się między siebie, poszczególne etapy tego postępowania były wzajemnym uzupełnianiem się. Trudno w tych okolicznościach dzielić je i sztucznie wyodrębniać poszczególne fazy oceniając je jako niezależne i odrębne postąpienia wymagające oddzielnej oceny prawnokarnej. Wszystkie one były powiązane jednym od początku istniejącym zamiarem i czego przecież nie podważył także Sąd I instancji kwalifikując wielość tych zachowań, jako czyn ciągły (art. 12 § 1 k.k.).

Utwierdza to w przekonaniu o słuszności zarzutu apelującego prokuratora i nakazywało zmianę zaskarżonego wyroku i uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym o normy wymienione w zarzucie apelacyjnym.

III. W sprawie tej część obrońców oskarżonych postawiła zarzut naruszeń procedury karnej poprzez obrazę art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., tak uczynił obrońca A. P. (1) adwokat Ł. B. (1) (zarzut I. 1.), obrońca K. P. (1) adwokat D. M. (zarzut 1. i 2.), obrońca G. M. adwokat K. P. (6) (zarzut 1. D, ale tylko odnoszący się do naruszenia art. 7 k.p.k.), obrońca Z. G. adwokat H. K. (zarzut I.), obrońca M. K. (1) adwokat Ł. B. (2) (zarzut I.1.,3.). Obrońcy oskarżonych K. P. (1), A. P. (1) i M. K. (1) poza wymienionymi wyżej przepisami zarzucili także naruszenie normy art. 5 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k.

Apelacje obrońców oskarżonych A. P. (1) i M. K. (1) z perspektywy treści zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. okazały się nieskuteczne.

Dostrzec można, że co do zarzutu naruszenia wymogów formalnych sporządzenia uzasadnienia wydanego wyroku (naruszenie art. 424 k.p.k.) skarżący przywołali jedynie stwierdzenie, że obszerność uzasadnienia utrudniła oskarżonym obronę. Przepis ten mówi, że:

Uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe

§ 1. Uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe:

1) wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

§ 2. W uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku.

§ 3. W wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu albo o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 uzasadnienie powinno zawierać co najmniej wyjaśnienie podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Aby można było mówić o naruszeniu tej technicznej normy powinnością skarżącego było określenie, które fakty Sąd uznał za nieudowodnione, choć dowody na ich wystąpienie przeprowadził oraz które dowody, co do faktów ustalonych lub nieudowodnionych pominął i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Obrazą tego przepisu byłoby także gdyby Sąd I instancji nie wyjaśnił podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonych. Takich jednak zarzutów apelujący nie podnoszą i nie przytoczyli okoliczności zasadniczych dla poparcia naruszenia tego przepisu. Twierdzą natomiast, że obszerność uzasadnienia utrudniła oskarżonym obronę. Przypomnieć więc trzeba, w kontekście zarzutu obrazy art. 424 k.p.k., że postawiony przez apelujących zarzut naruszenia tej normy nie mógł zostać uznany za skuteczny. W żadnym razie błędy formalne związane ze sporządzeniem uzasadnienia nie mogą mieć wpływu na treść wyroku podlegającego zaskarżeniu, gdyż uzasadnienie jest następstwem wydanego orzeczenia i dopuszczenie się uchybień w sporządzeniu dokumentu będącego następczym działaniem w odniesieniu do wydanego już wcześniej orzeczenia nie mogło wpłynąć na treść rozstrzygnięć, które je poprzedzało. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 kwietnia 2013 roku, II AKa 95/13, LEX nr 1312112). Powiązanie tej reguły z treścią przepisu art. 455a k.p.k. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że wskazywanie na błąd treści uzasadnienia nie mogło być skuteczne i prowadzić do uwzględnienia postulatu skarżących o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych.

Reguły wniesienia apelacji zostały określone w art. 445 § 1 k.p.k. w zw. z art. 446 § 1 k.p.k. i w tym pierwszym przepisie wskazano termin do wniesienia apelacji. Taki termin określił ustawodawca i żadnego wpływu na jego ustalenie nie miał Sąd Okręgowy. Z apelacji, jej motywacyjnych części, wynika, że skarżący upatrują naruszeń art. 424 k.p.k. w fakcie, iż sędzia sprawozdawca sporządzał uzasadnienie przez okres 3 miesięcy, sporządził tenże dokument na 188 stronach natomiast obrońcy oskarżonych mieli tylko 14 dni na wystąpienie ze środkami odwoławczymi.

W odniesieniu do pierwszej kwestii, należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom obu obrońców uzasadnienie Sądu Okręgowego sporządzono na 87 stronach. Pozostałe strony to treść wyroku ogłoszonego 3 marca 2020 roku.

Po wtóre, okoliczności odnoszące się do oskarżonego A. P. (1) zawarte są na s. 4, 15–18, 21, 23, 24, 25, 28–30, 32 gdzie dokonano ustaleń dotyczących działalności tego oskarżonego, na dwóch stronach (s. 38, 39) Sąd Okręgowy przeprowadził ocenę wyjaśnień A. P. (1) stwierdzając, iż wymienionym w tej części wyjaśnieniom daje wiarę, na kolejnych stronach s. 56, 57 wyjawiał powody, dla których część wyjaśnień ocenił, jako nieprawdziwe, zaś podstawę prawną przypisanych oskarżonemu czynów omówił na s. 60, 61, okoliczności, które miały znaczenie dla wymiaru kary oraz dotyczące orzeczonych środków kompensacyjnych zostały przedstawione na s. 70–84. A zatem powody wydania orzeczenia dotyczącego A. P. (1) zostały przedstawione na 44 stronach. Co do oskarżonego M. K. (1) ustalenie odnoszące się do jego sprawstwa przedstawiono na s. 6, 25, 32. Dokonując oceny jego wyjaśnień Sąd Okręgowy na s. 42 podał powody, dla których część wyjaśnień uznał za zasługujące na wiarę zaś na s. 57, 58 wyjawiał przyczyny, dla których ocenił ich część jako nieprawdziwe, na kolejnych s. 64, 65 wyjaśnił podstawę skazania, a na s. 70 – 72, 78, 82, 83 przedstawił okoliczności rzutujące na wymiar kary oraz zastosowane środki kompensacyjne.

Jednak *in concreto* stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny nie dostrzega żadnych uchybień w sporządzonym uzasadnieniu poddanego kontroli rozstrzygnięcia. Odpowiada ono wszystkim wymogom przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k., a wskazanie naruszenia tej normy jest nie tylko nieuargumentowane, ale w stopniu oczywistym nietrafne. Jeśli mieć na względzie, że uzasadnienie ma przedstawiać tok rozumowania Sądu dokonującego ustaleń faktycznych oraz ocen przedstawionych i przeprowadzonych dowodów oraz analizę znamion przestępstw zarzuconych oraz finalnie przypisanych to z perspektywy zarzutów obu obrońców w żadnym razie nie da się przyjąć, że obszerność uzasadnienia utrudniała lub uniemożliwiała obronę. Należy przy tym pamiętać, że obrońcy oskarżonych brali udział w wielomiesięcznym postępowaniu przed Sądem i co oczywiste w tych okolicznościach byli przygotowani do obrony od początku uczestnictwa w procesie do jego zakończonego wyrokiem finału. Wskazane wyżej ilości stron odnoszące się do oskarżonych, których obrońcy podnoszą analizowany tu zarzut w żadnym razie nie mogą być skutecznym dowodem na poparcie przedstawionych przez obrońców zarzutów.

Obaj obrońcy oskarżonych A. P. (1) oraz M. K. (1), ale i obrońca K. P. (1), jak już wyżej wskazano podnieśli naruszenie art. 5 k.p.k. (dwaj pierwsi jednobrzmiące w treści).

W pierwszej kolejności trzeba rozważyć kwestię naruszenia, według apelujących, reguły wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w związku z przypisanymi oskarżonym czynami. Stwierdzić należy, że w żaden sposób nie przekonali obrońcy, iż Sąd I instancji obraził treść normy sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k., bowiem rozstrzygnął pojawiające się wątpliwości na niekorzyść oskarżonych. Po pierwsze podkreślenia wymaga, że podstawa ta może być skutecznie użyta, jeśli w sprawie pojawią się wątpliwości co do przebiegu zdarzeń, po wtóre wątpliwości te muszą pojawić się po stronie Sądu orzekającego i po trzecie Sąd ten mimo tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takich wątpliwości zawartych w rozumowaniu Sądu I instancji nie przekazali skarżący. A przecież koniecznym było wykazanie, że w sprawie tej wątpliwości wystąpiły i to wątpliwości Sądu, który nie podjął próby ich usunięcia, lub dokonując stosownych działań wątpliwości te, których nie usunął, rozstrzygnął mimo to na niekorzyść oskarżonych. Art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości obrony i skazanych co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten Sąd (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 roku, V KK 142/09, LEX nr 519641). Zawarty w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, lub co do interpretacji podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2010 roku, II AKa 239/09, KZS 2010/9/30).

Apelujący, obrońca adwokat D. M. stwierdza, że oskarżony doszło do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., bo Sąd I instancji niezasadnie przypisał oskarżonemu K. P. (1) udział w grupie przestępczej, podczas gdy ocena dowodów (wyjaśnień K. P. (1), A. P. (1), J. D. (1)) wskazuje, że K. P. (1) nie kierował zorganizowaną grupą przestępczą.

Na początku wypadu zauważyć, że poza wymienieniem przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w zarzucie apelujący ani w jego treści ani też w uzasadnieniu skargi nie wymienił nie tylko wątpliwości, jakie miał mieć Sąd I instancji, który mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, ale co więcej nie wskazał żadnych własnych wątpliwości mogących dowodzić naruszenie reguły tej normy prawnej.

Trzeba w tej sytuacji stwierdzić, że nie jest rzeczą Sądu odwoławczego domyślanie się, zgadywanie czy domniemywanie, jakie okoliczności miałby wypełniać tak sformułowany zarzut. Taki obowiązek obciąża autora apelacji profesjonalnie przygotowanego do reprezentacji oskarżonego. Skoro tego obrońca nie uczynił Sąd Apelacyjny zwolniony jest z poszukiwań takich okoliczności i dalszych rozważań na ten temat.

Po wtóre, wypadu podkreślić wewnętrzną sprzeczność w tak postawionym zarzucie. Wszak z jednej strony, w treści zarzutu, apelujący kwestionuje przynależność oskarżonego do grupy przestępczej, aby w jego końcowej części stwierdzić, że oskarżony nie kierował grupą przestępczą. Ta niespójność pozwala na konstatację, że z tak sformułowanego zarzutu wynika, iż albo oskarżony w grupie przestępczej nie uczestniczył, a wtedy jest oczywistym, że nie mógł nią kierować, zatem druga część tego zarzutu jest nieprzystającą do części pierwszej, albo uczestniczył w grupie – jak wynika z drugiej części zarzutu – ale nie był osobą kierującą nią, wtedy druga jego część nie jest zbieżna z częścią pierwszą.

Niezależnie od tego jak odczytywać ten zarzut, to podkreślić należy, że wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego Sąd I instancji miał podstawy do uznania nie tylko uczestnictwa K. P. (1) w grupie, ale także do kierowania nią. Wystarczy odwołać się do wypowiedzi P. P. (1) (k. 3298 i następne, t. XVIII). Jeśli tenże oskarżony podaje, że i on i K. P. (1) kierowali grupą i opisuje, co każdy z nich robił (k. 3319, t. XVIII) to jego wypowiedzi nie tylko wskazują na K. P. (1), jako kierującego tą grupą, ale przecież także i on sam jawi się w nich, jako osoba decyzyjna w tej grupie. Nie można jednak, jak czyni to obrońca oskarżonego, umniejszać także znaczenia własnych relacji K. P. (1). Wbrew twierdzeniu obrońcy jego wypowiedź, do której odwołał się Sąd meriti ma istotne znaczenie w tej sprawie. Jeśli bowiem uwzględnimy fakt, że oskarżony wypowiedź cytowaną przez autora skargi (s. 5 apelacji) składał w obecności swego obrońcy (zob. protokół przesłuchania oskarżonego k. 3720 i następne t. XIX), to jasnym się staje, że prawidłowo ocenił jego sprawstwo kierownicze Sąd I Instancji. To prawda, że oskarżony stwierdzał w tym przesłuchaniu, że nie poczuwa się do kierowania grupą, bycia jej kierownikiem. Ale następne zdania z tego przesłuchania, w których mówi o tym, że wspólnie z oskarżonym P. P. (1) określał kolejne cele, ustalał pomysły ich realizacji i synchronizował własne czynności z tym, co miał zrobić P. i kolejne zdania, które przywołuje skarżący dowodzą wprost, że on należał do kręgu decydujących o poszczególnych zachowaniach grupy.

To, że inne osoby (A. P. (1), K. P. (2) czy J. D. (1)) odmiennie oceniły jego rolę w tych zachowaniach nie oznacza, że to w oparciu o ich wypowiedzi i wyjaśnienia K. P. (1) winien ustalenia poczynić Sąd Okręgowy. Jeśli sam oskarżony w toku śledztwa opisuje swój udział i rolę, jako osoby uzgadniającej cele zachowań z P. P. (1), a jego wypowiedzi przystają do tych, które złożył tenże oskarżony, to nie mogą podważyć określonej przez Sąd meriti roli K. P. (1) relacje osób, na które powołuje się obrońca oskarżonego. Sąd Okręgowy dał wiarę oskarżonemu w określonej części i wskazał przekonująco, dlaczego odmawia jej w innej (przeczącej kierowaniu grupą przestępczą). Uczynił to tenże Sąd w sposób przekonujący, zaś apelacja nie podważyła tych ocen, a w konsekwencji ustaleń. Czyniąc tak w żadnym razie nie obraził Sąd a quo reguły z art. 5 § 2 k.p.k., bo miał bez wątpliwości pełne podstawy do takiego wniosku.

Obrońca A. P. (1) upatruje naruszenia reguły in dubio pro reo w okoliczności przez niego wymienionej w uzasadnieniu apelacji, a to braku świadomości oskarżonego istnienia grupy przestępczej i zamiaru działania w niej, a także w fakcie zagrożenia oskarżonemu przez P. P. (1). Rola i znaczenie w działaniach przestępczych grupy opisał właśnie P. P. (1) i jednoznacznie wskazał, że A. P. (1) miał świadomość działań grupy, jej celów oraz pochodzenia samochodów, które rozbił na części. Nie może być też wątpliwości co do tego, jakie kwoty z tego tytułu osiągał jako swoje

wynagrodzenie za czynności rozbierania na części tychże samochodów (k. 3247 i następne, t. XVIII). Ilość tych aut, czas działania, współdziałanie z P. P. (1), ale także z M. K. (2), R. K. (1) i G. M. jednoznacznie przekonuje o uczestniczeniu przez tego oskarżonego w grupie przestępczej. To, że ten w toku postępowania śledczego i sądowego zaprzecza swej świadomości prawidłowo zostało przez Sąd Okręgowy zdyskredytowane, jako sprzeczne nie tylko z doświadczeniem życiowym, ale także z regułami prawidłowego rozumowania. Przyjmujący od P. P. (1) samochody do demontażu i to nie jeden, lecz co najmniej 14 takich aut, wypełnianie uzgodnionych zdań poprzez ich dekompletowanie, dostarczanie wyselekcjonowanych części P. P. (1), odbieranie za te czynności określonego wynagrodzenia, czynienie tego w sposób w istocie ukrywający te czynności nie pozwala inaczej ocenić działań oskarżonego jak uczynił to Sąd I instancji. Nie do akceptacji jest teza apelacji, że oskarżony nie miał świadomości uczestniczenia w grupie przestępczej. Okoliczności dotyczące jego zaangażowania oraz wykonywane czynności świadczą o tym dobitnie, a co więcej nie nasuwają w tej materii żadnych wątpliwości. Tym bardziej, że nie przekazał ich także sam obrońca. Wszystkie uwagi podniesione w tej kwestii w zakresie apelacji obrońcy oskarżonego K. P. (1) mają zastosowanie także i do wywodów apelacji obrońcy oskarżonego A. P. (1).

Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w apelacji obrońcy tego oskarżonego nie mógł zostać uznany za skuteczny. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że obrońca oskarżonego podnosi nie tylko naruszenie reguły in dubio pro reo, ale w tym samym zarzucie twierdzi, że jednocześnie doszło do obrazy art. 7 k.p.k. Ale przecież nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., gdyż zarzut z art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Można o nim mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób pełny i wyczerpujący oraz poddania ocenie wszystkich tych dowodów zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., nadal pozostają wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych. (postanowienie SN z 11.05.2017 r., II KK 18/17, LEX nr 2311295, zob. także postanowienie SN z 3.01.2019 r., III KK 215/18, LEX nr 2602107). In concreto należy także podkreślić, że uzasadnienie zarzutu apelacji nie przystaje do samej jego treści. Z jednej strony apelujący podnosi o rozstrzygnięciu wątpliwości w sprawie na niekorzyść oskarżonego choćby w zakresie ilości samochodów w defragmentacji których uczestniczył oskarżony, z drugiej w uzasadnieniu apelacji podnosi, że nie wykazano w sposób niebudzący wątpliwości, że oskarżony miał świadomość istnienia grupy przestępczej. Ani zarzut naruszenia art. 5 k.p.k. ani też jego nieprzystające do treści omówienie w uzasadnieniu skargi poza ogólnym stwierdzeniami o istnieniu wątpliwości nie zawierają żadnych konkretnych okoliczności dowodzących naruszenia reguły ustalonej w art. 5 § 2 k.p.k.

Twierdzenie, że Sąd rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w tym zwłaszcza, co do jego wiedzy o pochodzeniu samochodów, które ten dekompletował, bowiem nie znalazł Sąd żadnego wiarygodnego dowodu przemawiającego za tym nie przystaje do realiów tej sprawy. Wszak przecież Sąd oparł się w pierwszej kolejności na wyjaśnieniach P. P. (1), ale co więcej dokonał także wnikliwej analizy wyjaśnień samego oskarżonego A. P. (1) (zob. s. 38, 39 uzasadnienia). W jej wyniku doszedł do wniosków o współdziałaniu oskarżonego nie tylko w grupie przestępczej, ale także ustalił w odniesieniu, do których samochodów tenże brał udział w ich defragmentacji. Jeśli tenże Sąd cytując A. P. (1) miał wiedzę pochodzącą od tego właśnie oskarżonego, że „na pewno zdemontował te pojazdy, o których mowa w zarzutach, ale było ich dużo więcej” to twierdzenie, że niezasadnie przypisano ilość zdekompletowanych przez oskarżonego samochodów, bo – jak sugeruje obrońca – było ich mniej w żadnym razie nie może być uznane za wystąpienie wątpliwości i ich rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego. Jest w tym zakresie wprost przeciwnie. Jeśli więc mieć na uwadze powyższe rozważania a przy tym pamiętać, że skarżący podnosi także przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów to jasnym się staje, że w tych okolicznościach albo zarzut naruszeń art. 7 k.p.k. jest błędnie przywołany albo też w przypadku, gdy istotnie rozstrzygnięto wątpliwości na niekorzyść oskarżonego tym samym dopuszczając się obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie doszło do dowolnej oceny materiału dowodowego.

Mając na uwadze wywody apelacji oraz motywacyjną część orzeczenia Sądu a quo stwierdza się, że zarzut postąpienia wbrew regule rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego jest oczywiście chybiony.

Nie zaakceptowano także zarzutu naruszenia tej normy procesowej sformułowanego w apelacji adwokata Ł. B. (2) obrońcy oskarżonego M. K. (1).

Argumentacja obrońcy sprowadza się do odwołania się do fragmentu wypowiedzi A. P. (1) cytowanego w apelacji, zwłaszcza zaś akcentowanie jego wypowiedzi w toku rozprawy. Wypada zatem zauważyć, że nie jest zrozumiałe odwoływanie się przez obrońcę do wypowiedzi A. P. (1) na rozprawie z 19 maja 2019 roku, bo w tym dniu rozprawa w tej sprawie przed Sądem Okręgowym nie odbywała się. Sąd na rozprawie procedował w maju 2019 roku 23 dnia tego miesiąca. Wypowiedź, do której odwołuje się skarżący została odnotowana w protokole rozprawy z 28 maja 2019 roku.

Należy jednak przez pryzmat zarzutu naruszenia normy art. 5 § 2 k.p.k. podnoszonego przez obrońcę tego oskarżonego zauważyć, że odwołując się do wyjaśnień A. P. (1) apelujący zdaje się nie zauważać wypowiedzi samego oskarżonego. Te zaś, cytowane zresztą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazują wprost na okoliczności, które pozwalały Sądowi I instancji na wyprowadzenie wniosku o świadomości oskarżonego uczestniczenia w przestępczym procederze. Cytaty zawarte na s. 57 uzasadnienia z wypowiedzi M. K. (1), bez potrzeby ich powtarzania, nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do prawidłowego ustalenia przez Sąd meriti o obejmowaniu świadomością i wolą uczestniczenia przez oskarżonego w paserstwie. Paserstwo jest w odniesieniu do wszystkich form czynności sprawczej przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i zamiaru wynikowego (por. wyrok SN z 13.09.2000 r., II KKN 327/99, LEX nr 50897; wyrok SA w Krakowie z 25.04.2001 r., II AKa 59/01, KZS 2001/6, poz. 32). Jak to ujęto w jednym z orzeczeń tutejszego Sądu Apelacyjnego, sprawcą przestępstwa nie jest wyłącznie osoba, która wie, iż dana rzecz pochodzi z czynu zabronionego, ale jest nią także osoba, która z uwagi na okoliczności objęcia rzeczy uzyskanej z czynu zabronionego na to się godzi (wyrok SA we Wrocławiu z 16.10.2013 r., II AKa 312/13, LEX nr 1392147).

Czyn opisany w art. 291 § 1 k.k. można popełnić w następujących formach sprawczych dokonując:

1. nabywania przez sprawcę rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego,
2. udzielania pomocy do jej zbycia,
3. przyjmowania takiej rzeczy,
4. udzielania pomocy w jej ukryciu.

Jeśli zatem oskarżonemu przypisano pomocnictwo do ukrywania zdemontowanych części samochodowych pozyskanych z samochodów uzyskanych w sposób przestępczy oraz pomocnictwo do zbycia tych części to warunki (opisane w jego relacjach na s. 57 uzasadnienia wyroku) w jakich działał oskarżony nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że te właśnie okoliczności w jakich ta pomoc ze strony oskarżonego była udzielana świadczyły dobitnie o tym, że udzielający jej oskarżony co najmniej godził się z faktem iż części te pochodziły z przestępczego procederu. Choć równie uprawnione byłoby stwierdzenie, że miał tego pełną świadomość i działał z zamiarem bezpośrednim.

Podnoszone przez apelującego wątpliwości to w istocie polemika z ustaleniami Sądu oparta na dwóch zdaniach wypowiedzianych przez A. P. (1), nieprzystająca do relacji samego oskarżonego i dlatego w żadnym razie nie może być mowy o rozstrzygnięciu wątpliwości w tej sprawie na niekorzyść oskarżonego. Wywody Sądu meriti świadczą jednoznacznie, że nie miał on żadnych wątpliwości co do roli i znaczenia M. K. (1), a co więcej nie miał żadnych obaw o błędne przypisanie oskarżonemu zamiaru z jakim działał. Precyzyjna analiza okoliczności dotyczących świadomości oskarżonego, co do roli, jaką odgrywał w tym procederze oraz pochodzenia części samochodowych, które pomagał ładować utwierdza w przekonaniu o zupełnie chybionym zarzucie obrońcy oskarżonego.

W tej części uzasadnienia należy także odnieść się do zarzutów formułowanych w czterech apelacjach obrońców oskarżonych, a dotyczących naruszeń procedury karnej poprzez obrazę art. 170 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. (apelacje obrońców oskarżonych A. P. (1) i M. K. (1)). W odniesieniu do apelacji obrońców tych oskarżonych wypada zauważyć, że zarzuty tych obrońców w obu skargach w istocie są tożsame co do formy i treści,

przynajmniej w zakresie pierwszych 4 zarzutów, a w tym co do zarzutu 1. pkt A., B., C. apelacji adwokata Ł. B. (2) pokrywają się z zarzutami apelacji adwokata Ł. B. (1) podpunkty pierwszy, trzeci i szósty.

Naruszenia art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. dopatrzono się także w apelacji obrońcy oskarżonego K. P. (1), ale także obraży art. 170 § 1 a k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. (zarzut 1.a. i b. apelacji obrońcy oskarżonego G. M.).

Wszystkie te zarzuty obrońców oskarżonych wymienianych w dwóch poprzednich akapitach sprowadzają się do kwestionowania wysokości ustalonych przez Sąd wartości wyłudzonych samochodów, a w konsekwencji nałożonych na oskarżonych obowiązków kompensacyjnych. W dużym uproszczeniu można stwierdzić, że apelujący uznają, iż poczynione przez Sąd ustalenia wartości wyłudzonych samochodów nie odpowiadają ich rzeczywistej wartości z chwili, gdy stały się przedmiotem wyłudzeń.

Jeśli jednak Sąd I instancji dysponował dokumentami firm, z których wyłudzano samochody i w oparciu o nie oraz wypowiedzi przedstawicieli tych firm znających ich wartość choćby z dokumentów ubezpieczeniowych dotyczących tych aut przyjął wartość samochodów, które nie tylko wyłudzano, ale także zdekompletowano, a części tych aut zostały sprzedane lub utracone to miał pełne podstawy do uznania, że wskazane przez pokrzywdzone firmy wartości tych aut odpowiadają ich rzeczywistej wartości rynkowej. Tym samym zbędne było sięganie po pomoc specjalistów od wyceny wartości rynkowej poszczególnych samochodów tylko dlatego, że już po dokonanych przestępstwach i zdekompletowaniu niektórych z nich bądź zniknięciu innych wartości tę kwestionują obrońcy oskarżonych. Jeśli Sąd I instancji miał przekonanie, że wskazane przez pokrzywdzonych wartości tych samochodów odpowiadają ich realnej wartości to nie miał powodów, aby odwoływać się do wiedzy biegłych. Jest tak tym bardziej, że w głównej mierze opiniowaliby oni w oparciu o dokumenty oraz zeznania przedstawicieli pokrzywdzonych firm, a zatem o dowody dostępne także Sądowi, który na ich podstawie mógł samodzielnie ustalenia takie poczynić.

Zarzuty te nie dowiodły wpływu wyartykułowanych uchybień na treść wyroku i jako niezasadne nie mogły prowadzić do realizacji postulatów obrońców.

IV. Koniecznością jest obecnie odnieść się do tych zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, które związane są z ich twierdzeniami o obrazie art. 7 k.p.k. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Wyżej już wymieniono, którzy obrońcy oskarżonych zarzuty takie postawili. Powtórzyć trzeba, co także już wcześniej zaznaczono, a to w kontekście zarzutów obraży prawa procesowego w apelacjach obrońców oskarżonych A. P. (1), K. P. (1) oraz M. K. (1), że niespójne są te zarzuty, które podnoszą dowolną ocenę materiału dowodowego oraz rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonych. Uwagi wyżej poczynione pozostają aktualne przez pryzmat rozważań o obrazie art. 7 k.p.k. w powiązaniu z zarzutami obraży art. 5 § 2 k.p.k.

Odnośnie natomiast naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów trzeba stwierdzić, że podzielono wyrażone w wyroku oraz uargumentowane w uzasadnieniu oceny dowodów dokonane przez Sąd Okręgowy.

Trzeba poczynić uwagi wprowadzające co do rozważań o treści apelacji obrońcy oskarżonego A. P. (1) w kontekście jego zarzutów naruszenia wymienionych w zarzucie I. przepisów proceduralnych.

Choć skarżący w zarzucie pierwszym stawia tezę o naruszeniu przepisów prawa procesowego, to w istocie tylko w pierwszym i trzecim uszczegóławiającym ten zarzut akapicie obrońca oskarżonego wskazuje na okoliczności, które mogą być odczytane, jako obraza prawa formalnego. Pozostałe, podnoszone w skardze okoliczności dotyczą materii faktycznej sprawy A. P. (1). Świadomość przestępnego pochodzenia pojazdów, wysokość uzyskanej korzyści majątkowej, świadomość udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, przyjęcie przez Sąd I instancji wartości przedmiotów przestępstwa to okoliczności z zakresu faktów. Kwestia świadomości oskarżonego, co do udziału w popełnianiu przestępstw dotyczy w istocie zamiaru, z jakim działał oskarżony. Należy przypomnieć, że w toku procesu karnego materia ustalenia zamiaru działającego sprawcy jest zasadniczą i relewantną okolicznością, która winna być wykazana dowodowo. Mimo, że dotyczy sfery świadomości to, jako element strony podmiotowej zachowania, wymaga wykazania materiałem dowodowym, podobnie jak każdy inny element strony przedmiotowej. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2006 roku, II KK 92/06, OSNwSK 2006/1/2576). Zamiar oznacza

(...) zjawisko obiektywnej rzeczywistości, realny przebieg procesów psychicznych, nie jest zaś pojęciem z dziedziny ocen czy też z dziedziny wartości. Ustalenie zamiaru - lub jego braku - jest więc ustaleniem natury faktycznej. (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2011 roku, III KK 280/10, Biul.PK 2011/7/20).

Ergo, jeśli skarżący kwestionuje prawidłowość ustalenia **świadomości** po stronie oskarżonego, co do okoliczności wymienionych w zarzucie I. istotnych dla przyjęcia znamion zarzuconych mu przestępstw, to podważa w zachowaniach mu przypisanych zamiar ich popełnienia, a tym samym kwestionuje zasadniczy w procesie karnym element ustaleń faktycznych, a nie błędnej oceny materialnoprawnej czynu przypisanego oskarżonemu, bo dopiero uznanie, iż doszło do błędnego ustalenia faktów związanych z zamiarem, z jakim działał sprawca upoważnia do podniesienia, że nieprawidłowo dokonano subsumcji jego zachowania pod konkretny przepis prawa karnego materialnego, jak to zarzucono w II. punkcie zastrzeżeń apelującego podważającego rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. Do tych kwestii Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części uzasadnienia. Konieczne jest bowiem w pierwszej kolejności rozważenie o skonkretyzowanych w pkt I. naruszeniach wymienionych tam przepisów proceduralnych.

Art. 4 k.p.k. zawiera adresowaną do organów procesowych zasadę obiektywizmu, której przestrzeganie gwarantują poszczególne instytucje procesowe. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia tej zasady wymaga więc wykazania naruszenia szczegółowych przepisów zapewniających jej przestrzeganie. (postanowienie Sądu Najwyższego z 26.07.2017 r., II KK 239/17, LEX nr 2342163). Przepis art. 4 k.p.k. stanowi ogólną dyrektywę adresowaną do organów prowadzących postępowanie i zarzut jego naruszenia, bez wskazania innych konkretnych przepisów procedury, które miałyby zostać naruszone, nie może stanowić samoistnej podstawy apelacji. (wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.2004 r., V KK 332/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 751, zob. także teza 5 komentarza do art. 4, Dariusz Świecki (red.); Michał Kurowski [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Warszawa 2020, wydanie 5).

Jeśli zatem Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, w toku którego przesłuchał oskarżonych, odebrał zeznania od świadków i czynił to przy aktywnym udziale stron, w tym także obrońców oskarżonych, a następnie wykorzystując te dowody oraz wspierając się dowodami z dokumentów dokonał ich oceny przez pryzmat ich wiarygodności dając finalnie wiarę wyjaśnieniom P. P. (1) oraz części wyjaśnień oskarżonych w tym i A. P. (1), czy choćby K. P. (1), ale także zeznaniom J. D. (4) złożonych w toku śledztwa zaś odmówił jej tej części wyjaśnień oskarżonych, które w jego ocenie odpowiednio uargumentowanej na wiarę nie zasługiwały i poczynił swoje ustalenia w sprawie, to nie sposób uznać, że tenże Sąd naruszył dyrektywę sformułowaną w przepisie art. 4 k.p.k.

Nie doszukano się również naruszeń reguł prawidłowego rozumowania, a oceny dowodów istotnych dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonych, w tym zwłaszcza wyjaśnień P. P. (1), ale także tej części wyjaśnień choćby A. P. (1), w których potwierdzał okoliczności przekazywania mu do rozbiórki samochodów i opisywał, na czym ona polegała oraz kto w niej uczestniczył, czy wyjaśnienia K. P. (1) opisującego czym się on zajmował w tym procederze, lecz także G. M. wyjaśniającego, że jego rola sprowadzała się do pakowania części samochodowych, przeprowadzono zgodnie z doświadczeniem życiowym i nie są one sprzeczne ze wskazaniem wiedzy. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. ale i art. 410 k.p.k. jest chybiony także dlatego, że to właśnie całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie (dokumentów, zeznań przedstawicieli firm pokrzywdzonych, dokumentacja związana z wypożyczaniem aut) ocenianych przez pryzmat doświadczenia życiowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżeni są sprawcami przypisanych im zachowań. Jest tak tym bardziej, że obrońcy oskarżonych, choć formułują zarzuty naruszenia tych przepisów to jednak nie wskazują, poza ogólnymi sformułowaniami na konkretne, ujawnione w toku rozprawy, korzystne dla oskarżonych, a pominięte przez Sąd okoliczności wykazane dowodowo. Nie wystarczy dla uznania, że doszło do obrazu tych przepisów stwierdzenie, choćby obrońcy A. P. (1), że Sąd pominął dowód z zeznań M. P. (3) czy wyjaśnienia P. P. (1) bądź M. K. (1) oraz że odmówił wiarygodności wyjaśnieniom A. P. (1). Wbrew twierdzeniu apelacji Sąd nie pominął zeznań M. P. (3), nie tylko odebrał od niego zeznania (k. 6302, t. XXXII), ale także odczytał te, które złożył on w toku śledztwa (k. 4320 – 4322, t. XXII). Jeśli wyczytać się w ich treść to w żadnym razie nie dowodzą one, że oskarżony nie był sprawcą przypisanych mu czynów. Są w nich wypowiedzi brata oskarżonego, że on nic nie wiedział o rozbieraniu nowych samochodów, które były kradzione, że według jego ocen brat normalnie pracował i normalnie zarabiał. Wspomniał także o tym, że od żony oskarżonego wie, że były wobec niego jakieś groźby. Te wypowiedzi dla czynionych ustaleń nie miały żadnego relewantnego znaczenia. Odwoływanie się do nich w apelacji nie dawało

żadnych podstaw do uznania, że pominięcie tego dowodu doprowadziło do niezasadnego przypisania oskarżonemu sprawstwa. Jest tak tym bardziej, że wbrew twierdzeniu obrońcy Sąd miał ten dowód na uwadze, dokonał jego oceny i wyraził swoje o nim stanowisko przez pryzmat czynionych ustaleń w sprawie (zob. s. 58 uzasadnienia). Nie sposób także uznać za przekonującą argumentację obrońcy odwołującego się w kontekście naruszeń art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. do wyjaśnień P. P. (1) i M. K. (1). Te wypowiedzi miał przecież na uwadze Sąd I instancji, dokonał ich oceny, a co więcej przedstawił swoją argumentację i wyjaśnił w jakiej części daje wiarę oskarżonym, a w jakiej tej wiary im odmawia. Podobnie uczynił także Sąd wobec wyjaśnień A. P. (1). W wywodach apelacji obrońca w żaden sposób nie wyjawiał, które wypowiedzi tych osób zostały pominięte oraz dlaczego uznaje, że dokonano ich oceny z naruszeniem reguł poprawnego rozumowania czy doświadczenia życiowego. Nie wskazał także, które okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego zostały pominięte.

Odnosząc się do zarzutu 2. apelacji obrońcy K. P. (7) należy stwierdzić, że w kwestii zastrzeżeń obrońcy co do ustalenia udziału oskarżonego w grupie przestępczej oraz kierowania nią Sąd Apelacyjny wypowiedział się już rozważając inny z zarzutów (zarzut 1.) w którym podnoszono obrazę art. 5 k.p.k. w powiązaniu z przepisami art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Tam dokonano analizy prawidłowości ustaleń Sądu I instancji, który swoje rozstrzygnięcie oparł o konkretne dowody (wyjaśnienia P. P. (1), ale i wyjaśnienia samego oskarżonego) i stwierdzono jednoznacznie że rozumowanie Sądu meriti nie jest dotknięte wadą bo dowody, które ocenił Sąd I instancji na udział i kierowanie grupą przestępczą przez K. P. (1) pewnie wskazują. W tych warunkach odwoływanie się do wypowiedzi osób wymienionych w zarzucie 2. w żadnym razie nie podważają ocen Sądu I instancji. Są tylko i wyłącznie ich własnymi ocenami, pozostającymi choćby w sprzeczności z wypowiedziami samego K. P. (1), które przywołuje jego obrońca na s. 5 apelacji. To ta wypowiedź i jej połączenie z wyjaśnieniami P. P. (1) mogła być i była podstawą ustaleń Sądu Okręgowego o roli i znaczeniu K. P. (1). Sąd I instancji był do takiej oceny uprawniony, a rozważania apelacji w żadnym razie ich jej nie podważyły. Tym samym Sąd ten nie popełnił nie tylko błędów proceduralnych, ale także prawidłowo ustalił stan faktyczny dotyczący tego oskarżonego o jego roli i znaczeniu nie tylko w odniesieniu do konkretnych zachowań mu przypisanych, ale także o jego udziale w grupie przestępczej i kierowaniu nią. Czyni to nie tylko zarzut 2. chybionym, ale powoduje, że nietrafny jest również zarzut 4. tiret pierwsze i drugie.

Obrońca G. M. stawiając zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. kwestionuje jednak w treści zarzutu stan świadomości oskarżonego, co do faktu pochodzenia samochodów z przestępstwa, a zatem jak to już wyjaśniono, odwołuje się do sfery faktów ustalonych przez Sąd. Jeśli jednak abstrahować od trafności sformułowanego zarzutu i przeprowadzić analizę okoliczności istotnych dla ustaleń o odpowiedzialności oskarżonego za przypisany mu czyn to zastrzeżenia obrońcy jawią się, jako nietrafne. Apelujący cytuje wypowiedzi oskarżonego złożone w toku śledztwa i na tej podstawie buduje tezę, że ten nie wiedział o pochodzeniu samochodów z przestępstwa. Rzecz jednak w tym, że te cytaty dotyczą tylko fragmentu wyjaśnień G. M.. Wszak tenże stwierdził w tych wyjaśnieniach, że „Jak rozbierałem samochody, to brałem od Arka normalną moją dniówkę 100 zł za pracę w warsztacie, a oprócz tego drugie 100 zł za pomoc w rozbieraniu samochodów. Wiedziałem, że samochody są z przestępstwa, dlatego nie chciałem pracować za takie pieniądze, później zdecydowałem, że nie chcę mieć z tym nic wspólnego, aby nie trafić na Policję.” i w kolejnym miejscu „(...) samochody są nielegalne, my udawaliśmy, że nie wiedzieliśmy, ale tak naprawdę każdy a nas widział, co to są za samochody.” (k. 4127, t. XXI). Te wypowiedzi świadczą dobitnie o tym, że nie popełnił błędu Sąd Okręgowy ustalając świadomość oskarżonego, co do pochodzenia nowych, lecz rozbieranych na części samochodów. Wynika z nich, że oskarżony nie tylko, co najmniej przewidywał i godził się z tym, że uczestniczy w rozbieraniu samochodów pochodzących z przestępstwa, ale wręcz wiedział to, a zatem jego postępowanie wypełniało znamiona strony podmiotowej występku paserstwa, o którym mowa w art. 291 § 1 k.k. Choć wskazuje on, że działań takich było więcej to jednak stwierdzał, że uczestniczył tylko w trzech takich operacjach i zachowania do trzech aut przypisał mu Sąd Okręgowy, uznając że w innych – dając mu wiarę – tenże, tak jak stanowczo wyjaśniał, udziału nie brał.

Zarzut apelacji jako niedowiedziony odrzucono.

Jak to już zaakcentowano wcześniej apelacje obrońców oskarżonych A. P. (1) i M. K. (1) pod względem sformułowanych zarzutów oraz ich argumentacji są w istocie zbieżne. Odpowiadając na zarzuty obraży art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. postawione w apelacji obrońcy M. K. (1) stwierdzić trzeba ich oczywistą niezasadność. Jest tak, bowiem poza ich

sformulowaniem apelujący nie przytoczył żadnych argumentów uzasadniających postawione zastrzeżenia. Apelujący stwierdza, że Sąd pominął zeznania świadków oraz współoskarżonych, ale poza wymienieniem wyjaśnień A. P. (1) oraz M. K. (1) i twierdzeniem, że są one wiarygodne nie przedstawił żadnych innych argumentów mogących podważyć ustalenia Sądu Okręgowego. Zarzut 1.B. niezgodnej z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oceny dowodów w żaden sposób nie został wzmocniony motywacją apelacji. Jest on tak ogólny, że nie jest możliwe odniesienie się do niego przez pryzmat okoliczności faktycznych, ale przede wszystkim materii dowodowej, na której oparł się Sąd meriti. Nie sposób w tych okolicznościach prowadzić dalszą krytyczną analizę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego dotyczącego M. K. (1) z perspektywy tego zarzutu.

Ten apelujący, ale także i ci, których apelacje w kontekście zarzutów naruszenia norm procesowych (art. 4, 7, 410 k.p.k.) wyżej omówiono swoje stanowisko w głównej mierze opierają odwołując się do twierdzeń bronionych przez nich oskarżonych zaprzeczających postawionym im zarzutom. W części, w której Sąd I instancji nie dał im wiary przeprowadził analizę ich wypowiedzi mając na uwadze inne jeszcze dowody i poczynił ustalenia faktyczne. Same zaprzeczenia oskarżonych nie mogą w tych warunkach stanowić o błędach poczynionych przez Sąd w ocenie ich wypowiedzi oraz nieprawidłowych ustaleniach faktycznych o ich roli w przypisanych im czynach. Jak to niezwykle dosadnie i celnie stwierdził Sąd Apelacyjny w Krakowie „(...) Byłoby wynaturzeniem sprawiedliwości, gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego sprawca zechce się przyznać.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 września 1996 roku w sprawie II AKa 193/96, zamieszczony w Prok.i Pr. 1997/3/18). Fakt, że oskarżeni zaprzeczają, aby dopuścili się zarzuconych im czynów nie może jeszcze oznaczać, iż należy ocenić ich zachowania w sposób, który postulują skarżący.

Argumentacja przytoczona przez skarżących, nie przekonała o wadach w ocenie dowodów istotnych dla czynionych ustaleń, które nakazywałyby uznanie, że Sąd meriti przekroczył granice swobodnej ich oceny.

V. A. O. analizy wymaga ta część apelacji obrońcy oskarżonego Z. G., w której advokat H. K. podnosi kwestie obrazy prawa materialnego (zarzut II. apelacji). Częściowo wiąże się z tym zarzutem, ten opisany w pkt I. tiret drugie. Apelująca podnosi w nim, że oskarżony nie miał skonkretyzowanej wiedzy co do tego, jakich konkretnych przestępstw dopuszczają się inni sprawcy, dla których on fałszował dokumenty. Należy w tej sytuacji odnieść się w pierwszej kolejności do tego zarzutu. Skarżąca odwołuje się na poparcie swego zastrzeżenia do jedyne w zasadzie dowodu, a to wyjaśnień samego Z. G. i to na jego wyjaśnieniach buduje zarzut apelacyjny. Należy jednak zauważyć, że oskarżony ten w toku rozprawy 28 maja 2019 roku oświadczył, że przyznaje się do zarzutu związanego z fałszowaniem dokumentów, natomiast jednoznacznie stwierdził, że nie przyznaje się do zarzutu posiadania kokainy. Prawdą jest, że podał w zakresie czynu związanego z dokumentami, że nie miał jasności w jakim zostaną użyte celu. Jednak już te wypowiedzi dowodzą sprawstwa oskarżonego, czemu zresztą nie przeczy obrona. Uznaje tylko, że samo fałszowanie dokumentów nie może być powiązane z zasadnością przypisania działania oskarżonego w zamiarze oszustwa mienia o znacznej wartości. Gdyby opierać się tylko o te wypowiedzi trafność zarzutu apelującej byłaby oczywista. Należy jednak pamiętać, że Sąd dysponował nie tylko wyjaśnieniami oskarżonego oraz dowodami procesowymi potwierdzającymi fałszywość stworzonych przez niego dokumentów. Wszak Sąd ten opierał się także na wyjaśnieniach P. P. (1). Ten zaś wyjaśnił, że S. wiedział, że **my** wyludzamy samochody z wypożyczalni, ale nie wiedział dokładnie jak to się odbywa. (podkreślenie SA). Ta wypowiedź osoby, której Sąd dał wiarę, pozwala na odrzucenie tej części zarzutów apelacyjnych, w których apelująca kwestionuje świadomość oskarżonego co do przestępczego współdziałania w wyludzaniu samochodów. Kolejna wypowiedź P. P. (1) (k. 3328, t. XVIII) utwierdza w przekonaniu o trafności ustaleń Sądu Okręgowego o świadomości Z. G., w jakim celu użyte zostaną spreparowane przez niego dokumenty. P. P. (1) podał wszak, że w rozmowach chwaliłem mu się, że dokumenty, które mi daje są dla ludzi, którzy wyludzają samochody. Minimum dwa razy mu się w ten sposób chwaliłem.

Zatem nie może być wątpliwości, że oskarżony fałszował dokumenty, dostawał za to wynagrodzenie, ale przede wszystkim wiedział, że spreparowane przez niego dokumenty mają służyć do wyludzania samochodów z wypożyczalni. W tej sytuacji argumentacja obrońcy, że oskarżony potwierdził swój udział, jednak ograniczył go jedynie do fałszowania dokumentów bez współdziałania w wyludzaniu samochodów zaś pomawiający go P. P. (1) miał interes w tym, aby obciążać Z. G., bo liczył na skorzystanie z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary wymaga

następującego komentarza. Jeśli przyjąć, że P. P. (1) miał interes w ujawnieniu czynów zabronionych o jak największym ciężarze, to oczywistym jest, że taki sam interes miał Z. G., lecz wektor jego potrzeb skierowany był w przeciwną stronę. W jego interesie było pomniejszanie swej roli, znaczenia i świadomości współdziałania w czynie wyłudzenia samochodów. Trzeba przy tym podkreślić, że zasadnicze elementy apelacji sprowadzają się do stwierdzenia, że odpowiedzialność Z. G. została ustalona w oparciu o jeden dowód w postaci wyjaśnień P. P. (1). Podkreśla się przy tym, że wyjaśnienia takiej osoby zainteresowanej skorzystaniem z nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogą być podstawą ustaleń, jeśli nie zostały one ocenione nader ostrożnie i brak jest potwierdzenia jej wypowiedzi w pozostałym materiale dowodowym. Nadto kwestionując oparcie ustaleń o wyjaśnienia P. P. (1) w motywacyjnej części skargi apelująca akcentuje, że oskarżony ten składał wyjaśnienia z intencją skorzystania z możliwości dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Ma rację skarżąca, że P. P. (1) zdecydował się na składanie wyjaśnień w tej sprawie z oczekiwaniem na zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w zamian za spełnienie warunków, które wymienione są w art. 60 § 3 k.k. Tak zresztą się stało.

Sąd oparł się na wyjaśnieniach P. P. (1), stanowiących zasadnicze źródło dowodowe w tej sprawie, w której zresztą on sam występował jako podejrzany, a następnie jako oskarżony. Nie jest to coś wyjątkowego, że oskarżony Z. G. przeczy stawianym zarzutom. Jak wskazuje doświadczenie zawodowe, tak jest w ogromnej większości przypadków spraw karnych. Nie jest też czymś nadzwyczajnym, że ustalenia o sprawstwie i winie oskarżonego Sąd czyni w oparciu o wypowiedzi jednej osoby (świadka lub współoskarżonego). W sytuacji, gdy P. P. (1), sam będący podejrzanym, motywowany chęcią skorzystania z dobrodziejstwa stworzonego przez ustawodawcę w art. 60 § 3 k.k. złożył wyjaśnienia obciążające nie tylko Z. G., ale i K. P. (1) czy A. P. (1), lecz nie pominął także swojej przestępczej roli w tym procederze, o którym mówił, było naturalnym i dopuszczalnym przyjęcie wiarygodności jego wypowiedzi. Nie jest czymś nielogicznym czy sprzecznym z doświadczeniem życiowym postąpienie Sądu meriti w ten sposób.

Rozwijając te wywody należy jeszcze, analizując argumenty obrońcy, zauważyć iż według nich P. P. (1) wskazał na tego oskarżonego, jako współsprawcę przestępczego zachowania, aby umniejszyć swoją winę i w konsekwencji odpowiedzialność karną. W tym kontekście odnotować należy następującą okoliczność. Przecież P. P. (1), początkowo odmawiał składania wyjaśnień (k. 3183 – 3185, 3191 – 3193, 3195, t. XVII). Dopiero 22 lutego 2018 roku potwierdził swoje sprawstwo, co do postawionych mu 3 stycznia 2018 roku zarzutów i opowiedział o swojej działalności przestępczej oraz działalności innych osób. Gdy zdecydował się składać wyjaśnienia wyraźnie podał powody, dla których to czynił, było to motywowane treścią art. 60 § 3 k.k. Zauważyć wypada, że aby było możliwe skorzystanie przez podejrzanego z dobrodziejstwa sformułowanego w art. 60 § 3 lub 4 k.k. konieczne jest spełnienie określonych warunków w tych przepisach wymienionych. W odniesieniu do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 60 § 3 k.k. muszą spełnione zostać **łącznie** następujące warunki;

- sprawca musi współdziałać z innymi, a więc co najmniej dwoma osobami w popełnieniu przestępstwa,
- musi ujawnić informacje dotyczące osób uczestniczących w jego realizacji oraz
- podać istotne okoliczności jego popełnienia.

Istotne okoliczności muszą, więc być przez sprawcę podane, a co więcej muszą one być przez niego potwierdzone w toku całego postępowania. Dotyczy to nie tylko działań innych uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, ale także samego sprawcy, który ujawnia to przestępstwo. Przepis art. 60 § 3 k.k. nie ma zastosowania, jeżeli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 roku w sprawie III KK 112/04, OSNKW 2005/1/6). Odnosząc się do argumentacji obrońcy należy nadto podkreślić, że nie można uznać jej za przekonującą w tym zakresie, w którym odwołuje się ona do motywacji składającego relacje P. P. (1), co miałyby dyskredytować wartość jego wypowiedzi. Obrońca oskarżonego zauważa, że P. P. (1) złożył określonej treści wypowiedzi wskazujące Z. G., bo liczył na łagodniejsze potraktowanie. I tak było w istocie, o czym wyżej już wspomniano. Taką jednak możliwość stworzył sprawcom przestępstw ustawodawca obwarowując ją określonymi wyżej warunkami. Sprawca przestępstwa wypełniający wymogi, o których mowa w art. 60 § 3 k.k. ma prawo liczyć,

że spotka się ze swego rodzaju nagrodą za zerwanie solidarności przestępczej i zostanie wobec niego orzeczona kara z nadzwyczajnym złagodzeniem. Korzystając z takiej możliwości sprawca wykorzystuje legalną drogę i już z tego powodu motywacja jego postawy nie może być uznana za podważającą jego wiarygodność. Jeśli ktoś postępuje zgodnie z prawem spełniając warunki, które ustawa nakłada ma podstawy oczekiwać, że wypełniając te przesłanki skorzysta z uprawnień, które przepis prawa ustanawia. Motywacja tej postawy nie może być zatem uznana za podważającą wartość jego wypowiedzi.

Należy więc podkreślić, że jeśli P. P. (1) zdecydował się złożyć relacje o własnych przestępczych zachowaniach i współdziałających z nim osobach licząc na skorzystanie z uprzywilejowania, o którym mowa w art. 60 § 3 k.k. to miałyby to sens tylko wtedy, gdyby przekazał relacje prawdziwe. Jeśli bowiem złożyłby relacje nieprawdziwe to już choćby z tego powodu byłoby to działanie ryzykowne, gdyby okazało się, że są one weryfikowalnym bezpodstawnym pomówieniem, mającym pogrążyć niezasadnie Z. G.. Wykazanie, że pomówienie oskarżonego było kłamliwe, niweczyłoby wszelkie działania służb, które w oparciu o jego wypowiedzi chciałby np. rozbić grupę przestępczą. Sąd odrzuca argumenty przytoczone przez jego obrońcę w apelacji i stwierdza, że nie tylko nie przekonują one Sądu, ale są wyrazem obrony Z. G., który ma świadomość wagi nie tylko wyjaśnień P. P. (1) i ich wartości, ale przede wszystkim skutków dla niego samego, jakie wyjaśnienia te pociągają za sobą. Brak przekonującej argumentacji o trafności stwierdzeń apelacji obrońcy, prowadzi do przywoływania powodów, które muszą być uznane jako niewiarygodne i tylko zaciemniające obraz działań oskarżonego. Oskarżony tylko wtedy mógłby liczyć na uznanie jego zasadniczego stwierdzenia, że jest osobą preparującą dokumenty bez wiedzy do czego mają być użyte, gdyby wykazał niewiarygodność pomawiającego. Podkreślano już wyżej, że nieprawdziwe wypowiedzi P. P. (1), a zwłaszcza bezpodstawnie pomówienie, naraża go nie tylko na utratę możliwości skorzystania z instytucji, o której mowa w art. 60 § 3 k.k., ale także na odpowiedzialność za przestępstwo z art. 234 k.k. P. P. (1) nie miał więc żadnego interesu w tym, aby wskazać na Z. G., ale i pozostałych oskarżonych jako sprawców jakiegokolwiek czynu przestępczego, jeśli oni nie byli jego uczestnikami. Skoro jednak tak uczynił, a nie przedstawiono motywów, które w sposób przekonujący uzasadniałyby twierdzenie o fałszywym oskarżeniu tych osób, trafnie uznał Sąd Okręgowy za prawdziwe jego wyjaśnienia w tym zakresie. Konsekwencją takiego ustalenia jest także przyjęcie, że nieprawdziwymi są zaprzeczenia oskarżonego i odwoływanie się do stwierdzeń w apelacji obrońcy, że są to jedynie pomówienia niczym nieoparte. Nie można także uznać za mogące podważyć wartość wypowiedzi P. P. (1) stwierdzenia apelacji obrońcy, w których podnosi się, że **nie zostały one przyznane w żadnej** części przez Z. G. ani **nie zostały potwierdzone innymi dowodami** (s. 6 apelacji).

Jest to stwierdzenie nieprzystające do realiów sprawy. Wszak przecież oskarżony Z. G. nie tylko nie przeczy, ale wręcz to przyznaje, że produkował fałszywe dokumenty oraz że przekazywał je P. P. (1) i otrzymywał od niego za to określone wynagrodzenie. Wbrew więc temu podkreślanemu przez obrońcę stwierdzeniu, w wyjaśnieniach tego oskarżonego znajduje się potwierdzenie dla wyjaśnień P. P. (1). Już to czyni tę część apelacji za niezasadną.

Miał zatem Sąd Okręgowy podstawy do oparcia ustaleń na tych relacjach oceniając je jako prawdziwe.

Z tych wypowiedzi P. P. (1) oraz wyjaśnień samego Z. G., ale i wyjaśnień K. P. (1) (k. 3469, t. XVIII) wyłania się obraz nieprzystający do opisu z apelacji obrońcy, że oskarżony to osoba w żaden sposób niepowiązana z działalnością przestępczą polegającą na wyludzaniu samochodów z wypożyczalni.

Mając na uwadze te wypowiedzi Sąd I instancji miał podstawy do uznania, że zaprzeczenia oskarżonego to jedynie jego linia obrony sprowadzająca się do prostego negowania twierdzeń P. P. (1). Zauważyć zatem wypada, że postawiony przed wyborem na czyich wypowiedziach oprzeć rozstrzygnięcie, był uprawniony do postąpienia w sposób, który znalazł swoje odbicie w treści wyroku skazującego oskarżonego.

B.

Analizę tej części apelacji, w której obrońca rozważa o obrazie prawa materialnego należy rozpocząć od kwestii strony podmiotowej przestępstwa przypisanego oskarżonemu Z. G..

Apelująca wypunktowała określone okoliczności, które jej zdaniem prowadzić winny do wniosku, że brak jest możliwości przypisania oskarżonemu zamiaru współsprawczego zachowania naruszającego normy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Skarżąca przyznaje wystąpienie po stronie oskarżonego świadomości, że przerobione przez niego dokumenty posłużą do popełnienia przestępstwa. Podnosi natomiast, po pierwsze, brak świadomości po stronie oskarżonego, do jakiego konkretnego czynu zabronionego owe dokumenty będą użyte. W tym zakresie należy takie twierdzenie odrzucić. Wszak jak wykazano wyżej P. P. (1) informował oskarżonego, że dokumenty spreparowane przez oskarżonego będą użyte do wyłudzenia samochodów z wypożyczalni. To, że nie miał on wiedzy o konkretnym samochodzie, konkretnej wypożyczalni i konkretnej wartości danego auta nie oznacza, że mając świadomość używania przygotowanych przez niego dokumentów nie wiedział, iż będą one użyte w przestępstwie oszustwa i wyłudzenia samochodów, przez zindywidualizowanych sprawców (choćby w osobie P. P. (1) czy inną wysłaną po nie osobę – wyjaśnienia K. P. (1) k. 3469, t. XVIII).

Po wtóre, apelująca podnosi, że nie miał świadomości znacznej wartości wyłudzanych samochodów. Doświadczenie życiowe uczy, że przeprowadzający operacje przestępcze związane z wyłudzeniem mienia nastawieni są na osiągnięcie jak największego zysku. Taki daje tylko auto o określonej, znacznej wartości.

I po trzecie, skarżąca stwierdza, że nie ustalono wystąpienia po stronie oskarżonego woli popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wobec niewykazania zamiaru bezpośredniego (kierunkowego) po jego stronie.

Po czwarte natomiast podnosi, że osoba taka jak oskarżony nierealizująca własnoręcznie znamion czynu zabronionego i nieuczestnicząca w podziale korzyści, a jedynie dostarczająca środka użytecznego do popełnienia przestępstwa może co najwyżej odpowiadać za pomocnictwo.

Jeśli prześledzi się zachowania oskarżonego w tej sprawie to jawi się nieodparty wniosek, że jego przestępcze czynności sprowadzały się do spreparowania dokumentów ze świadomością przeznaczenia ich do przestępstwa oszustwa wyłudzenia samochodów z wypożyczalni. Jednakże jego rola, choć istotna – ma rację Sąd Okręgowy, że bez jego udziału przestępcze pokrzywdzenie firm i osób nie zostałyby dokonane – nie polegała na aktywnym współdziałaniu i wykonywaniu czynności sprawczych. Trafnie odwołuje się do judykatu tutejszego Sądu apelująca, bowiem treść tezy sformułowanej w sprawie II AKa 163/06, iż cechą konstytutywną współsprawstwa jest "wspólne wykonanie czynu" przez, co najmniej dwie osoby, to warunek ten spełnia dopiero zachowanie będące realizacją znamion czynu, a nie zachowanie, które taką realizację jedynie ułatwia czy umożliwia. Jest tak tym bardziej, że w przypadku przestępstw materialnych, odpowiedzialność za współsprawstwo takiego przestępstwa opierać się musi na wykazaniu, że spełnione zostały kryteria obiektywnego przypisania skutku w stosunku do każdego współdziałającego. (wyrok SA we Wrocławiu z 13.07.2006 r., II AKa 163/06, LEX nr 190473) pozwala na stwierdzenie, że takiego zachowania wobec oskarżonego nie sposób dostrzec. Należy przyjąć, że wspólne wykonanie czynu zabronionego nastąpi wtedy, gdy spośród współsprawców, każdy przynajmniej w jakimś, nawet ograniczonym zakresie, realizował elementy czynności sprawcze czynu zabronionego. Przy czym zachowanie takie następuje na skutek ustalonego podziału poszczególnych zadań między współdziałającymi. Jego relewantną okolicznością jest, aby każdy ze sprawców obejmował świadomością i wolą całość przestępczego zachowania, którego popełnienie objęte jest porozumieniem między nimi.

Jeśli uczestniczący w procederze wyłudzenia samochodów Z. G. nie traktował swoich czynności sprawczych, jako elementów wspólnego działania z P. P. (1) i innymi uczestnikami wyłudzeń samochodów i były one dla niego ich czynnościami, a nie czynnościami jego i ich, tym samym także ich czyn nie był jego przestępczym zachowaniem, nawet jeśli miał udział w jego popełnieniu.

Nie sposób odmówić racji skarżącej podnoszącej, że zachowanie oskarżonego dostarczającego sprawcom bezpośrednim dokumentów, które użyli w realizacji przestępczych zachowań było wykonaniem znamienia pomocnictwa dostarczenia narzędzi do popełnienia przestępstwa.

Należy natomiast odrzucić tę część wywodów apelującej, w której stwierdza, że z uwagi na brak znamienia strony podmiotowej przy pomocnictwie do przestępstwa znamiennego zamiarem kierunkowym konieczne jest dokonanie go przez pomocnika tylko w takim zamiarze, a zatem nie jest możliwe przypisanie takiego zachowania Z. G.. Zauważyć trzeba, co akcentowano już wyżej, że oskarżony nie tylko miał wiedzę i świadomość, że do oszukańczego wyłudzenia samochodów, lecz także z tego tytułu osiągał określone korzyści. Przy czym jako osoba udzielająca pomocy w takich przestępczych zachowaniach nie tylko przewidywał, ale wręcz wiedział, że dokumenty zostaną przedstawione w wypożyczalniach samochodów właśnie po to, aby wprowadzić w błąd ich pracowników i doprowadzić ich do wydania tych aut. Wiedział także, że sprawcy bezpośredni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, co więcej on sam w takim też celu działał. Tym samym chybione są twierdzenia, że podmiotowa strona jego zachowania pozbawiona jest zamiaru kierunkowego. Skoro fałszował dokumenty z pełną wiedzą, że zostaną użyte oraz wiedzą, że sprawcy bezpośredni zamierzają oszukać na ich podstawie przedstawicieli pokrzywdzonych firm, aby uzyskać określone wartościowe przedmioty, skoro czynił to tylko dlatego, że miał za to otrzymać określone wynagrodzenie, bez którego takich działań nie podejmowałby, to właśnie dowodzi bez wątpliwości, że on sam działał, fabrykując dokumenty, aby uzyskać korzyść majątkową za to właśnie zachowanie. Gdyby takich korzyści nie uzyskał nie dopuściłby się takich czynów. Tylko wtedy, gdy sprawcy przestępstwa głównego wyłudzenia samochodów z wypożyczalni używając sfabrykowanych przez Z. G. dokumentów osiągnęli swój cel oskarżony mógł liczyć na osiągnięcie korzyści majątkowej i dlatego właśnie działał nie wykonując sam żadnej czynności sprawczej w ramach czynu głównego, lecz dostarczając im narzędzia istotnego w tym pochodzie przestępczym w postaci niezbędnych do jego dokonania dokumentów. Jego odpowiedzialność, jako pomocnika jest niezależną od zachowań sprawców czynów głównych, bowiem stanowi odrębny typ czynu zabronionego. Dla realizacji znamion pomocnictwa nie jest konieczne popełnienie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. O realizacji, a więc o dokonaniu pomocnictwa decyduje wypełnienie przez ułatwiającego właściwych dla tej postaci znamion czynnościowych, innymi słowy, ułatwienie przez działanie lub zaniechanie innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Z perspektywy zachowania bezpośredniego wykonawcy pomocnictwo ma zatem charakter bezskutkowy. (Piotr Kardas [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2016, art. 18., teza 183).

Dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest określenie czynności wykonawczej oraz wskazanie konkretnego przestępstwa, którego popełnienie pomocnik ma ułatwić. Udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub w przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego. Musi więc obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę (wyrok SA w Warszawie z 24 czerwca 2015 r., II AKa 39/15, LEX nr 1782084).

I jak wykazano wyżej, te elementy, istotne z perspektywy niesprawczej formy zjawiskowej jaką jest pomocnictwo, wystąpiły w postępowaniu Z. G. i to do czynu oszustwa na szkodę osób i firm wypożyczających samochody, a opisane w przypisanym mu czynie.

Ta okoliczność powoduje, że uznano za słuszny zarzut w tej jego części, w której kwestionuje apelująca przypisanie oskarżonemu sprawczej formy współdziałania w popełnieniu przypisanego mu czynu.

Nie zwalnia to jednak oskarżonego z odpowiedzialności za pomocnictwo do zarzuconego mu czynu w postaci, jaką nadano mu w pkt V części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku iż, mimo że pomocnictwo do przestępstwa nosi w sobie niższy poziom społecznej szkodliwości niż sprawstwo czy podżeganie, to jednak w tej konkretnej sytuacji wymiar kary niezależnie od przyjęcia tej formy niesprawczej aktywności Z. G. kara wymierzona mu za jego przestępcze zachowanie winna pozostać na niezmiennym poziomie. Czas przestępczego działania i ilość pokrzywdzonych zachowaniami sprawców głównych, a

przy tym wręcz oficjalne działanie oskarżonego przy oczywistej jego famie w środowisku przestępczym powoduje, że w żadnym razie nie zasługuje on na łagodniejsze potraktowanie.

C. Uzupełnieniem wyżej prowadzonych rozważań, co do apelacji obrońcy tego oskarżonego, jest odniesienie się do zarzutu o niezasadnym daniu wiary P. P. (1) w tej części, w której wskazała na Z. G., jako osobę której przekazała 35 gramów kokainy oraz niezasadnej odmowie dania wiary oskarżonemu zaprzeczającemu temu twierdzeniu (zarzut I. tiret pierwsze i trzecie).

Jak to stwierdzono już wyżej w części A. Sąd mając do wyboru wypowiedzi oskarżonego P. P. (1) oraz oskarżonego Z. G. wskazał, któremu z nich daje wiarę i dlaczego w zakresie przypisanego temu ostatniemu zarzutu dotyczącego kokainy. Dał temu wyraz na s. 54, 55 uzasadnienia wykazując, dlaczego odmawia wiary Z. G. i na s. 36, 37 oraz 55 wyjaśniając powody, dla których uznał wyjaśnienia P. P. (1) za prawdziwe.

Sprowadzanie argumentacji obrońcy do stwierdzenia, że oskarżony nigdy nie był karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii należy odrzucić. Jest to bowiem tylko potwierdzenie, że oskarżony ten nigdy wcześniej nie był karany za takie zachowanie, ale nie jest to dowód, że nie dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Skoro Sąd I instancji miał możliwość wysłuchania wyjaśnień obu oskarżonych i stając przed dylematem, któremu z nich dać wiarę wskazał na P. P. (1), przy czym podkreślił, że tenże oskarżony obciążał w tej sytuacji także siebie to odwoływanie się do nieznanomości przebiegu przesłuchania w śledztwie tego oskarżonego i twierdzenie, że nie jest znana motywacja zachowania P. P. (1) nie wystarcza do podważenia ustaleń Sądu I instancji. Podnoszona w motywacyjnej części apelacji okoliczność, że mogła to być chęć zaspokojenia oczekiwań organów ścigania nie znajduje żadnego wsparcia dowodowego i jako teza niczym nieoparta nie może ocen Sądu a quo obalić.

Jeśli zatem sama obrońca Z. G. przyznaje, że możliwe jest oparcie rozstrzygnięcia o wypowiedź jednego tylko świadka lub współoskarżonego, a w rozważanym tu zakresie tak się stało, przy czym Sąd meriti wyjaśnił przekonująco powody, dla których dał wiarę P. P. (1), to zarówno zarzut apelacji jak i jego uargumentowanie nie mogły doprowadzić do uznania, że Sąd I instancji w zakresie tu omawianym popełnił błąd ocen i niezasadnie przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, bo ten do zarzuczonego mu czynu się nie przyznał.

VI. Odrębnego omówienia wymagają zarzuty obrazy prawa materialnego obrońców oskarżonych A. P. (1) i M. K. (1). Zwracano już wyżej na to uwagę, że są to jednobrzmiące zarzuty, ale co więcej tożsama jest, choć dotyczy różnych nrom prawa karnego materialnego argumentacja.

Sądowi Apelacyjnemu nie pozostaje nic innego jak stwierdzić, że w obu apelacjach jest ona błędna. Akcentowano już wcześniej fakt, że przywoływanie braku świadomości oskarżonych co do udziału w określonych zachowaniach mających znamiona przedmiotowe przestępstwa jest materią z zakresu ustaleń strony podmiotowej, a co za tym idzie jest to element faktów i dowiedzenie jej braku po stronie oskarżonych wskazuje na popełnienie błędu o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Wypada przypomnieć, że zarzut obrazy prawa materialnego tylko wtedy jest zasadny, gdy apelujący nie kwestionuje nie tylko deklaratywnie, ale i rzeczywiście ustaleń poczynionych w sprawie. Judykatura od dawna ma ugruntowane stanowisko w tym zakresie. Sąd Najwyższy konsekwentnie wyraża pogląd, że nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę. (wyrok Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 1978 roku, I KR 155/78 OSNPG 1979/3/52, podobnie tenże Sąd w wyroku z 23 lipca 1974 roku w sprawie V KR 212/74, OSNKW 1974/12/233). O obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował. Natomiast jeżeli zarzucona wadliwość zaskarżonego orzeczenia w istocie dotyczy przyjęcia za jego podstawę błędnych ustaleń, to ocenie instancyjnej podlega trafność ustaleń faktycznych, a nie obraza przepisów prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń - musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych. Zwalczenie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia. (postanowienie SN z 4.01.2007 r., V KK 177/06, LEX nr 420453).

Wobec tego, że z powodu postawienia przez obu obrońców zarzutu naruszenia art. 5 k.p.k. i wykazywania, że doszło do obrazy reguły in dubio pro reo wobec braku świadomości obu oskarżonych uczestniczenia w przestępczym procederze oraz omówienia tych okoliczności w tej części uzasadnienia, która dotyczyła postąpienia wbrew tej zasadzie należy odwołać się do przeprowadzonych tam rozważań. Obrońcy bowiem stawiając dwa różne zarzuty (obrazy art. 5 k.p.k. oraz obrazy prawa materialnego) sprowadzali w obu zarzuty do twierdzenia braku świadomości oskarżonych w popełnieniu przypisanych im przestępstw. Wyżej wykazano, że takie twierdzenia nie przystają do materii dowodowej w tym i wyjaśnien samych oskarżonych. Ergo bezbłędne były w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji i zupełnie nieprzekonujące zwłaszcza z perspektywy stawianych zarzutów obrazy prawa materialnego wywody obu obrońców. Fakty w zakresie występowania po stronie obu oskarżonych świadomości brania udziału w przestępczych zachowaniach zostały przez Sąd meriti rzetelnie ustalone, bo oparte o prawidłowo przeprowadzone dowody i bezbłędną ich ocenę. Przy czym stanowisko swoje Sąd obszernie i przekonująco uzasadnił, w przeciwieństwie do wywodzących stawiane zarzuty obrońców tych oskarżonych.

Zarzuty te uznano za jednoznacznie nietrafne.

VII. Odnosząc się do zarzutu 4. tiret trzecie apelacji obrońcy K. P. (1) należy stwierdzić jego bezpodstawność.

Apelujący stawia tezę, że błędnie ustalono fakt udziału tego oskarżonego w wyłudzeniu samochodu S. (...).

Przy czym podnosi, że błędnie oparto się w tym zakresie na wyjaśnieniach P. P. (1) i J. D. (1). Błąd ten wynika zdaniem obrońcy z niedocenienia i nieuwzględnienia przebiegu konfrontacji pomiędzy J. D. (1) i K. P. (1). Tak postawiona teza w żadnym razie nie dowodzi błędnego ustalenia o uczestnictwie oskarżonego w przypisanym mu zachowaniu. Jeśli Sąd dysponował wyjaśnieniami obu oskarżonych (P. P. (1) i J. D. (1)), w których wskazywali oni na uczestnictwo K. P. (1) także w wyłudzeniu S., to fakt, że jeden z nich później temu zaprzeczył nie powoduje, iż z tą chwilą utraciły znaczenie inne ich wypowiedzi. Sąd mając na uwadze jedne i drugie winien dokonać oceny wszystkich wypowiedzi i tak też postąpił. Jeśli oparł się na wyjaśnieniach P. P. (1) oraz choćby wypowiedziach J. D. (1) (k. 2925, 2960, 2830, t. XV) i przy tym wyjaśnił powody, dla których tak postąpił, ale co więcej miał na uwadze także niekonsekwentne zaprzeczenia K. P. (1) i uzasadnił, dlaczego odmówił mu wiary (s. 53 uzasadnienia) to wywody apelacji nie przekonują o błędzie ustaleń w odniesieniu do tego zachowania. Czyni to apelację obrońcy w tej części nietrafną.

VIII. W tej części Sąd Apelacyjny odniesie się do tych zarzutów apelujących, które dotyczą rozstrzygnięć o karach.

Na początku należy wyjaśnić powód zmiany podstawy wymiaru kar orzeczonych wobec:

1. P. P. (1) w pkt II części rozstrzygającej,
2. K. P. (1) w pkt IV części rozstrzygającej,
3. Z. G. w pkt V części rozstrzygającej,
4. K. P. (2) w pkt XII części rozstrzygającej,
5. K. B. (1) w pkt XIV części rozstrzygającej,
6. R. K. (1) w pkt XVI części rozstrzygającej,
7. G. M. w pkt XVII części rozstrzygającej.

Sąd Okręgowy podstawą wymiaru kar pozbawienia wolności uczynił przepisy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 3 k.k. A przecież zestawienie tych norm wskazuje, że surowszą z nich jest norma art. 294 § 1 k.k., a więc to ona winna być podstawą wymiaru kary pozbawienia wolności za przypisane im zachowania. W związku z tym z podstaw prawnych wymiaru kary usunięto przepis art. 286 § 1 k.k., gdy stosowano przepis art. 294 § 1 k.k., ponieważ

ten ostatni zawiera samodzielnie określone granice wymiaru kary, różne od tych zawartych w przepisie art. 286 § 1 k.k. (wyrok SA w Katowicach z 19.03.2018 r., II AKa 19/18, LEX nr 2555947).

Skoro część działań oskarżonych popełnionych zostało w warunkach przestępstwa ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. zaś przepis ten od 15 listopada 2018 roku składa się z dwóch jednostek redakcyjnych (§ 1 i § 2), obowiązkiem Sądu orzekającego w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili orzekania (art. 4 § 1 k.k.) było zastosowanie art. 12 § 1 k.k. Zmiana treści tego przepisu w żaden sposób nie pogorszyła sytuacji prawnej oskarżonych, zatem reguła wyrażona w art. 4 § 1 k.k. in principio winna mieć zastosowanie. Skoro nie zostało to uwzględnione przez Sąd I instancji konieczne stało się dokonanie tej korekty w postępowaniu odwoławczym.

Przechodząc obecnie do rozważań o zarzutach dotyczących wymierzonych oskarżonym kar wypada zwrócić uwagę, że w zakresie odnoszącym się do zastrzeżeń w tym zakresie sformułowanych przez obrońcę oskarżonego Z. G. Sąd Apelacyjny wypowiedział się w tej części uzasadnienia, w której odnosił się do innych zarzutów jego obrońcy i do nich należy odesłać.

Zarzuty niesprawiedliwych kar, a z uwagi na sformułowanie ich przez obrońców oskarżonych ocenionych, jako rażąco surowe postawili obrońcy K. P. (1), G. M., A. P. (1) i M. M. (1).

Żadna z apelacji w tej części nie została uwzględniona, z wyjątkiem dotyczącym A. P. (1).

Sąd Apelacyjny mając na uwadze postawę oskarżonego na rozprawie 25 marca 2022 roku i jego wyjaśnienia świadczące o zrozumieniu naganności jego postępowania oraz okazaną skruchę uznał, że kara określona w wyroku I instancji uznana być powinna, jako zbyt surowa i to w stopniu, który nie może być zaakceptowany. Jeśli przy tym oskarżyciel publiczny postawę tę potraktował, jako okoliczność łagodzącą nie miano wątpliwości co do tego, że oskarżony ten zasługuje na obniżenie wymierzonych mu kar jednostkowych jak i kary łącznej pozbawienia wolności do poziomu określonego w wyroku Sądu odwoławczego.

Natomiast nie uwzględniono argumentacji pozostałych obrońców stwierdzających, że kary wymierzone ich mandantom są rażąco surowe.

Sąd odwoławczy w pełni podzielił argumentację w tym zakresie przedstawioną przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Skala przestępczej działalności oskarżonych, czas jej trwania, ilość pokrzywdzonych działaniami oskarżonych firm i osób prywatnych uzasadnia wymiar kar na poziomie określonym w zaskarżonym wyroku.

Tylko gdyby były one nie do akceptacji, budziły społeczny sprzeciw z powodu ich surowości konieczna byłaby ich korekta. Skala rozdźwięku kar wymierzonych w porównaniu z karami sprawiedliwymi musiałby być tak duża, że dla każdego przeciętnego i obiektywnego obserwatora stawałaby się nieaprobowaną. Jeśli tak nie jest, to nawet jeśli kara jest surowa czy nawet bardzo surowa, nie jest możliwa jej zmiana w postępowaniu odwoławczym.

Okoliczności podnoszone w apelacjach obrońców oskarżonych kwestionujących wymiar orzeczonych kar były brane pod uwagę przez Sąd I instancji, lecz inną wagę nadał im ten Sąd uznając, że ich wpływ na wymiar kary nie jest decydujący, a w każdym razie nie w takim stopniu jak widzą to obrońcy, zaś większe ich znaczenie podkreślają autorzy apelacji. To jednak nie wystarczyło do podważenia ustaleń okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary i nadania im znaczenia w takim stopniu, w jakim oczekują tego oskarżeni i ich obrońcy.

Z tego powodu apelacje obrońców w tej części nie zostały uwzględnione.

IX. Orzekając o kosztach postępowania odwoławczego w związku z apelacją prokuratora dotyczącą P. P. (1), K. P. (2) i K. B. (1) Sąd kierował się regułą art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze, że to nie oskarżeni spowodowali konieczność zmian w zaskarżonym wyroku w części ich dotyczącej, lecz było to wynikiem odmiennej oceny okoliczności materialnoprawnych niż ta, którą miał na względzie Sąd I instancji, a zatem byłoby niesprawiedliwością obciążanie ich kosztami za działania od nich niezależne. Podstawę natomiast rozstrzygnięcia o obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego przez pozostałych oskarżonych (pkt X wyroku)

stanowiły przepisy art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. i art. 636 k.p.k., a także art. art. 2 ust. 1 pkt. 3, 4 i 5 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.).

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.

<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Wiesław Pędziwiatr</i>	<i>SSA Artur Tomaszewski</i>
----------------------------------	--------------------------------------	-------------------------------------